

NHẸN TUYỆT

THE
SNOW SPIDER
TRILOGY

Jenny Nimmo

NHA XUẤT BẢN TRẺ

inack.info

Nhện Tuyết

Tác giả: Jenny Nimmo

Thể loại: Phiêu Lưu

The Snow Spider Trilogy

Dịch giả: Đảo San Hồ

Biên tập: Lý Mai An

Bìa: Hải Trần

Created by: <http://isach.info>

Date: 01-March-2016

Kho ebook online

<http://isach.info>

CHƯƠNG 1: MỞ ĐẦU

D

ã đến lúc xác định xem cháu có phải là một phù thủy không!”

“Đã đến lúc nhớ về tổ tiên của cháu: Math, chúa tể vùng Gwynedd, Gwyndion và Gilfaethwy!”

Vào ngày sinh nhật lần thứ Chín của Gwyn, bà nội đem đến cho cậu một cái ghim sắt cũ kỹ và bảo cậu hãy tặng nó cho ngọn gió. Ở tít trên đỉnh núi cao, Gwyn đã ném nó vào trong không trung và chờ đợi... Mãi đến sau này, Gwyn mới nhận ra nhận ra ngọn gió đã gửi lại cho cậu một thứ: con nhện tuyết.

Và bộ ba câu chuyện hấp dẫn về cuộc chiến siêu nhiên chống lại cái ác của cậu bé Gwyn, về những thế giới lấp lánh bằng tuyết của tác giả Jenny Nimmo đã bắt đầu từ đó...

Nhện Tuyết – Mặt Trăng Của Emlyn – Chiến Binh Hạt Dẻ là bộ ba tác phẩm đoạt giải nhất cuộc thi Smarttles Grand Prix.

CHƯƠNG 2: NĂM MÓN QUÀ (1)

V

ào ngày sinh nhật lần thứ 9 của mình, Gwyn đã được bà nội tặng cho năm món quà. Chúng là những món quà khác thường, và nếu Gwyn không phải là một cậu bé hiếu kỳ, có lẽ cậu đã thất vọng khi nhận được chúng.

- Chúc mừng sinh nhật!

Bà nội vừa nói vừa úp ngược cái giỏ đang cầm trên tay xuống đất.

Gwyn trở mắt ngó những món đồ rơi lăn lóc trên sàn nhà bếp: một miếng táo biển, một cái khăn quàng cổ màu vàng, một cái còi bằng thiếc, một cái ghim sắt méo mó, và một con ngựa gỗ nhỏ dị dạng. Chẳng có cái nào được quấn trong giấy gói quà bóng loáng cả.

- Cảm ơn bà, Nain!

Gwyn gọi bà nội bằng cái tên mà bà thích nhất. Bà tuyên bố:

- Đã đến lúc xác định cháu có phải là một phù thủy hay không, Gwyndion Gwyn!

Cậu hỏi lại:

- Phù thủy?

- Đã đến lúc nhớ về tổ tiên của chúng ta: ngài Math, chúa tể vùng Gwynedd, ngài Gwyndion và ngài Gilfaethwy.

- Ai cơ ạ?

- Những phù thủy vĩ đại. Họ đã sống ở đây, trên những ngọn núi này, từ cả một ngàn năm trước. Họ có thể làm tất cả những gì họ muốn, biến con người thành đại bàng, hay

những chiến binh thành cát bụi. Họ có thể biến mọi giấc mơ thành sự thật, và có lẽ cháu của ta, cháu cũng có thể làm được như họ.

Đôi khi Nain nói những điều thật khó hiểu. Gwyn chẳng biết phải trả lời bà như thế nào.

Nain trầm ngâm:

- Từ khi chị của cháu... ra đi, căn nhà này luôn chìm trong nỗi đau của sự trống vắng. Cháu cần sự giúp đỡ. Nếu cháu được thừa hưởng quyền năng của Gwyndion, cháu có thể sử dụng nó để đạt được điều mà trái tim cháu mong muốn.

Rồi bà quay bước ra đi.

- Bà không ở lại dùng trà đâu.
- Nhưng nhà cháu chỉ vừa dùng bữa sáng mà, Nain.
- Không thành vấn đề...

Bà nội rào bước, ngược ra hành lang và xuyên qua cánh cửa chính vẫn còn đang hé mở. Mái tóc đen nhánh của bà lấp lánh trong làn sương vàng bóng bao phủ khắp khu vườn, bộ váy áo sắc sỡ như những khóm hoa mùa thu chen mình bên cái cổng rào. Rồi bà quay lại nhìn Gwyn:

- Hãy tặng chúng cho ngọn gió, Gwyndion Gwyn, từng cái một và cháu sẽ thấy!

Gwyn mang những món quà lên phòng và đặt chúng bên bệ cửa sổ. Nhìn chúng chẳng có vẻ gì liên quan đến phù thủy cả.

- Bà nói vậy có nghĩa gì nhỉ?

Cậu gỡ mái tóc bù xù của mình. Từ khung cửa sổ góc mái nhỏ xíu này, Gwyn có thể thấy được mái đầu đen của bà

nhấp nhô trên con đường mòn men theo triền núi. Cậu lẩm bẩm:

- Sao bà có thể đi nhanh như thế được nhỉ? Bà lớn tuổi rồi mà. Nếu tổ tiên của mình là phù thủy, có khi bà là một nữ phù thủy cũng nên.

Tiếng ba gọi vọng lên từ dưới cầu thang:

- Cho gà ăn chưa hả Gwyn? Hôm nay là thứ Bảy. Mà đã dọn cống chưa? Lũ cừu chắc lại vào vườn rồi. Bà vừa đến hả? Sao bà không ở lại?

Gwyn không trả lời. Cậu gom những món quà của bà lại và cất vào một ngăn tủ trước khi đi xuống cầu thang. Ba cậu đang ở ngoài la hét lũ bò để lừa chúng xuống đồng cỏ.

Gwyn thở dài và mang giày ống vào. Nain đã làm cậu trẻ công việc, nhưng ít ra là bà cũng nhớ đến sinh nhật của cậu, còn ba thì không. Gwyn chẳng bao giờ được nghỉ ngơi vào ngày thứ Bảy. Không có thời gian để chơi bóng đá, cũng chẳng có xe đạp để vào thị trấn chơi. Gwyn là trợ tá duy nhất của ba ở trang trại, nên ngày nghỉ cuối tuần, cậu phải cắm đầu cắm cổ hoàn thành tất cả các công việc bỏ lỡ trong tuần.

Khi rãi ngũ cốc cho gà ăn và nhặt trứng trong chuồng, Gwyn cố gắng không nghĩ về chị Bethan, nhưng khi kiểm tra cống, cậu lại không thể quên.

Xa khỏi những bông cúc mùa thu sặc sỡ là một khóm hoa trắng e ấp nép mình dưới bức tường đá. Chị Bethan đã mang chúng về từ trong rừng và trồng ở đây, an toàn trước những cơn gió dữ tợn quét qua các ngọn núi. Có lẽ ngay từ lúc đó, chị đã biết trước một ngày nào đó mình sẽ ra đi nên muốn để lại một thứ gì đó để mọi người nhớ về mình.

Mẹ nghiêng mình ra khung cửa sổ nhà bếp và gọi:

- Gwyn, mẹ có cái này cho con nè!
- Nhưng ba bảo con phải dọn cổng!
- Cứ để đó làm sau cũng được. Hôm nay là sinh nhật của con mà Gwyn. Vào xem mẹ có quà gì cho con này.

Gwyn bỏ hộp dụng cụ xuống và chạy vào nhà.

Mẹ nói giọng có lỗi:

- Mẹ chỉ vừa gói nó xong. À mà Nain cũng có mang quà cho con phải không?
- Vâng ạ. Con cứ nghĩ chỉ mình bà nhớ.
- Làm gì có chuyện đó chứ. Chỉ vì tối qua mẹ bận quá nên không kiểm được giấy gói thôi. Đây, quà của con nè.

Mẹ đưa cho Gwyn một gói quà nhỏ được gói trong giấy bóng màu xanh lá cây. Cậu nhận ra trên tờ giấy có in hình những ngôi sao vàng lấp lánh.

Mẹ cười lo lắng:

- Mẹ đặc biệt chọn giấy gói quà này cho con đấy.
- Woa!

Gwyn hồi hộp mở quà. Bên trong là một cái đồng hồ màu đen đựng trong chiếc hộp bằng nhựa trong. Trên nền đen, những mặt trang bé xíu thay thế cho những con số báo giờ, và khi Gwyn khẽ di chuyển nó, những cây kim lấp lánh như ánh sao băng.

- Ôi, con cảm ơn mẹ!

Gwyn một tay ôm chặt chiếc hộp vào người, một tay quàng cổ mẹ.

- Đây là món quà của cả hai chúng ta, Gwyn. Của ba và mẹ con!

- Vâng, thưa mẹ.

Gwyn trả lời, dù cậu biết đó không phải là sự thật. Ba không có quà cho cậu.

- Mẹ biết con sẽ thích nó. Cậu bé của mẹ luôn thích ngắm sao trời. Con hãy giữ gìn nó cẩn thận nhé!

- Dĩ nhiên rồi. Quà của phù thủy thì thế này thích hợp hơn chứ. Nain tặng con toàn những thứ kì lạ.

Mẹ ngỡ ngàng hỏi:

- Quà gì mà kì lạ? Lại còn phù thủy nữa? Nian lại nói chuyện vớ vẩn gì với con à?

- Mẹ lên xem đi!

Gwyn dẫn mẹ lên phòng và mở ngăn tủ phía trên cùng. Cậu chỉ vào những món quà của Nain.

- Chúng đây nè!

Bà Griffiths ngó năm món đồ nằm thành một hàng trên cái áo sơ mi trắng đi học của Gwyn.

- Bà nghĩ gì mà lại tặng con những thứ này chứ? Mẹ ước gì bà đừng làm vậy.

Bà nhặt con ngựa gỗ bị gãy lên và lật nó qua lại trong lòng bàn tay. Gwyn thắc mắc:

- Mẹ ơi, nó không có lỗ tai. cũng không có đuôi nữa. Sao bà lại tặng con một con ngựa gỗ dị dạng vậy?

- Có trời mới biết được.

Mẹ nhìn sát vào một cái nhẫn bé xíu buộc quanh cổ con ngựa.

- Đây là tiếng xứ Wales, nhưng không phải là chữ viết của bà con. Chữ mờ quá, mẹ nghĩ hình như là "Dim Hon" – "Không phải cái này".

- Nghĩa là sao vậy mẹ? "Không phải cái này"?! Sao bà lại tặng cái này cho con nếu con không được sử dụng nó?

Mẹ lắc đầu:

- Mẹ không bao giờ có thể hiểu được những gì bà làm.

- Bà bảo đã đến lúc xác định xem con có phải là phù thủy như tổ tiên của con không.

Bà Griffiths mệt mỏi nói:

- Đừng quá để tâm những lời nói của bà nội. Bà già tôi nên không còn nhìn sự vật như trước nữa!

Mẹ nhặt cái khăn choàng cổ màu vàng lên.

- Cả cái này nữa sao? Nain mang nó đến à?

- Vâng. Cái này của chị Bethan phải không ạ?

Mẹ cau mày:

- Nó biến mất cùng với chị con. Chị con chắc chắn đã mang nó đem đó, nhưng cảnh sát không tìm thấy gì vào sáng hôm sau. Hoàn toàn không tìm thấy gì cả. Kỳ lạ thật! Nếu Nain tìm thấy nó, sao bà không nói gì?

Mẹ nâng cái khăn lên sát mặt. Gwyn nói:

- Mẹ có thể ngửi thấy mùi hoa đấy. Mẹ nhớ không, chị Bethan vẫn thường hay phơi khô hoa hồng rồi bỏ chúng vào tủ quần áo của mình.

Mẹ cất cái khăn vào lại ngăn tủ và nói:

- Đừng nhắc về chị Bethan nữa, Gwyn.

- Sao vậy mẹ? Chúng ta nên nói về chị Bethan chứ. Chị ấy đã đi vào đúng ngày sinh nhật của con. Biết đâu chị ấy sẽ quay lại... nếu chúng ta nghĩ về chị ấy.

- Chị con sẽ không trở lại. Con không hiểu sao? Chúng ta đã tìm kiếm bao ngày trời. Cảnh sát đã tìm kiếm, không chỉ ở đây, mà ở mọi nơi. Đã bốn năm rồi!

Mẹ quay mặt đi rồi ân cần nói:

- Mẹ có mời bạn Alun Lloyd đến dùng tiệc trà với chúng ta. Hôm nay con sẽ có một buổi tiệc sinh nhật đằng hoàng, không như những năm trước đâu. Giờ thì con nên đi làm nốt những công việc còn lại đi.

Sau khi mẹ đi khỏi, Gwyn nhắc cái khăn khoi ngăn tủ và áp vào mặt mình. Mùi hoa hồng vẫn còn rất nồng, như thể chị Bethan vẫn còn ở gần đâu đây. Chị thật dễ thương trong cái khăn choàng cổ màu vàng, mái tóc đen và cái áo mưa đỏ. Trông chị thật tươi sáng và rạng rỡ. Bây giờ thì cậu đã nhớ, chị Bethan đã choàng cái khăn này trong đêm đó. Cái đêm mà chị đi lên núi và không bao giờ trở lại. Tại sao Nain giữ bí mật suốt từ đó đến giờ, và rồi lại tặng nó trong ngày sinh nhật của cậu?

Gwyn kêu to:

- Nếu Bethan để khăn choàng lại, có thể chị ấy ngụ ý sẽ quay trở lại.

Cậu đặt cái khăn lên trên con ngựa gỗ, miếng tảo biển, cái còi và cái ghim cài, rồi nhẹ nhàng đóng tủ lại. Miệng huýt sáo vui vẻ, Gwyn trở ra vườn làm việc tiếp.

Mẹ đã giữ lời hứa. Alun Lloyd đến lúc 4 giờ. Tuy nhiên khác với dự tính, cậu mang theo hai đứa em sinh đôi của mình.

Gia đình Lloyd có tất cả chín người sống chen chúc trong một trang trại chỉ lớn hơn trang trại nhà Griffiths chừng một phòng. Thịnh thoảng chịu hết nỗi sự chật chội, bà Lloyd gửi cả ba hoặc bốn đứa con của mình đi dù chỉ một đứa được mời. Tuy nhiên, bà cũng chuẩn bị chu đáo để đền đáp cho những phút giây yên bình đó. Cả Alun, Gareth và Sion đều mang quà đến, và bà Griffiths, vốn đoán trước được kết quả lời mời của mình, đã chuẩn bị sẵn phần tiệc cho cả bảy người.

Gwyn quỳ trên sàn nhà, háo hức mở những món quà được gói trong những tờ giấy đầy màu sắc. Một con điều đỏ, một cây bút và một bộ mặt nạ bao gồm một cặp kính nhựa đen, một cái mũi màu hồng to đùng, cặp lông mày nâu gắn với bộ ria đen.

Sion cười khúc khích:

- Nhìn y như ba của anh Gwyn, phải không?

Rồi cậu chộp lấy cặp kính, đeo chúng vào và nghênh ngang đi lại trong phòng, ngực ưỡn ra trong khi tay móc vào hai dây lưng quần tưởng tượng.

Và Gwyn đột ngột nhận ra, lần đầu tiên sau mấy năm trời, sinh nhật của cậu trở nên bình thường như sinh nhật của những bạn khác.

Nain đến. Bà mang theo một món quà trên tay.

- Quà sinh nhật của cháu đây. Đĩa hát đấy. Bà không cần chúng nữa.

Gwyn ngạc nhiên nói:

- Nhưng bà đã tặng quà cho cháu rồi mà, Nain.
- Cái thằng bé này, không được chê bai quà tặng chứ. Những cậu nhỏ dễ thương này là ai thế?

Gwyn nhăn mặt:

- Bà biết tụi nó mà. Alun, Gareth và Sion của gia đình Lloyd đến từ Ty Llyr. Bộ bà không bao giờ gặp mặt hàng xóm của mình hay sao?

Nain ủm tím cười:

- Người bà không biết là cậu bé đeo kính cơ. Nhìn giống ba cháu đấy chứ. Glenys này, bật nhạc lên đi!

Mẹ nhìn bà nội với vẻ lo lắng:

- Cái đó thì... anh Ivor cất máy hát đi rồi. Chúng con đã không đụng tới nó từ khi...

Bà nội ngắt lời:

- Vậy thì đã đến lúc mang nó ra rồi đấy.

Mẹ ngần ngại quỳ xuống một góc bếp và rút chiếc máy hát ra khỏi một hộp tủ bụi bặm, rồi đặt nó lên bàn ăn. Mấy đứa bé lập tức vây quanh lại xung quanh.

Mẹ nói:

- Con không thể nào nhớ được phải cắm điện ở chỗ nào nữa.

Gwyn nhắc:

- Đèn. Cắm ở chỗ cắm đèn đó mẹ à.

Mẹ lo lắng hơn:

- Nhưng mà... trời bắt đầu tối rồi!
- Nến! Chúng ta có thể đốt nến!

Gwyn cảm thấy phấn chấn lạ thường. Cậu với tay lấy hộp nến trên chạn bếp và bắt đầu cắm chúng trên lọ, đĩa khắp phòng.

Và rồi họ bật đĩa nhạc mà Nain mang đến. Tiếng đàn Violon, tiếng sáo, tiếng đàn hạc và tiếng ca vang lên rộn rã và vui vẻ. Đây là loại nhạc rất sôi động và những cậu bé nhà Lloyd phấn khích cả lên. Chúng gõ trống trên bàn, nhảy lên ghế, dậm chân trên sàn, ve vẩy khăn ăn và tung hứng con mèo. Dĩ nhiên con mèo phản đối, và Sion phải tạm thời rút lui, mặt đỏ nhừ vì vui đùa nhưng xem ra vẫn còn hăng lắm.

Nain bắt đầu nhảy. Bộ váy tím và bút tất đen bà đang mặc nhún nhảy theo những lọn tóc đen và những chuỗi hạt đầy màu sắc của bà. Khi bà giơ tay, chiếc vòng bạc bà đeo kêu leng keng. Khi bà xoay vòng, chiếc khăn choàng đen phất phới tung bay làm những ngọn nến trong phòng cũng nhún nhảy theo.

Giọng ca sĩ hát lên, và Nain hòa theo với chất giọng lạnh lạnh:

Mea gen i dipyn o dy bach twt

A'r gwynt i'r drws bob bore.

Hei di ho, di hei di ho,

A'r gwynt i'r drws bob bore.

Với những cậu nhóc nhà Lloyd, đó là điều khôi hài nhất mà chúng từng được thấy. Chúng thi nhau lăn ra đất ôm bụng cười ngặt nghẽo.

Gwyn chỉ mỉm cười. Hình người nhảy múa trong ánh nến chập chờn như có ma lực thần bí thu hút ánh mắt cậu.

Tiếng nhạc vọng ra tận đồng cỏ bên ngoài. Trong khi lũ cừu vẫn tiếp tục hướng về nông trại để được vắt sữa, ba của

Gwyn đứng sững lại vài giây và chăm chú lắng nghe. Quay sang nhìn ngọn núi trần trụi bên cạnh nhà đang dần bị bóng tối bao phủ, ông Griffiths nhớ về con gái mình.

CHƯƠNG 3: NĂM MÓN QUÀ (2)

Khi lũ trẻ đã mệt vì cười bỏ hơi tai vì cười và nhảy múa, mẹ cất chiếc máy hát về chỗ cũ, rồi đứng dậy và cởi bỏ tạp dề. Lấy ta vuốt tóc và chỉnh trang lại váy áo cho thẳng thớm, mẹ tuyên bố:

- Tiệc trà sẽ được tổ chức ở phòng khách.

Mẹ bước dọc theo hành lang, mở cánh cửa dẫn ra phòng khách. Gwyn bối rối. Mấy năm nay, nhà cậu luôn tổ chức tiệc trà trong nhà bếp, cho dù đó là các bữa tiệc trà quan trọng với họ hàng cũng vậy. Cậu ngập ngừng đi về phía cánh cửa đang mở rộng và ló đầu ngó vào trong.

Chiếc bàn dài làm bằng gỗ sồi được phủ một lớp vải trắng đến lóa mắt. Trên mặt bàn đặt một bộ tách trà bằng sứ xanh, khăn ăn đỏ chói, cùng những chiếc đĩa chất đầy bánh quy, kẹp đường và chocolate. Khoai tây rắng, bông ngô và bánh kem nhiều màu được đặt trên chiếc khay bạc. Có cả bánh quy giòn bọc trong những lớp giấy bóng lấp lánh ánh bạc, vàng. Ngay chính giữa bàn, một miếng bánh rau câu xanh khổng lồ nổi bật giữa biển kem.

Ùa đến bên cạnh Gwyn, lũ trẻ nhà Lloyd trở mắt trước bữa tiệc thịnh sian5 bày ra trước mắt chúng. Gwyn cảm thấy thật hãnh diện.

- Ôi! Ôi! Mẹ!

Cậu chỉ kịp thốt lên có bấy nhiêu thì Gareth và Sion đã vụt chạy qua cậu vào phòng. Chúng kéo ghế ra ngồi và hào hứng gọi Gwyn:

- Gwyn! Gwyn! Nhanh lên, ngồi vào bàn đi, tụi em đói rồi!

Alun nói với cậu:

- Lần đầu tiên tớ thấy một buổi tiệc thịnh soạn đến vậy đấy. Mẹ tớ chưa bao giờ tổ chức tiệc lớn như thế.

Nain gật gù bảo:

- Mẹ của Gwyn trước đây cũng vậy. Đến lúc thay đổi rồi.

Gwyn ngồi vào đầu bàn và khai mạc buổi tiệc. Mọi người trò chuyện và cười nói vui vẻ. Không ai nghe tiếng ông Griffiths về nhà và đi lên lầu. Ngay cả bà Griffiths khi ra bếp để lấy bánh sinh nhật cũng không thấy đôi ủng của ông chồng ở cửa sau hay chiếc áo khoác của ông treo trên móc.

Cái bánh sinh nhật to lớn được trang trí bởi những khung cửa sổ bằng chocolate và những lá cờ bằng kem trắng tinh. Nó có tất cả chín tầng, mỗi tầng cắm một cây nến cháy sáng.

- Tắt đèn thôi!

Gwyn phóng đến công tắc đèn. Bữa tiệc một lần nữa chìm trong ánh nến ấm cúng. Sion hối thúc:

- Anh Gwyn, anh thổi nến và ước đi!

Gwyn hít một hơi thật sâu, nhưng rồi ngừng lại. Cậu nói:

- Hãy cắt bánh ra và để những cây nến lại. Trông chúng thật đẹp. Sao ta không để chúng cháy đến hết?

Mọi người vẫn cười nói vui vẻ khi ông Griffiths đi xuống lầu. Tiếng bánh quy giòn vỡ vụn lớn đến nỗi không ai nghe thấy tiếng giày bước đi trên sàn bếp lát đá. Khi cánh cửa thành lình mở ra, những ngọn lửa sáng nhỏ bùng lên trong khoảnh khắc trước khi vụt tắt.

Ngoại trừ cái áo sơ mi trắng, ông Griffiths mặc nguyên một bộ đồ đen từ trên xuống dưới. Ông trừng trừng ngó vào bàn như không tin vào mắt mình.

Ánh đèn bật sáng đột ngột như dội một gáo nước lạnh vào không khí vui vẻ của buổi tiệc. Chiếc bàn bỗng trở nên lồi thoi lếch thếch; ai đó đã làm đổ nước cam lên tấm vải trắng.

Môi mím chặt, mặt trắng bệch, ông Griffiths tỏ rõ sự không hài lòng.

- Cái quái gì thế này? Mấy người đang tổ chức cái gì vậy hả?

Sion vẫn đang mang cặp kính nhựa. Anh em của nó bắt đầu cười khúc khích. Đúng là nó giống ông Griffiths thật.

Bà Griffiths ấp úng giải thích:

- Kìa anh Ivor, hôm nay là sinh nhật của Gwyn mà. Anh đến vừa đúng lúc...

- Tôi biết hôm nay là ngày gì.

Ông Griffiths gằn từng tiếng một, như thể ăn phải một cái gì khó chịu lắm. Ông vung tay chỉ vào bàn.

- Có cả đồng nển cháy dang dở trong bếp, ghế thì ngang ngửa khắp nơi. Rồi còn cái gì đây? Cả một đồng rác!

Bà nội lên tiếng:

- Ngồi xuống, Ivor Griffiths, và cùng tổ chức tiệc sinh nhật cho con trai của anh! Đừng biến mình thành một người đàn ông tội nghiệp nữa!

- Tội nghiệp?

Ông Griffiths khoanh đôi tay to đùng, đở ửng trước ngực, hai bàn tay không ngớt riết lấy nhau.

- Không tội nghiệp sao khi con cứ bắt mình phải nhớ rằng con gái con đã ra đi? Cùng vào ngày này bốn năm về trước?

Bà Griffiths đột ngột đứng bật dậy.

- Đủ rồi! Chúng tôi chịu đựng như thế là đủ rồi!

Bà phản đối chồng:

- Chúng tôi cũng nhớ Bethan lắm chứ. Suốt bốn năm nay, năm nào ngày này chúng tôi cũng khóc thương cho con bé. Nhưng nó cũng là ngày sinh nhật của Gwyn nữa mà. Chúng tôi đã than khóc đủ rồi! Đủ rồi! Đủ quá rồi!

Bà nói gần như khóc. Gwyn quay mặt đi. Cậu không muốn nhìn vào những màu sắc sặc sỡ trên bàn, không muốn nhìn vào mặt bạn bè của mình. Cậu biết rằng tiệc sinh nhật của mình đã kết thúc. Mẹ nói gì đó, nhưng cậu không thể nghe được lời nào. Bà đang tiến lùi trẻ ra về, cậu có thể nghe thấy chúng rục rịch di chuyển trong bếp, nghe chúng thì thầm lời tạm biệt, nhưng cậu không thể nhúc nhích. Ba cậu vẫn đứng bên cạnh bàn, buồn bã và lặng lẽ trong bộ đồ đen.

Nain đi về phía con tri mình ngay khi lũ trẻ đi khỏi.

- Sao anh có thể làm như thế, Ivor?

- Làm sao con có thể làm gì chứ? Con đâu làm được gì. Là nó.

Ông nhìn Gwyn.

- Bethan của con ra đi cũng vì nó cả!

Ông đã nói ra câu đó.

Gwyn gần như cảm thấy nhẹ nhõm, cậu từ từ đứng dậy, cẩn thận đẩy ghế vào bàn. Không nhìn ba mình, cậu đi ra khỏi bếp.

Mẹ đang đứng cạnh bồn rửa tay vẫy chào lũ trẻ nhà Lloyd qua khung cửa sổ chật hẹp. Nghe tiếng chân cậu, bà nhanh chóng quay lại và lặng lẽ nói:

- Mẹ xin lỗi, Gwyn! Xin lỗi con!

Bà lại gần và quàng tay ôm chặt cậu vào lòng. Mặt bà còn đỏ ửng vì xúc động, nhưng bà đã mang tạo dề vào lại.

Gwyn trấn an mẹ:

- Bữa tiệc hôm nay rất tuyệt vời, mẹ ạ! Cảm ơn mẹ! Mấy đứa kia cũng thích nó, con chắc chắn chúng thích mà!

- Nhưng ước gì ba con cũng...

Gwyn nhanh chóng ngắt lời:

- Không sao đâu mẹ. Nửa tiệc như vậy là tuyệt lắm rồi. Con sẽ mãi mãi nhớ về nó!

Cậu tuột khỏi vòng tay mẹ và chạy vụt về phòng. Ở đây, cậu ngồi trên giường và mỉm cười nghĩ về những giờ phút hạnh phúc cậu đã có được trước khi ba cậu xuất hiện. Gwyn biết ba cậu đã không thể ngăn được sự cay đắng thường xuyên nhắm vào cậu. Cậu đã tập cho mình thói quen tự tạo khoảng cách với những lời nói nặng nề ấy. Mỗi khi như vậy, cậu luôn nghĩ về những khoảng thời gian hạnh phúc, cho đến khi sự đau khổ biến mất.

Một tiếng động nhỏ vang lên từ bên ngoài. Cậu đi đến bên cửa sổ và nhìn ra ngoài. Có ánh đèn nhấp nháy trong vườn. Một chiếc đèn lồng đang đưa trong bóng đêm.

Gwyn mở rộng cửa sổ và hỏi lớn:

- Ai đó?

Một tiếng cười vang lên trong trẻo vang lên đáp lời cậu, rồi sau đó là tiếng của Nain:

- Hãy nhớ ề năng lực của cháu, Gwyndion Gwyn. Hãy nhớ về ngài Math, chúa tể vùng Gwynedd, ngài Gwyndion và ngài Gilfaethwy!

- Bà lại đùa giỡn với cháu phải không, Nain?

Tiếng nói im lặng một lúc rồi trả lời:

- Bà không đùa với cháu, Gwyndion Gwyn. Họ bảo rằng, cứ sau bảy thế hệ, quyền năng sẽ trở lại. Ba của cháu không có được nó, và bà cũng vậy. Hãy thử tìm hiểu xem cháu là ai!

Cánh cổng đóng lại, và ngọn đèn lồng dung đưa đi xuống con đường mòn. Tiếng một bài hát cổ vang lên, chập chờn trong gió, rồi nhỏ dần, trước khi nó cùng ánh đèn cùng biến mất.

Trước khi đóng cửa sổ, Gwyn dỗi mắt lên núi và nhớ về sinh nhật lần thứ năm của mình. Hôm đó ời rất đẹp, cũng như hôm nay, nhưng vào giữa đêm, một cơn bão đến đã kéo đến. Mưa như trút nước xuống sườn núi, ầm ầm cuốn đi đá cuội và những nhánh cây trên đường đi của nó. Bị tiếng ồn đánh thức, gia đình Gifiths kéo chăn vào sát đầu và đi ngủ tiếp. Ngoại trừ Gwyn. Con cừu đen của cậu vẫn còn ở trên núi. Khi mẹ nó mất, cậu đã tự tay nuôi dưỡng nó, sưởi ấm nó trong chiếc áo len cũ của mẹ bên lò sưởi. Cho nó bú sữa trong bình năm lần mỗi ngày, cho đến khi nó lớn thành con cừu cái khỏe mạnh.

Gwyn đã lay chị dậy và van nài:

- Làm ơn mang nó về, làm ơn cứu nó đi chị!

Chị Bethan cắn nhả đôi chút, nhưng vì chị lớn tuổi hơn, và vì chị là người tốt bụng, nên đã chiều ý em mình.

Lần cuối khi Gwyn nhìn thấy chị Bethan là khi chị đứng cạnh cánh cửa sau trong bộ áo mưa đỏ, và đang kiểm tra cái đèn bão to đùng. Đêm Halloween vừa diễn ra đêm trước, nên quả bí ngô vẫn còn nằm trên khung cửa sổ với cái miệng đen thui nhăn nhó ngoác to và cặp mắt u buồn. Chị Bethan có vẻ rất phấn chấn, như thể chị đang chuẩn bị đi gặp một ai đó đặc biệt chứ không phải chỉ là một con cừ đen. Chị thì thầm dặn:

- Khi chị đi, em nhớ đóng cửa lại, không thì gió sẽ thổi vào nhà và sẽ đánh thức ba mẹ dậy!

Rồi chị quấn cái khăn choàng màu vàng quanh mái tóc đen của mình và bước đi trong cơn bão. Chị chưa bao giờ sợ hãi điều gì cả.

Qua cửa sổ nhà bếp, Gwyn dõi theo ánh đèn trên con đường lên núi cho đến khi nó biến mất. Và cậu ngủ gục trên tấm thảm bên cạnh bếp lò.

Họ không bao giờ thấy Bethan lần nữa dù đã tìm mọi góc ngách trên núi. Họ không bao giờ tìm thấy dấu vết chuyển đi lên núi nguy hiểm của chị trong cái đêm định mệnh ấy. Họ cũng không tìm thấy con cừ đen. Cả chị và con cừ đều biến mất như chưa hề tồn tại.

CHƯƠNG 4: ARIANWEN (1)

G

háng Mười Một. Không như mọi năm, những ngày lặng gió của mùa thu năm nay dường như kéo dài bất tận. Gwyn phải chờ ngọn gió đến ba tuần lễ. Đó là một ngày cuối tháng với những bông tuyết đầu tiên rơi trên núi.

Trong uốt thời gian đó, dù lúc nào cũng nghĩ đến những câu nói của bà nội, Gwyn vẫn không thể nào hỏi được về chuyện tổ tiên của cậu. Từ sau sinh nhật của mình, không khí trong gia đình cậu trở nên trầm lặng. Cha cậu xa cách và lặng lẽ. Mẹ cậu thì luôn lo lắng, đến nỗi ngay khi chỉ có hai người với nhau, cậu cũng chỉ có thể bàn bạc linh tinh về những chuyện nông trại, thời tiết, chuyện trường lớp... với bà.

Tuy nhiên, vào mọi buổi sáng và mỗi buổi tối, Gwyn luôn mở tủ và lấy chiếc khăn choàng màu vàng ra. Rồi cậu đứng bên cửa sổ, tay mân mê lớp len êm mượt, mắt dõi theo những đỉnh núi trần trụi phủ đầy tuyết trắng. Và cậu nghĩ về chị Bethan.

Rồi một ngày Chủ Nhật, ngọn gió đến, lặng lẽ đến nỗi ban đầu bạn khó lòng nhận ra sự hiện diện của nó. Tuy nhiên, ngay sau bữa cơm trưa, những nhánh cây khô đã bay tứ tung khắp nơi, cửa nhà kho đập ầm ầm, và tiếng gió hú trong ống khói lớn đến nỗi con chó nhà cậu sợ hãi tránh xa lò sưởi.

Gwyn biết đã đến lúc. Cậu hỏi mẹ:

- Tổ tiên của con là ai vậy mẹ?

Họ đang đứng bên bồn rửa. Gwyn phụ mẹ lau khô đĩa, trong khi bà vẫn đang ngập tay trong nước xà bông. Bà nói:

- Tổ tiên à? Để coi... mẹ chẳng nhớ có ai đặc biệt cả...

Gwyn vặn hỏi:

- Không ai hả mẹ?

- Ít nhất thì bên họ ngoại là thế. Còn bên nội thì... con biết rồi đấy, ông nội con là thợ làm bánh, còn các ông cố trước đó thì thế nào mẹ không biết. Hình như cũng không có ai đặc biệt cả.

- Vậy còn Nain thì sao ạ?

Cha của Gwyn ngồi trên chiếc ghế cạnh lò sưởi lật giở những trang báo, nhưng ông không nhìn lên.

Gwyn thu hết can đảm hỏi:

- Tổ tiên bên họ nội thì thế nào vậy ba?

Ông Griffiths lạnh lùng liếc cậu:

- Thế nào là thế nào?

- Có ai đặc biệt không ba? Nain bảo đã từng có người là ohu2 thủy trong gia tộc...

Cha cậu lắc mạnh tờ báo.

- Bà nội thỉnh thoảng có những ý nghĩ rất gàn dở. Khi còn nhỏ, tao đã phải chịu đựng quá nhiều những ý nghĩ đó rồi.

Vợ ông gợi lại:

- Em nhớ mình từng kể, bà đã bắt mình làm một con chim chết sống lại.

Gwyn hỏi:

- Bằng cách nào ạ?

Ông Griffiths càu nhàu:

- Đọc thần chú!

Đúng như Nain nói, rõ ràng cha của cậu không được thừa hưởng quyền năng kì lạ mà những phù thủy thời xa xưa có được. Hoặc nếu ông có, ông cũng không thích bị nhắc về chuyện này.

Bà Griffiths trầm ngâm nói:

- Phù thủy có trong các truyền thuyết cổ xưa. Một trong số họ đã biến một miếng tảo biển thành cả một con thuyền. Hình như tên phù thủy ấy là Gwyndion thì phải...

Gwyn chen vào:

- Tảo biển?

- Mẹ nhớ là vậy, và...

- Gwyndion? Đó cũng là tên con mà.

Gwyn lơ đãng đặt một cái khăn ướt đang cầm vào một ngăn tủ mở. Mẹ cậu phàn nàn:

- Gwyn, con phải chú ý mình đang làm gì chứ? Chưa xong việc đâu.

- Ngài Math, chúa tể vùng Gwynedd, ngài Gwyndion và ngài Gilfaethwy. Và chính Gwyndion tạo ra con thuyền. Con... tên con!

- Đó là tên thánh của con, Nain muốn thế. Nhưng...

Bà Griffiths liếc nhìn chỗng:

- Ba con thì chẳng bao giờ ưa cái tên đó, vì nó nhắc ông nhớ nó từ đâu ra, cho con chúng ta gọi con là Gwyn. Ba của con chịu không nổi những câu chuyện của bà rồi.

Ông Griffiths bỏ tờ báo xuống, ra lệnh:

- Lo mà làm việc tiếp đi, Gwyn. Và đừng có làm phiền mẹ mày với những chuyện không đâu thế nữa.

- Em không có phiền gì hết, mình à.

- Bà đừng cãi tôi. Và đừng có bênh vực cho nó nữa.

Họ tiếp tục rửa chén trong im lặng. Sau đó, với suy nghĩ về ngọn gió và tổ tiên của cậu choán hết tâm trí, Gwyn phóng lên lầu và mở ngăn tủ ra. Nhưng cậu không đụng đến miếng tảo biển. Vật đầu tiên mà cậu thấy là chiếc ghim sắt nằm trên chiếc khăn choàng. Cậu không tài nào nhớ được mình đã đặt nó lên đó. Không phải cậu đã đặt cái khăn lên trên cùng sao?

Xuyên qua khung cửa sổ hẹp, ánh nắng chiếu thẳng vào cái ghim. Và từ hình dạng méo mó, cái ghim dần dần chuyển thành hình ngôi sao, rồi một bông tuyết, một nhúm cánh hoa, và một sinh vật với cặp mắt lấp lánh trước khi biến lại thành miếng sắt xấu xí. Một cái gì đó, hay một ai đó muốn cậu sử dụng cái ghim!

Gwyn nhặt nó lên và bỏ vào túi áo. Chộp lấy cái áo khoác có mũ trùm đầu, cậu phóng xuống lầu và ra ngoài bằng cửa sau. Khi chạy băng qua sân, Gwyn nghe thấy ai đó gọi cậu đến làm việc. Cậu vui vẻ hét to với bầu trời trong xanh:

- Nhưng gió to quá, phải không nào? Tớ chẳng nghe thấy gì cả!

Cậu sập mạnh cánh cửa rào như chứng minh điều mình nói và bắt đầu chạy xuyên qua cánh đồng. Khoảng một trăm thước sau, mặt đất bắt đầu nhô cao. Gwyn đi dọc theo lối đi của đàn cừu một đoạn ngắn, rồi leo qua một bức tường và nhảy xuống một cánh đồng khác trần trụi và dốc hơn. Bây giờ cậu đang ở giữa những con cừu, xua chúng chạy án loạn với

những cú nhảy qua các tảng đá lớn và các mô đất cao. Ngừng ở bức tường tiếp theo, cậu hít thở một hơi thật sâu và dài. Ngọn núi bắt đầu từ đây. Bây giờ cậu chỉ có thể đi hoặc leo, chứ không thể chạy như trước được nữa.

Một cảm giác gáp rút thôi thúc Gwyn, như thể muốn báo cho cậu rằng chỉ trong ít phút nữa thôi, một điều hệ trọng gì đó sẽ xảy ra.

Gwyn tiếp tục tiến lên, vấp lên vấp xuống dọc theo những lối đi của đàn cừu, vừa thở hổn hển vừa ráng sức nhảy qua những tảng đá lớn. Cậu vẫn thường leo lên núi, đôi lúc với Alun, đôi lúc chỉ có một mình. Tuy nhiên, lần đầu tiên cậu leo núi là với chị Bethan vào một ngày hè cách đây rất lâu. Khi đó, cậu vẫn chưa đầy năm tuổi, nên việc leo núi với cậu có vẻ như là một chuyện không tưởng. Tuy nhiên, chị Bethan đã khuyến khích, động viên và dỗ dành cậu với giọng nói dịu dàng của chị.

- Trên kia rất đẹp đó Gwyn. Một khi leo lên đến đỉnh, em có thể thấy cả thế giới... à, ít nhất là thấy cả xứ Wales. Cả biển và những đám mây dưới chân nữa. Em sẽ không ngã đâu! Chị sẽ không bao giờ để em bị ngã!

Hôm đó, chị Bethan cũng mang chiếc khăn choàng mau vàng. Gwyn còn nhớ nó đã bay phấp phới trên đầu cậu như một lá cờ khi họ leo lên đến đỉnh.

Ngọn núi không cao, cũng không nguy hiểm. Thậm chí có vài người còn gọi nó là một ngọn đồi. Rộng lớn và đầy cỏ, nó bao gồm những sườn núi thoải thoải nhấp nhô đuổi bắt nhau, và được tô điểm thêm bởi những bức tường khô nứt, những bụi cây lùm xùm vì gió. Tuy nhiên, đỉnh núi lại là một nơi hiu quạnh. Đứng tại đây, người ta chỉ thấy được những cánh đồng trống trải và những ngọn núi xung quanh. Xa hơn về

phía tây, biển chỉ là một dãy mờ màu xám. Gwyn náu mình vào tảng đá cao nhất, vì những ngọn gió quét dọc đỉnh núi cứ chực chờ đẩy cậu xuống dưới.

Chắc hẳn Gwyn đã tìm ra nơi để tặng cái ghim sắt. Nain đã bảo "hãy tặng nó cho ngọn gió". Đứng tựa mình vào tảng đá, cậu để ngửa bàn tay của mình trước gió và nhẹ nhàng mở nắm tay ra.

Cái ghim bị chộp lấy nhanh đến nỗi Gwyn không bao giờ thấy được chuyện gì đã xảy ra cho nó. Rút tay lại, cậu chờ đợi ngọn gió trả lời. Cậu không biết được câu trả lời sẽ là gì, nhưng hy vọng nó sẽ mang đến cho cậu một cái gì đó có thể giúp thay đổi cuộc sống của cậu, giúp lấp đi sự trống vắng trong căn nhà ở phía dưới xa kia.

Nhưng ngọn gió không trả lời cậu. Nó rít âm ỉ trên đầu Gwyn và quất vào quần áo cậu, rồi từ từ biến mất, mang theo đầu đó bên trong những luồng gió cuốn cái ghim sắt quý giá mà không để lại gì.

Thình lình, từ hướng Tây, một đám mây tuyết trắng bạc xuất hiện, trong vài phút đã che phủ cả biển, cả những ngọn núi xung quanh, và cả những cánh đồng bên dưới. Và khi tuyết bắt đầu vây quanh ôm ấp cậu, Gwyn đọc câu thần chú vau⁷² hiện ra trong đầu:

- Ngài Math, chúa tể vùng Gwynedd, ngài Gwyndion và ngài Gilfaethwy!

Cậu tiếp tục đọc đi đọc lại câu thần chú, dù không biết cậu đang gọi cho ai, người còn sống hay những linh hồn. Trong suốt thời gian đó, những bông tuyết to lớn im lặng rơi xuống, tan chảy ngay khi chạm vào cậu, nếu không cậu sẽ nhanh chóng trở thành một người tuyết lạnh giá.

Gwyn không nhớ rõ mình đã ngồi im trong bao lâu giữa một thế giới trắng toát, yên lặng để chờ đợi một câu trả lời. Tuy nhiên, Nain có hứa với cậu một âu trả lời không? Trong sự tĩnh mịch, cậu có thể nghe thấy một tiếng động cao và nhẹ, giống như băng đá trên mặt kính.

Chân Gwyn bắt đầu đau nhức, và mặt cậu bắt đầu trở nên tê cứng vì lạnh. Khi những đám mây đen bắt đầu phủ bóng khắp bầu trời, cậu lê bước xuống núi trong giận dữ và tuyệt vọng.

Những sườn núi bên dưới vẫn còn phủ màu xanh cây cỏ. Tuyết vẫn chưa rơi đến đây. Thật khó mà tin rằng chỉ ít phút trước Gwyn còn đang đứng ngập chân trong tuyết. Chỉ có thể nhìn thấy đỉnh núi từ cánh đồng cuối cùng, nhưng khi Gwyn đến nơi, ngọn núi đã bị che phủ bởi sương mù cậu không thể thấy được tuyết vẫn còn rơi trên đỉnh núi hay không.

Gwyn về đến nhà lúc trời đã tối. Trước khi mở cửa sau, cậu giậm mạnh đôi ủng cho sạch. Cha mẹ sẽ không hài lòng với việc cậu vắng mặt cả ngày thay vì phụ ông trông coi trang trại, và cậu không muốn làm ông cáu thêm với một đội giày đầy bùn đất. Gwyn đang giơ tay phủi bụi trên vai thì thành linh ngón tay cậu chạm vào một cái gì đó lạnh giá.

Cho rằng đó là một bông tuyết hay thậm chí là một tảng băng nhỏ, Gwyn nhặt nó khỏi vai và đi đến gần cửa sổ nhà bếp để kiểm tra xem cậu đã tìm thấy cái gì. Mẹ vẫn chưa đóng rèm cửa lại nên ánh đèn trong nhà còn rọi ra ngoài sân.

Đó là một bông tuyết, và là một trong những thứ đẹp nhất mà cậu từng thấy với một hình dáng tinh tế, phức tạp: một ngôi sao lấp lánh như thủy tinh dưới ánh đèn mờ ảo. Đột nhiên, một chuyện bất thường xảy ra: ngôi sao bắt đầu cử

động. Gwyn tròn xoe mắt kính ngạc nhìn nó dần dần biến thành hình dạng con nhện bạc nhỏ xíu. Vậy là ngọn gió đã nghe và trả lời cậu? Vậy thì cậu đúng là một phù thủy chẳng?

Mẹ đã trông thấy cậu từ cửa sổ.

- Gwyn, con ở ngoài đó à? Không mau vào nhà là sẽ không có phần trà đâu đấy!

Gwyn giấu con nhện trong nắm tay phải rồi cố mở cửa bằng tay trái. Nhưng chưa kịp làm gì thì cánh cửa đã bị cha mở tung. Ông nắm lấy tay cậu và kéo vào trong bếp.

- Mà làm cái quái gì ở ngoài đó thế hả? Trễ rồi đó! Bộ mà không biết mở cửa hả?

Có vài đốm bùn trong mắt kính của ông Griffiths. Gwyn cố gắng không nhìn vào chúng, cậu giải thích:

- Tay con lạnh cóng!

Ông Griffiths cắn nhần:

- Trà cũng lạnh mất tiêu. Còn không mau cởi ủng ra rồi ngồi xuống? Mà ở đâu suốt buổi chiều hả? Đáng lẽ mà phải làm việc! Con gà trống choai dở hơi lại trốn ra ngoài. Cứ như vậy thì khỏi có món gà cho đêm giáng sinh.

Chật vật lắm cậu mới có thể cởi ủng ra chỉ bằng tay trái. Cậu nói nhẹ:

- Con lên lầu đây!

Mẹ hỏi:

- Gwyn, con định làm gì vậy? Lo rửa tay rồi ngồi xuống đi!

Gwyn khăng khăng nói:

- Con cần phải lên lầu.

- Nhưng Gwyn...

- Làm ơn đi mẹ!

Bà Griffiths nhún vai rồi quay lại lò sưởi. Chồng bà tiếp tục nhai thịt lợn xông khói và không quan tâm gì tới chuyện Gwyn vội vã phóng qua bếp.

Chạy ào vào phòng, Gwyn nhìn quanh quất khắp nơi để tìm chỗ giấu con nhện. Cậu không thể tìm ra chỗ nào khác ngoài ngăn tủ. Nhẹ nhàng đặt con nhện lên trên chiếc khăn choàng, cậu đóng ngăn tủ lại. Cẩn thận, cậu chừa khoảng hở vài centimet để con nhện có không khí thở. Xong xuôi, cậu phóng xuống lầu.

Trong bếp, cậu bị thẩm vấn.

Bà Griffiths bắt đầu trước:

- Làm gì mà con chạy đi mất tiêu lúc trưa vậy? Con không nghe mẹ gọi à?

Gwyn vui vẻ trả lời:

- Không ạ. Chắc tại gió to quá nên con không nghe gì.

- Thế con làm gì suốt buổi chiều? Mẹ đã gọi bà Lloyd, nhưng con không có ở đó.

Gwyn nói:

- Không, con không có ở đó.

Ông Griffiths vừa nhấp trà vừa lầm bầm:

- Mà chẳng đưa ra lời giải thích nào cả. Tối thế này thì làm sao đi bắt con gà lại được. Ngày mai lại phải dậy sớm đi kiếm.

Mẹ cười:

- Đánh thức được mình dậy buổi sáng mới là khó đấy chứ.

Ít nhất thì bà cũng đã vui trở lại.

Sau bữa trà, ông Griffiths biến vào trong xưởng làm việc. Hình như khối lượng công việc sửa chữa nông trại của ông chỉ có tăng thêm chứ không bao giờ thấy giảm đi. Nhiều lúc Gwyn tự hỏi, liệu đó có phải là cách để cha cậu tránh né nói chuyện hay không.

Trong khi mẹ nói huyền thuyên về giáng sinh và con gà trống choai, Gwyn sốt ruột nghĩ đến ngăn tủ trong phòng cậu. Ôm tạm biệt mẹ, Gwyn đến bà nói chuyện với con mèo và băng qua hành lang, cố gắng không tỏ ra quá hào hứng. Cậu tư từ leo lên cầu thang, nhưng lại bước hai bậc cùng một lúc.

Từ cánh cửa phòng hé mở, dường như có ánh sáng nhẹ hắt ra. Bước vào trong phòng, Gwyn đứng sững người lại. Có bảy bóng người đội mũ đứng bất động bên giường của cậu. Gwyn sợ hãi nhìn quanh để tìm nguồn ánh sáng. Nó phát ra sau một dãy đồ chơi hình nhà du hành vũ trụ đứng chễm chệ trên nóc tủ. Gwyn thở phào nhẹ nhõm và đi lại phía đó.

Con nhên bạc đã leo ra khỏi ngăn tủ. Nó phát sáng trong bóng đêm!

Gwyn đẩy đồng đồ chơi qua một bên và chìa tay về phía con nhên. Nó leo lên lòng bàn tay của Gwyn, và cậu nhẹ nhàng nâng nó lên sát mặt. Chạm vào con nhên thì lạnh, tuy nhiên ánh sáng từ nó rọi lên mặt cậu lại ấm áp một cách kỳ lạ. Sấm áp này dường như lan tỏa khắp thân thể cậu.

Gwyn giữ con nhên trong vài phút, ngắm nghía những đường nét tinh xảo trên thân nó và tự hỏi liệu nó có gì khác biệt ngoài vẻ đẹp bên ngoài. Cậu chắc chắn nó đã đến thay chỗ cho cái ghim. Nhưng có thật cậu là người đã biến đổi cái

ghim thành con nhện? Hay con nhện kỳ lạ này đến từ một thế giới khác? Cậu quyết định giữ bí mật chuyện này cho đến khi hỏi bà vào đêm mai.

Đặt con nhện vào lại ngăn tủ, Gwyn đi xuống lầu lấy một cuốn sách. Khi cậu trở lên, ánh sáng phát ra từ cột giường. Quyết định không cần dùng đèn điện nữa, Gwyn nằm xuống giường và đọc sách bên cạnh con nhện. Đó là một cảm giác thật đặc biệt: đọc sách bằng ánh sáng của nhện.

Khi Gwyn đến, Nain đang chăm sóc khu vườn của bà dưới ánh đèn dầu. Bà đội mũ và mặc một chiếc áo len đan tay màu tím tươi rói. Trời đã tối, kéo theo lớp sương giá lấp lánh trên mặt đất.

Men theo con đường rải than xỉ, Gwyn đến bên cạnh bà.

- Giờ này bà còn làm vườn sao? Trễ rồi mà?

- Bà thích chăm sóc cây cỏ đây đó một chút. Ít nhất cũng để tụi nó biết bà luôn quan tâm đến tụi nó ấy mà.

Gwyn nhận xét:

- Có bao nhiêu cây đâu. Mà dù gì thì bà cũng không thể thấy gì với ánh sáng mờ mờ như thế này.

- There's tats.

Nain bướng bỉnh trả lời, rồi nhổ một cái cây lên khỏi mặt đất, làm tung tóe lên khắp đôi giày thể thao trắng của Gwyn. Vẫn chưa hài lòng, bà lắc mạnh cái cây, và Gwyn không kịp nháy lùi lại để cứu cái quần đi học mới của cậu.

Cậu la lên:

- Ôi trời, sao bà lại làm thế, Nain? Cháu sẽ bị mất mắt!

Bà hỏi lại:

- Sao cháu không mang ủng vào từ đầu, cậu bé ngốc nghếch? Có đầy bùn trên đường mà.

- Cháu đến để nói chuyện mà. Làm sao cháu biết được mình sẽ bị một bà lão ngớ ngẩn tấn công?

Nain rất thích bị trêu đùa kiểu này.

- Ha ha ha, cháu nói ai là bà lão ngớ ngẩn đấy, Gwyndion Gwyn? Mà cháu mang tin tốt lành gì đến thế? Hay cháu đã là phù thủy rồi?

- Chúng ta vào trong nói chuyện được không Nain?

Gwyn mân mê cái hộp diêm trong túi quần. Cậu không muốn nói về bí mật của mình dưới những ngôi sao, vì biết đâu ai đó, ở ngoài này trong bóng đêm, có thể nghe được.

- Vậy chúng ta vào trong thôi! Hãy để lũ cây được ngủ một lát trong khi chúng ta dùng trà.

Nain bỏ củ khoai tây xuống, phúi bụi trên cái áo len tím rồi bước về cửa sau.

Bên trong nhà bà nhìn như một sân khấu ngoài trời. Tất cả các góc ngách đều được trưng dụng làm chỗ để tủ ly và kệ sách. Mỗi đồ đạc trong nhà chất đầy sách, quần áo màu sắc sặc sỡ và những loại cây kỳ lạ. Tua ren khăn choàng, lá khô và những chuỗi hạt lấp lánh phủ đầy các món đồ, đến nỗi khó mà nhận ra chúng là gì. Nguồn ánh sáng duy nhất đến từ cây đèn dầu, và bởi vì nó bị che một phần bởi một cây dương xỉ lớn, cả căn phòng chìm trong một bầu không khí mờ ảo, hoang dã và thần bí.

Đâu đó giữa mớ đồ đạc lộn xộn, một ấm nước sôi huýt sáo vui vẻ. Nain hát vang từ đằng sau một bức bình phong thêu

hình bướm bướm. Bên trong lồng, con chim hoàng yến tíu tít nói chuyện.

Gwyn nhìn quanh phòng để tìm chỗ ngồi. Không có chỗ ngồi nào còn trống cả. Cậu hỏi:

- Nain, cháu phải làm gì với mấy quả trứng đây?
- Bao nhiêu quả?

Gwyn nhắm đếm những quả trứng trong cái nón len đỏ ở trên cái ghế bành duy nhất. Cậu trả lời:

- Bảy quả.

Nain tủm tỉm cười:

- Ái chà, chúng ở đây cả ngày trời, thế mà bà lại chẳng biết.

Gwyn hỏi:

- Sao bà lại cho mấy con gà mái vào nhà, Nain? Chúng đầy bùn. Mẹ cháu mà biết thế nào cũng là ầm lên cho coi.

Nain cười khúc khích:

- Mẹ cháu sẽ còn la ầm hơn nữa nếu nhìn bên dưới gầm giường của bà. Nhưng dù sao cũng không nên vô cớ làm người khác phật lòng. Cháu mnag mấy quả trứng đi chỗ khác đi.

Gwyn giơ vạt áo ra rồi nhặt mấy quả trứng bỏ vào trong đó. Cậu nhìn đằng sau bức bình phong để kiểm Nain nhưng bà đã biến mất. Cả cái bếp cũng vậy. Chỉ còn những khoảng trống chật hẹp giữa những chậu cây và lớp vải nhung đỏ. Gwyn nhìn thấy cái ấm nước trên khung cửa sổ và và đặt mấy quả trứng vào trong một cái nón xanh lục bên cạnh đó. Nain không thiếu gì nón, nên những quả trứng có lẽ sẽ an toàn

một thời gian. Tuy nhiên, bà cũng hay đội hai cái nón cùng một lúc. Để chắc ăn, cậu nhắc trước:

- Bà đừng đội cái nón xanh lục nhé, Nain.

Bà thò đầu ra khỏi một khoảng hở của lớp vải nhung đỏ và hỏi:

- Nhìn đẹp không? Bà sẽ nhảy múa với nó đấy.

Gwyn hỏi lại:

- Cái nón ấy ạ?

Nain vuốt ve lớp vải đỏ.

- Không, cậu ngốc ạ. Cái này cơ.

- Nhảy ở đâu?

- Ai mà biết?

Gwyn lại mân mê cái hộp diêm.

- Nain, bà có thể kiếm cho mình một tách trà, rồi ngồi xuống và tập trung một chút không? Cháu có cái này muốn cho bà xem.

Nain hỏi:

- Có phải về ngọn gió không? Hôm qua gió lớn lắm. Bà đã nghĩ về cháu. Chờ chút để bà pha trà!

Nain rút đầu vào trong, và trong chốc lát đi ra với hai tách trà bằng sứ xanh.

- Cháu uống không?

- Không ạ! Cảm ơn bà, Nain.

Nain không dùng lá trà thông thường. Trà của bà làm từ cây tầm ma hoặc rễ cây phơi khô. Thành thoảng vị của nó có thể

chấp nhận được, nhưng phần lớn lại cực kỳ khó uống. Hôm nay, Gwyn không muốn xem mùi vị của nó thế nào.

Cậu chờ cho đến khi Nain ngồi xuống ghế bành và nhấp một ngụm trà trước khi quỳ xuống bên cạnh bà và lấy hộp diêm ra. Cậu muốn có được sự chú ý hoàn toàn của bà khi tiết lộ bí mật của mình. Tuy nhiên, Gwyn cũng không thể ngờ được bà sẽ thốt lên vui sướng khi cậu nhẹ nhàng mở nắp hộp làm lộ ra con nhện bạc. Con vat bé nhỏ leo lên tay cậu và phát sáng trong căn phòng tối.

Nain tròn xoe mắt, hớn hở ngắm con nhện như một đứa trẻ. Bà thì thầm:

- Nó từ đâu đến thế?

Gwyn trả lời:

- Từ trong tuyết. Lúc đầu cháu cứ nghĩ nó là một bông tuyết. Cháu nghĩ nó chính là cái ghim. Cháu đã tặng cái ghim cho ngọn gió như lời bà nói, và con nhện đã đến thế chỗ.

Nain han hỉ nói:

- Vậy thì Gwyndion Gwyn, cháu đúng là một phù thủy như bà nghĩ. Nhìn xem cháu đã làm được gì nè!

- Nhưng có đúng cháu tạo ra nó không, Nain? Cháu lại tin rằng nó đến từ một nơi khác. Một nơi xa, xa lắm... cháu cũng không biết nữa. Có thể là một thế giới khác.

- Vậy thì cháu đã gọi và mang nó đến đây, Gwyndion Gwyn. Cháu đã gọi, đúng không?

Gwyn ngập ngừng:

- Cháu có gọi, nhưng mà... cháu gọi trong tuyết những cái tên mà bà nói: Math, chúa tể vùng Gwynedd, ngài Gwyndion và ngài Gilfaethwy. Cháu chỉ nói những từ đó thôi.

- Đó là những từ đúng, cháu ạ. Cháu đã gọi tổ tiên của mình. Những phù thủy đã nghe tiếng gọi của cháu và mang cái ghim đến chỗ nó cần đến. Và giờ cháu đã có con nhện!

Nain cầm con nhện đặt lên tay mình. Rồi bà đứng dậy và bắt đầu nhảy múa trong ánh sáng mờ ảo. Con nhện phát sáng bé xíu từ từ bò lên cổ tay áo màu tím. Nó ngừng lại trên vai, sáng lấp lánh như một ngôi sao bên dưới những lọn tóc đen nhánh của Nain.

Gwyn lặng nhìn bà nhảy. Cậu cảm thấy như chính Nain là một phù thủy và cậu là một người đã bị mê hoặc.

Tình linh Nain ngồi xuống, nhặt con nhện khỏi tóc và nhẹ nhàng đặt nó vào tay cậu. Bà tuyên bố:

- Arianwen! Trắng bạc! Hãy gọi nó là Arianwen! Nó cần phải có một cái tên.

Gwyn hỏi:

- Vậy tiếp theo sẽ là gì? Arianwen sẽ thế nào? Cháu có nên kể với mọi người về nó? Hay mang nó đến bảo tàng?

Nain nói dứt khoát:

- Đừng! Đừng bao giờ làm thế! Họ sẽ không hiểu đâu. Nó đến đây từ một thế giới khác để mang cháu đến gần thứ mà cháu mong muốn.

- Cháu muốn thấy chị Bethan. Cháu muốn mọi việc trở lại như cũ. Như trước khi chị ấy ra đi.

Nain nhìn Gwyn qua cặp mắt khép hờ:

- Đây mới chỉ là bắt đầu thôi, Gwyndion Gwyn! Rồi cháu sẽ thấy. Nhưng hãy chuẩn bị tinh thần, vì cháu sẽ cô đơn một mình. Cháu không thể kể với ai. Một phù thủy có thể có được

điều mong ước m=nếu trái tim anh ta thực sự khao khát điều đó. Nhưng anh ta sẽ luôn luôn chỉ có một mình.

Bà đẩy Gwyn về phía cửa, nhẹ nhàng nhưng dứt khoát:

- Cháu về nhà đi, không mọi người sẽ đi kiếm. Và nhớ đừng nói với ai!

CHƯƠNG 5: CÔ BÉ TRÊN MẠNG NHỆN

Khi Gwyn đi học về, nhà vắng lặng trừ tiếng ông Griffiths đang khoan đồ trong xưởng làm việc. Bà Griffiths đã đi qua nhà hàng xóm, chỉ để lại một mẫu giấy cho Gwyn ở trên bàn ăn, trong đó ghi:

“SÚP Ở TRÊN LÒ. ĐỪNG ĐỂ NÓ LẠNH”

Gwyn tự hỏi:

- Mẹ đang nói về món súp hay cái lò đây?

Cậu mở cửa lò, nhưng những hòn than đỏ hồng bên trong còn rất nóng và ấm nên cậu không muốn bỏ thêm than mới vào. Cậu tắt đèn và quỳ xuống hơ tay bên bếp lò.

Có lẽ Gwyn đã đặt hộp diêm xuống đâu đó và để mở nắp, vì thành lò cậu nhận ra Arianwen đang leo lên lưng cái ghế bành. Lên đến đỉnh, nó buông người xuống tay ghế, kéo theo sau lưng một sợi tơ màu bạc trắng. Rồi nó lại từ từ leo lên trên, đến nơi lại nhảy xuống, để lại những sợi tơ lấp lánh trong ánh lửa. Dần dần, con nhện nhảy lên và xuống dọc theo cái ghế, nhanh đến nỗi Gwyn chỉ có thể thấy được một đốm sáng vụt qua vụt lại trên một dải bạc ngày càng rộng dần ra.

Gwyn thì thào:

- Một cái mạng nhện!

Nhưng nó không phải là một cái mạng nhện bình thường. Có ai đó ở đấy. Thay vì là cái mạng nhện, một ai đó đang ngồi ở đấy. Một cô bé với mái tóc dài màu nhạt và một ánh mắt tươi cười. Đó là chị Bethan, vẫn ngồi như trước đây với hai chân

xếp bằng, một tay dựa vào thành ghế, một tay chống cằm, mắt dõi nhìn ánh lửa bập bùng. Nhưng Arianwen vẫn tiếp tục. Gương mặt, mái tóc và những ngón tay cô bé... mọi thứ dần dần trở nên rõ ràng hơn. Đến nỗi gần như thực sự cậu có thể chạm vào cô bé.

Con nhện bé xíu nổi hai sợi tơ cuối cùng ở một góc rồi ngừng lại. Rồi nó ngồi ngay ngắn trên đầu cô bé, im lặng ngó Gwyn ngắm nhìn tác phẩm của mình.

Cô bé ấy chỉ là ảo giác thôi sao? Chỉ là hình ảnh không thật trên một bức màn bạc? Không, không thể chỉ có thế. Gwyn có thể thấy rõ ràng vết lún trên thành ghế chỗ khuỷu tay cô bé chạm vào, những nếp gấp trên chiếc váy cô đang mặc, và những đường gân mờ trên cánh tay nhỏ nhắn, trắng bệch của cô.

Chỉ duy nhất chị Bethan có kiểu ngồi như thế. Chỉ có một mình chị Bethan có ánh mắt mơ màng như thế khi nhìn vào ánh lửa. Tuy nhiên, chị của cậu có làn da rám nắng với đôi má ửng hồng, trong khi cô bé trước mặt cậu lại trắng và mong manh như thể làm từ tơ mỏng.

- Chị Bethan?

Cậu thì thầm gọi và vươn tay về phía cô bé.

Một gợn sóng nhẹ lan trên bức hình, giống như một hòn đá rơi xuống mặt nước yên bình. Gwyn không nhận ra một luồng gió lạnh lùa vào khi cánh cửa bập từ từ mở ra.

Cậu gọi lại:

- Chị Bethan?

Hình ảnh cô bé run lên dữ dội khi cánh cửa mở rộng hơn. Thành linh đèn bật sáng. Cô bé trong mạng nhện lơ lửng

trong giây lát rồi dần dần biến mất cho đến khi những gì Gwyn có thể thấy là một cái ghế trống trơn. Cánh tay Gwyn đang dướm vươn về phía trước rơi thõm xuống bên hông như không còn sức sống.

Bà Griffiths đi vòng qua cái ghế và nhìn xuống cậu con trai đang ngồi thẫn thờ trên sàn nhà. Bà lo lắng hỏi:

- Gwyn, con đang làm gì vậy, con trai? Con đang nhìn gì thế?

Gwyn không thể nói gì. Một phần sức mạnh của cậu như thể đã biến theo cô bé trên mạng nhện.

Sự lo lắng làm bà Griffiths lớn tiếng hỏi:

- Con đang nói chuyện với ai vậy? Tại sao con lại ngồi trong bóng tối?

Con trai bà nuốt nước miếng nhưng không phát ra âm thanh nào. Cậu chỉ ngồi im nhìn bà một cách tuyệt vọng.

- Ngừng lại, Gwyn. Đừng nhìn mẹ như thế! Đứng dậy! Con nói gì đi chứ!

Mẹ lắc mạnh vai Gwyn và kéo cậu đứng lên.

Gwyn loạng choạng đi về phía bàn và ngồi phịch xuống, cố gắng ép mình quên đi hình ảnh trên mạng nhện. Cô bé đã cười với cậu trước khi biến mất, và cậu biết rằng cô có thật.

Bà Griffiths bận bỏ than vào lò và hâm nóng món súp nên tạm thời không để ý đến cậu. Đến khi món súp nghi ngút khói được đặt trước mặt cậu, Gwyn đã bình tâm trở lại đủ để nói:

- Cảm ơn mẹ!

Bình tĩnh hơn vì đã làm được một việc thực tế, mẹ kiên trì hỏi:

- Bây giờ con có thể nói cho mẹ biết chuyện gì đã xảy ra được không?

- Con chỉ bị lạnh thôi mẹ. Chỉ là thỉnh thoảng cửa mở, gió lạnh ùa vào đột ngột thôi. Ngồi bên cạnh lò rất ấm, nên con đã ngủ thiếp đi. Khi mẹ gọi, con vẫn còn mủ mẫn, chưa hoàn toàn thức dậy hẳn.

Gwyn biết nếu nói thật, mẹ sẽ không bao giờ tin hay hiểu được điều cậu vừa chứng kiến.

- Con làm mẹ hết cả hồn. Có lẽ mẹ đã ở nhà, nhưng mẹ muốn ngâm mấy trái cà chua. Rồi mẹ phải chạy qua xin bà Betty Lloyd một ít đường.

Bà Griffiths nói liên tục, giọng có vẻ hơi lo lắng. Gwyn ngồi im, thỉnh thoảng nhận xét vài câu vu vơ về câu chuyện của mẹ khi mẹ ngừng nói, trong khi đầu óc vẫn để đâu đó.

Cậu chỉ giật mình quay lại hiện thực khi ông Griffiths trở về nhà từ xưởng làm việc và định ngồi lên cái ghế bành. Cậu nhảy về phía cái ghế và hét lên:

- Đừng ngồi xuống ba!

Ông Griffiths giật mình:

- Hà? Chuyện gì mà mà la lối om sòm vậy?

Gwyn giải thích:

- Có một cái hộp diêm trên ghế. Ba mà ngồi lên sẽ đè bẹp nó mất.

- Một cái hộp diêm thì có gì đặc biệt chứ?

Gwyn lắp bắp:

- Nó có chứa một thứ trong đó. một loại côn trùng.

Cậu nói thêm:

- Nó dành cho việc học, cho nên con không muốn nó chết.

Cha cậu khó chịu lắc cái nệm.

- Không có gì ở đây cả.

Ông nói và ngồi phịch xuống cái ghế.

Bà Griffiths nói:

- Có một hộp diêm trên sàn nhà. Nhưng không có con gì ở bên trong cả.

Gwyn la:

- Ôi không!

Mẹ luôn sẵn sàng giúp đỡ cậu trong việc học. Bà hỏi:

- Đó là loại côn trùng nào thế con? Có gì mẹ sẽ giúp con tìm...

- Con nhện mẹ ạ.

Bà Griffiths than thở:

- Ôi, sao lại là nhện? Mẹ vừa mới quét dọn nhà xong. Giờ lại phải lo quét mạng nhện nữa sao?

- Nhưng nhện có thể ăn ruồi.

Ông Griffiths nạt:

- Nhà này là gì có ruồi. Nếu tìm thấy con nhện của mày, nhớ nhốt nó trong hộp đang hoang. Tao mà thấy nó đâu đó gần bữa ăn của tao, tao sẽ đập nó chết dù nó có phải là bài tập ở trường hay không.

Gwyn hét lên:

- Ba ác quá!

Bà Griffiths thở hắt lo lắng nhìn chồng đứng dậy. Nhưng Gwyn đã kịp chạy đi trước khi ông Griffiths kịp nói gì. Sự im lặng theo cậu lên lầu.

Gwyn bật đèn ngay khi vừa bước vào phòng, cho nên cậu không nhìn thấy ngay lập tức ánh sáng phát ra từ ngăn tủ để mở. Chỉ khi đi đến cửa sổ để mở rèm cửa, cậu mới nhìn xuống và thấy Arianwen đang ngồi trên một cái còi. Thật kỳ lạ là nó có thể kéo cái còi lên trên cái khăn choàng. Tuy nhiên, nếu so sánh chuyện nó tạo ra cả một cô bé trên mạng nhện của mình thì đây chỉ là chuyện nhỏ. Và không biết cô bé kia hiện giờ thế nào nhỉ? Hay rốt cuộc cô chỉ là một ảo ảnh của ánh lửa tạo nên trên mạng nhện trắng bạc?

Gwyn hỏi con nhện:

- Sao mà không ngồi im một chỗ được nhỉ? Xém nữa là mà làm tao gặp rắc rối rồi đó.

Arianwen bò về phía đuôi cái còi. Gwyn bỗng nhận ra nó đang cố tình chọn cái còi cho cậu. Gwyn thì thầm hỏi:

- Ngay bây giờ à?

Arianwen bò ra khỏi cái còi.

Gwyn nhặt cái còi lên và đưa lên miệng thổi thử. Nó đã bị nứt nên chỉ có mỗi âm thanh khô khốc vang ra. Cậu nhún vai rồi mở cửa sổ. Arianwen bò ra khỏi ngăn tủ và leo lên tay áo cậu.

- Nhưng không có gió.

Cậu giơ tay ra ngoài cửa sổ và nói:

- Thấy chưa, chẳng có một ngọn gió nào cả.

Con nhện bò lên phía trên khung cửa sổ. Đến chính giữa, nó đu mình xuống bằng một sợi tơ bạc ngay phía trên đầu của Gwyn. Một cái đèn lồng bé xíu lóe sáng giữa bầu trời đen.

Gwyn đã lầm. Có một ngọn gió, vì con nhện hiện đang đung đưa trong khung cửa và cậu cũng cảm thấy hơi thở lạnh giá của gió trên khuôn mặt.

Cậu tự hỏi:

- Mình có nên nói gì không? Mình nên nói gì mới được?

Rồi không hề do dự và gọi to:

- Gwyndion! Gwyndion! Tôi là Gwyndion! Tôi là Math và Gilfaethwy!

Ngọn gió nhẹ trở nên dữ dội. Nó sập cánh cửa và hất tung mái tóc cậu. Bất ngờ trước sự hung hãn đột ngột của nó, Gwyn bước lùi lại.

Arianwen đung đưa một cách điên cuồng trên sợi tơ mỏng, và ngọn gió điên cuồng lùa vào phòng, giật cái còi khỏi tay Gwyn rồi cuốn nó ra bên ngoài.

Bây giờ thì tiếng gió thổi lớn đến ù cả tai. Và nó thật khủng khiếp! Chỉ mấy giây trước thôi, cả vùng đất còn ngủ vùi trong sự im lặng băng giá; thế mà giờ đây khắp nơi ngập trong tiếng rền rĩ, gầm rú kinh hoàng của cây cối. Đàn cừu trên núi hoang hốt kêu gào và chạy tán loạn tìm chỗ trốn. Dưới cánh đồng, lũ chó hú lên từng hồi thảm thiết như thể linh hồn của chúng đang bị đe dọa. Gwyn nghe thấy tiếng cha mình bước ra ngoài để trấn an lũ chó. Cậu nghe ông nói:

- Gió ở đâu ra mà dữ vậy không biết?

Một cái gì đó bắn vào trong phòng và rớt cái "cạch" xuống sàn nhà để trần không lót thảm. Nó giống như một ống tiêu,

mảnh dẻ và trắng bạc như một con rắn. Gwyn e dè nhìn nó một lúc rồi cuối xuống nhặt nó lên. Nó có một lớp vỏ mượt như tơ và sáng loáng rất tự nhiên, như thể không cần đến bàn tay con người đánh bóng cho. Bao phủ khắp bề mặt là những đường nét nhỏ nhắn, tinh xảo: những họa tiết hình nút thắt và xoắn ốc phức tạp, những hình ảnh mà cậu đã từng nhìn thấy trên những tấm bia mộ, và trên khung hình trong những cuốn sách cũ của Nain.

Hơi lo sợ, Gwyn đưa nó lên miệng. Tuy nhiên cậu không thối thủ. Cậu cảm thấy nó không đến với cậu để được thối. Ngồi lên giường, cậu đưa tay mân mê từng họa tiết trên ống tiêu.

Những cánh cửa đã không còn lúc lắc, và ngọn gió đã lắng xuống, chỉ còn thì thào nhẹ nhàng bên ngoài. Cả vùng đất yên lặng trở lại. Arianwen rời khỏi khung cửa và chui vào ngăn tủ.

Đặt ống tiêu xuống chiếc bàn cạnh giường, Gwyn đóng cửa sổ lại. Cậu quyết định đi ngủ, vì đã quá mệt để có thể nghĩ về những gì đã xảy ra tối nay. Cậu tắt đèn, thay đồ và leo lên giường.

Nhưng cậu đã đánh thức một thứ không ngủ, và giờ đây cậu cũng không được phép ngủ.

Gwyn chỉ nhắm mắt được vài giây. Khi cậu mở mắt ra, Arianwen đã dệt hàng trăm sợi tơ nhỏ xíu trên bức tường đối diện giường ngủ của cậu. Chúng được dệt khít đến nỗi thoát nhìn cứ tưởng là một bức màn lớn. Nhưng Arianwen vẫn tiếp tục dệt. Nó đu người dọc bức tường ngày càng nhanh hơn: leo lên, nhảy xuống và dệt, không phải từng sợi một mà là hàng trăm sợi cùng một lúc. Chẳng mấy chốc, cả bức tường đã bị che phủ hoàn toàn, nhưng Arianwen vẫn chưa hài lòng. Nó bắt đầu dệt sợi dọc theo bức tường cạnh giường, trên

cánh cửa, trên tủ quần áo, cho đến khi chúng cũng được phủ kín bởi những dải tơ óng ả.

Nhưng Gwyn không nhìn Arianwen. Có một cái gì đó đang diễn ra trên tấm mạng nhện trước mặt cậu. Gwyn có cảm giác mình đang bị hút vào bên trong mạng nhện. Sâu hơn, nhanh hơn, rồi cậu bị trôi tuột vào một thế giới tối đen, vắng lặng. Vô số những mảng màu nhỏ bé vỡ bùng trước mắt cậu, rồi mọi thứ lại nhanh chóng chìm vào bóng tối. Chỉ vài phút trôi qua mà cậu tưởng đã hàng giờ. Rồi cảm giác chuyển động dần chậm lại, đến khi Gwyn thấy mình đang lơ lửng trong không trung phía trên một khung cảnh kì lạ.

Một thành phố nổi lên giữa những đám mây tuyết trắng toát. Đập vào mắt trước tiên là một tòa tháp cao trắng toát với tháp chuông làm từ băng và một quả chuông bạc sáng lấp lánh. Bên dưới tòa tháp, những ngôi nhà màu trắng tròn trịa, xinh xắn với những mái ngói hình vòm cung và những ô cửa sổ hình ô van xếp ngay ngắn như những mắt lưới trong một tấm màn bạc – như thể mạng nhện.

Bên ngoài thành phố, những khoảng đất trống phủ đầy tuyết trải dài mênh mông. Bao bọc xung quanh là những dãy núi cao khoe mình dưới ánh mặt trời. Hay đó là ánh trăng, một khối cầu khổng lồ rực sáng trong bầu trời đêm?

Cho đến lúc này, cả thành phố vẫn chìm trong im lặng. Rồi quả chuông trong ngọn tháp trắng bắt đầu rung đưa, và Gwyn có thể nghe thấy rõ tiếng chuông ngân nga trên mặt tuyết. Trẻ em túa ra từ các ngôi nhà – những đứa trẻ với khuôn mặt trắng nhợt và mái tóc màu bạc vui vẻ cười đùa, trò chuyện và ca hát. Với giọng nói du dương cao vút, chúng í ới gọi nhau ra cánh đồng tuyết chơi. Có phải cô bé trên mạng nhện đã đến từ đây không?

Thình lình có tiếng ai đó gọi cậu. Mẹ vừa leo lên vừa hỏi:

- Là con à Gwyn? Còn thức không con? Hình như mẹ mới nghe tiếng chuông trên đó.

Cả thế giới trắng trên mạng nhện rùng mình rồi từ từ biến mất. Rồi chỉ còn tiếng hát vang lên thật nhẹ trong bóng đêm.

Tay nắm cửa kêu lên lạch cạch vài tiếng trước khi mở ra. Bà Griffiths bước vào phòng. Bà đứng tại cửa vài giây, cố gắng gỡ cái gì đó ra khỏi tóc. Dáng bà nổi lên trên nền ánh đèn từ bên ngoài hắt vào. Loay hoay một lúc, bà với tay bật đèn. Bà hốt hoảng la ầm lên:

- Á! Mạng nhện! Một cái mạng nhện dơ bẩn!

Với bà, những sợi tơ nhện lấp lánh chỉ là bụi bặm không hơn không kém.

- Gwyn, con nuôi bao nhiêu con nhện ở trong phòng vậy?

Cậu trả lời:

- Chỉ có một thôi mẹ.

- Mẹ nghe có tiếng hát. Con bật radio hả? Trễ rồi đó.

- Con đâu có bật radio.

- Vậy thì tiếng đó là gì mới được chứ?

Gwyn cũng ngạc nhiên như mẹ:

- Con cũng không biết nữa.

Âm thanh dường như phát ra từ sau lưng cậu. Nhưng không có gì ở đó cả, ngoại trừ cái ống tiêu. Thành phố, những đứa trẻ, ngay cả cái mạng nhện to đùng cũng đã biến mất.

Gwyn nhặt ống tiêu và đưa lên tai. tiếng hát ở đây, từ trong ống tiêu vọng ra. Suýt nữa cậu đánh rơi nó vì kinh ngạc. Vậy

là họ đã gửi cho cậu cái ống tiêu để nghe được những gì cậu thấy, có thể là ở xa cậu cả triệu dặm. Âm thanh nhỏ dần rồi mất hẳn.

Đi đến bên giường, bà Griffiths hỏi:

- Cái gì thế? ở đâu con có nó?

Gwyn quyết định giữ bí mật về tiếng hát cho riêng mình.

- Cái ống tiêu thôi mẹ ạ. Của Nain tặng con.

- Ồ, ra là thế!

Bà Griffiths không để tâm lắm đến cái ống tiêu. Với bà, đó chỉ là một thứ giải trí vật vãnh. Bà cuối xuống hôn trán Gwyn:

- Thôi, lo mà đi ngủ đi con trai. Mai con còn phải dậy sớm bắt xe buýt đấy.

Gwyn hứa:

- Con sẽ dậy kịp giờ mà mẹ.

Mẹ đi ra cửa và tắt đèn. Bà vẫn còn thắc mắc khi đi xuống cầu thang:

- Chắc tiếng hát từ nhà Lloyd vọng qua. Họ lúc nào cũng đi ngủ trễ. Âm thanh truyền qua thời tiết lạnh thế này đôi lúc cũng làm người ta hiểu lầm. Lạ thật!

Gwyn ngủ rất say đêm đó, nhưng ngay rạng sáng ngày hôm sau Gwyn đã thức dậy và thò tay tìm cái ống tiêu dưới gối. Cậu kéo nó ra và lắng nghe thử. Cái ống tiêu im lặng. Nó cũng không có vẻ gì sáng loáng hay bí ẩn như hồi tối. Nhưng Gwyn không thất vọng. Một phù thủy không thể lúc nào cũng làm việc.

Gwyn thay đồ và đi xuống lầu trước khi cha mẹ thức giấc. Khi cha cậu xuống lầu để đun ấm nước, cậu đã dùng bữa sáng và

cho gà ăn xong xuôi.

Ông Griffiths thắc mắc khi cậu phóng qua cánh cửa bếp:

- Có chuyện gì với mày vậy?

Gwyn trả lời:

- Con chỉ thức dậy sớm thôi. Hôm nay là một ngày trọng đại mà ba.

Không có câu trả lời. Gwyn cũng chẳng trông đợi một câu trả lời nào. Sự im lặng đôi lúc xuất hiện giữa hai cha con đã tạo nên một sự trống vắng khó chịu mà có vẻ không người nào có thể xóa bỏ. Nhưng họ đã quá quen với nó, nên nếu không thể tránh né hoàn toàn, họ cũng cố chấp nhận nó theo cách tốt nhất có thể. Thường Gwyn sẽ là người tránh mặt đi, nhưng hôm nay cậu mãi lo nghĩ về chuyện khác, nên cha cậu phải bỏ ra ngoài vắt sữa lũ cừu.

Vài giây sau, đến lượt bà Griffiths đi xuống lầu với đôi dép lê bị rách, tay vẫn đang lúi húi buộc tạp dề. Nhận ra mình là người cuối cùng thức dậy, bà bực mình phàn nàn:

- Sao không ai gọi tôi dậy thế?

Gwyn trấn an mẹ:

- Mẹ không dậy trễ đâu. À mà con đã ăn sáng rồi nhé.

Mẹ bắt tay vào dọn bếp. Tiếng xoong nồi, chén bát vang lên lách cách. Gwyn trốn khỏi tiếng ồn ào và đi ra vườn.

Mặt trời đã lên cao. Cậu có thể cảm thấy được hơi ấm của nó trên khuôn mặt. Những chiếc lá cuối cùng đã rơi rụng hết sau cơn gió dữ dội đêm qua, phủ sắc đỏ, vàng khắp khu vườn. Sương mù còn giăng đầy trong thung lũng, che khuất cả căn nhà của nhà bà nội. Gwyn luôn yêu cuộc sống của vùng cao,

vì không khí và bầu trời ở đây dường như lúc nào cũng tươi sáng.

Khoảng 8 giờ, Gwyn bắt đầu đi bộ xuống con đường chính. Xe buýt của trường luôn dừng ở cuối con đường vào đúng 8h20 phút mỗi sáng, và không bao giờ chờ đợi những ai đến trễ. Phải mất hai mươi phút Gwyn mới đến được trạm dừng xe buýt. Lộ trình nửa dặm mà cậu chọn có nhiều chỗ là đường mòn của bầy cừu, nham nhở vết bánh xe kéo to đùng và vết móng chân của lũ gia súc. Cậu phải nhảy qua những mô đất nhấp nhô, những vũng nước lầy lội bùn đất và đầy lá khô. Đường đi chỉ dễ dàng hơn khi đi qua nhà của Nain. Từ đây, nó bắt đầu giống một con đường bình thường hơn: bằng phẳng và ít cua queo. Đến đoạn nhà Lloyd, con đường đã được trải lá dăm trộn nhựa đường và mở rộng đủ để hai chiếc xe hơi qua lọt.

Cả bảy người gia đình nhà Lloyd cũng vừa bước qua cổng. Lũ trẻ tay vung vẩy cặp, miệng líu lo tranh luận, bàn tán đủ mọi chuyện trên đời. Bà Lloyd đứng đằng sau cánh cổng. Cậu nhóc Iolo vẫn còn với tay qua song sắt níu chặt váy mẹ và thút thít khóc.

Bà Lloyd bảo:

- Bỏ tay ra, Iolo. Con phải ngoan chứ!

Rồi bà gọi đứa con lớn nhất của mình:

- Nerys, con giữ tay em đi!

Iolo giẫy giụa khỏi tay chị và khóc ầm lên:

- Mẹ! Mẹ! Mẹ!

- Đừng ngốc thế, Iolo, mẹ không thể đi với con. Alun, con giúp chị Nerys đi. Giữ một tay em ấy.

Alun vâng lời mẹ. Né những cú đá nguy hiểm của cậu em, Alun chộp lấy tay Iolo và nhắc bổng nó lên. Rồi cậu nhanh chóng chạy đi, cậu em vẫn ôm cứng ngắc cài cần cổ của Alun và la hét inh ỏi. Mấy đứa còn lại đuổi theo sau hò reo cổ vũ một cách náo nhiệt.

Gwyn ghen tị với chúng. Cậu ghen với sự ồn ào, các cuộc tranh cãi, thậm chí ghen với cả tiếng khóc trong gia đình Loyd. Sáng nào cậu cũng thấy cảnh này diễn ra, nhưng nó vẫn luôn làm cậu cảm thấy cách biệt và cô đơn. Có nhiều lúc cậu cứ nán lại đằng sau, chỉ dám lặng im đứng nhìn chứ không muốn xâm phạm vào không khí gia đình ấy.

Tuy nhiên hôm nay, Gwyn có điều muốn tuyên bố. Hôm nay cậu không cảm thấy cô đơn. Có thể là khác biệt, nhưng chắc chắn không phải ngỡ ngàng hay đơn độc.

Cậu hét to:

- Alun! Alun! Tớ có tin này hay lắm!

Alun quay lại và từ từ hạ Iolo xuống đất. Những đứa trẻ nhà Lloyd nhìn Gwyn phóng về phía chúng với sự tò mò không che giấu.

Alun nói:

- Cậu nói đi! Có tin gì thế?

Gwyn vui mừng thông báo:

- Tớ là phù thủy! Phù thủy đấy nhé!

Và cậu chạy ào qua chúng, chiếc cặp trên vai nháy nhót theo từng nhịp chân, hai cánh tay giang rộng đầy hoan hỉ.

Alun chế giễu:

- Phù thủy? Cậu điên rồi, Gwyn Griffiths. Điên thật rồi!

Và quên mất nhiệm vụ của mình, Alun bỏ Iolo lại trên đường rồi chạy theo Gwyn.

Sion và Gareth cũng không chịu thua. Hai đứa vừa chạy vừa la:

- Điên! Điên!

Và cậu nhóc Iolo. Quên bẵng về mẹ, cười toe toét đuổi theo các anh, miệng cũng í ới:

- Điên! Điên! Điên!

Chẳng mấy chốc, lũ con trai hò đuổi nhau dọc theo con đường. Cả bọn đều hô to:

- Điên! Điên! Điên!

Chỉ trừ Gwyn, vì cậu còn mãi cười.

Nhưng ba cô bé Nerys, Nia và Kate, vốn luôn ấn tượng với anh chàng hàng xóm bí ẩn, thì đứng sững lại và thì thầm hỏi:

- Phù thủy?

CHƯƠNG 6: CON THUYỀN BẠC (1)

M

ain đã cảnh báo rằng cậu chỉ có một mình, tuy nhiên Gwyn không thực sự hiểu điều đó có nghĩa gì. Xét cho cùng, từ khi chị Bethan biến mất, lúc nào cậu chẳng một mình cơ chứ? Tuy nhiên, Gwyn đã quên rằng vẫn còn Alun vẫn luôn bên cạnh cậu trong những chuyến leo núi hay vào rừng chơi, vẫn còn Alun để cùng đọc chung một cuốn sách hay chơi chung một trò chơi, và vẫn còn Alun để lắng nghe những tâm sự của cậu.

Đối với Alun, Gwyn cũng là một người bạn quan trọng. Gwyn là người có một căn nhà không đông người, và có một không gian yên tĩnh để suy nghĩ và chơi đùa. Và Gwyn, vốn thông minh hơn, là người giúp cậu làm bài tập về nhà. Gwyn cũng là người dạy cho Alun biết đọc. Vào những tối mùa đông, hai cậu bé ít khi nào rời nhau. Gwyn chưa bao giờ nghĩ sẽ có ngày cậu không có Alun bên cạnh, và có lẽ nếu cậu giữ im lặng, ngày đó sẽ không bao giờ đến. Tuy nhiên, Gwyn cũng chưa bao giờ nghĩ rằng Alun sẽ không tin cậu. Gwyn tin rằng chỉ cần mình tìm đúng từ để thuyết phục bạn, cho nên trên đường về nhà vào ngày trưa hôm đó, cau một lần nữa nhắc lại chuyện phù thủy.

Ngay khi mọi người xuống xe buýt, bé Iolo luôn chạy lên trước, nhưng những đứa lớn hơn lại chẳng hứng thú lắm với việc phải chạy lên dốc. Chúng la cà trên đường, sion và Gareth tiếp tục tranh cãi với nhau, trong khi các cô bé mãi mê hái hoa dại và những chiếc lá đầy màu sắc. Alun và Gwyn luôn là những người đi cuối cùng.

Gwyn gợi chuyện:

- Cậu có bao giờ nghe về Math, chúa tể vùng Gwynedd chưa?

Alun trả lời:

- Dĩ nhiên tớ có nghe rồi. Ông ấy có trong truyền thuyết cổ xứ Wales mà. Ba tớ đã kể cho chúng tớ biết.

- Vậy còn Gwyndion?

Alun bắt đầu cảm thấy tò mò:

- Có. Ba kể ông ấy tạo ra cả một con thuyền từ miếng tảo biển.

- Tớ thì không nhớ gì. Ba chẳng bao giờ kể chuyện cho tớ. Nhưng Nain đã nhắc cho tớ nhớ. Bà có rất nhiều sách. Tớ chưa bao giờ thấy ở đâu có nhiều sách như vậy, ngoại trừ ở thư viện.

- Bà của cậu hình như hơi bị gàn phải không?

Alun luôn cảm thấy nghi ngờ đôi chút về Nain.

- Không! Bà không bị gàn. Bà biết rất nhiều chuyện. Bà biết cả về chuyện tớ là một phù thủy.

- Giờ thì tớ đã chắc chắn bà cậu bị gàn. Cả cậu nữa.

Gwyn đứng sững người lại. Khi trả lời, giọng cậu chậm rãi và đầy kiềm chế trái ngược hẳn dự định:

- Tớ không điên. Nhiều chuyện kì lạ xảy ra tối hôm qua. Tớ nghĩ chính tớ đã làm chúng xảy ra. Tớ không mơ. Tớ đã thấy chị tớ, hoặc có thể là một người giống chị tớ. Nain bảo Math và Gwyndion là tổ tiên của tớ... bà bảo tớ được thừa hưởng...

Gwyn không thể nói hết câu vì Alun cười phá lên:

- Họ chỉ có trong truyện cổ tích thôi. Họ không có thật. Cậu không thể nào được sinh ra từ một câu chuyện.

Gwyn bắt đầu lắp bắp giải thích một cách tuyệt vọng:

- Cậu không biết đâu. Tớ có thể gọi gió đến. Tớ đã thấy một hành tinh khác tối qua, và ở khoảng cách rất gần cơ. Nó màu trắng và những tòa nhà cũng màu trắng, và có cả một tòa tháp với một cái chuông bạc. Có trẻ em ở đó, và điều kỳ lạ nhất là tớ có thể nghe được tiếng của họ bằng một cái ống tiêu mà tớ có được bằng cách...

Alun hét lên:

- Cậu điên rồi! Cậu nói dối! Sao cậu lại nói dối? Không ai có thể thấy được một hành tinh khác ở khoảng cách gần. Chúng cách đây hàng triệu, triệu, triệu dặm!

Rồi Alun chạy vọt lên trước bỏ lại Gwyn đằng sau, miệng vẫn la lớn:

- Nói dối! Nói dối! Nói dối!

Gwyn kêu vọng theo:

- Cậu thì biết gì chứ, Alun Lloyd? Cậu chẳng biết gì cả. Cậu ngốc lắm! Tớ biết rõ mình biết những gì! Và tớ biết rõ mình thấy những gì!

Gwyn nhận ra mình đã nói quá lời khi Alun phóng qua cổng, chạy vọt vào trong nhà theo anh em mình và đóng sập cánh cửa lại để tỏ rõ sự không hài lòng với câu chuyện của Gwyn.

Còn lại một mình Gwyn trên đường cùng với Nerys, Nia và Kate. Quên hẳn những bó hoa, các cô bé nhìn chăm chăm vào Gwyn. Không kiếm ra lời nào để nói, Gwyn ngượng ngập đi ngang qua họ trong im lặng.

Cách đó một nửa dặm đường là nhà của Nain, người duy nhất trên thế giới tin cậu. Gwyn xộc vào nhà bà và lập tức kinh ngạc với những gì mình nhìn thấy.

Nain đã khâu lại cái áo đầm nhung màu đỏ và đang mặc nó. Đứng ngay chính giữa phòng, trông bà như một loài chim kỳ lạ, được bao quanh bởi những chậu hoa và những món đồ sắc sỡ. Trên trán Nain có một cái gì đó sáng lấp lánh, vài chiếc nhẫn to tướng trên ngón tay, và một dây chuỗi đồng bản to quấn quanh eo.

Gwyn kinh ngạc hỏi:

- Nain, bà định đi đâu thế?

Bà cậu trả lời:

- Bà sẽ ở lại đây chứ đâu. Đây là lâu đài của bà. Bà phải bảo vệ nó.

Bà lại nói những điều bí ẩn khó hiểu rồi. Gwyn quyết định đi thẳng vào vấn đề:

- Nain, cháu lại nhận được một thứ khác từ cơn gió tối qua. Một ống tiêu bạc. Có tiếng nói bên trong nó, đến từ rất xa.

Nain nói:

- A! Dù con người nói thì thầm, Math vẫn nghe được họ. Ngài có thể nghe được những tiếng động mà người thường không nghe được. Cái ống tiêu là do ngài gửi đến!

Gwyn tiếp tục kể:

- Còn một chuyện khác nữa. Trên mạng nhện của Arianwen...

Khi cậu nói, Nain tiếp tục đi lại trong phòng, nhưng Gwyn biết bà vẫn đang lắng nghe. Khi cậu nhắc về cô bé trên mạng nhện, bà dừng lại trước một cái gương lớn mạ vàng ở cuối phòng và nhẹ nhàng nói:

- Gwyndion Gwyn, cháu sẽ sớm có được điều mà trái tim cháu mong ước.

- Điều mà trái tim cháu mơ ước? Cháu tin cháu là một phù thủy, nhưng cháu vẫn chưa đủ mạnh. Cháu còn không biết những chuyện đó xảy ra với cháu vì cháu có quyền năng, hay thật sự chúng xảy ra với tất cả mọi người nữa.

- Cậu bé tội nghiệp, cháu đã quên những truyền thuyết rồi phải không? Lúc trước, bà vẫn thường kể cho cháu nghe, nhưng ba cháu đã không cho bà kể nữa từ khi Bethan biến mất. Ông ấy đã chặn lại tất cả niềm vui, tất cả hạnh phúc. Nhưng ông ấy không ngăn được cháu, đúng không? Bởi vì cháu là cháu! Bây giờ bà sẽ đọc cho cháu nghe cái này.

Mặc dù sách xếp thành chồng vương vãi trên sàn nhà, Nain vẫn luôn biết cuốn sách mà bà cần tìm nằm ở đâu. Từ bên dưới con chó bằng sứ xanh đứng chống đỡ cho một cái chụp đèn năm nghiêng, bà rút ra một cuốn sách màu đen to đùng với lớp vỏ da bọc ngoài trầy xước theo thời gian.

- Truyền thuyết! Nain thì thầm nói, tay vuốt ve gáy sách sần rách. Cuốn sách này nhìn huyền bí và cũ kỹ đến nỗi Gwyn nghĩ một bầy dơi sẽ bay ào ra khi bà mở nó.

Nain xếp lớp váy áo gọn quanh chân, rồi ngồi xuống một chông nệm và vẫy Gwyn lại bên cạnh.

Gwyn liếc nhìn bìa sách qua vai bà, phàn nàn:

- Tiếng xứ Wales cổ! Cháu có đọc được nó đâu!

- Hà?

Nain thở dài:

- À quên mất. Thôi để bà dịch cho nghe. "vào lúc bình minh, Gwyndion, thầy phù thủy vĩ đại, thức dậy, ngay trước khi con gà trống thức dậy, triệu hồi sức mạnh và ma thuật của mình, rồi ngài đi ra biển và tìm thấy tảo giùm, tảo biển, ngài ôm nó

lại gần và thì thầm với nó, xong ngài ném nó về phía biển, và một con thuyền kỳ diệu xuất hiện...”

Lật qua vài trang một cách vội vã, Nain cố gắng tìm kiếm những từ có thể chuyển tải cho Gwyn điều bà muốn nói.

- A đây rồi! Bà kêu lên. - “ giờ thì cháu sẽ hiểu. “rồi con trai của Gwyndion chinh phục vùng đất và trị vì nó trong hòa bình, thịnh vượng. Về sau, ngài trở thành chúa tể của vùng Gwynedd...”

Nain đóng cuốn sách lại một cách đặc thẳng, Gwyn nói:

- Vậy thôi à? Cháu nghĩ cháu không hiểu gì cả.

- Chúa tể của Gwynedd ấy, ông ấy là tổ tiên của chúng ta. Vậy có nghĩa Gwyndion cũng vậy.

Bất chấp suy nghĩ của mình, Gwyn tự động lặp lại lời của Alun:

- Nhưng họ chỉ là nhân vật trong truyện mà Nain. Họ không có thật.

Nain đứng dậy khỏi ghế, cao lớn và kiêu hãnh. Bà nói:

- Không có thật? Họ là tổ tiên của chúng ta mà.

Bà liếc nhìn Gwyn và đập mạnh cuốn sách lên một chồng sách khác ở cái bàn bên cạnh.

Gwyn nhăn nhó trước một đám bụi bay xộc vào mặt cậu. Một cái bình nhỏ bên chồng sách lão đảo lặn đi một vòng rồi đứng lại kịp thời trước khi rớt khỏi cạnh bàn.

Cậu ngập ngừng hỏi:

- Nhưng sao bà biết chắc đó là sự thật hả Nain?

- Làm sao bà biết ấy à? Nghe này!

Nain ngồi lại trên chông nệm và kéo Gwyn xuống bên cạnh.

- Bà của bà đã kể cho bà nghe. Bà ấy một trăm tuổi và bà mười tuổi, và bà đã tin. Và giờ bà kể cho cháu nghe nhưng chuyện mà bà chưa từng kể với ai, kể cả ba cháu. Bà của bà là một phù thủy. Bà đã đưa cho bà miếng tảo biển, cái ghim sắt cùng với cái còi và dặn, "Hãy giữ nó cho người mà cháu sẽ biết là ai". Và bà đã biết là ai.

- Còn con ngựa gỗ?

Nain chau mày, bà trầm ngâm nói:

- Bà sợ con ngựa ấy. Một lần bà đã thử đốt cháy nó nhưng không được. Nó vẫn còn nguyên ở đó khi lửa đã tắt, vẫn đen đúa và nhe răng cười với bà. Bà tin rằng nó là một thứ không tốt, và bà của bà cũng nghĩ vậy. Cho nên bà ấy đã viết "Dim hon! Không phải cái này!" để nhắc nhở chúng ta không bao giờ được sử dụng nó. Nó cần phải được giữ gìn cẩn thận và khóa chặt, thật chặt, ở một nơi an toàn. Vì nó cũ kĩ và rất xấu xa.

- Cháu sẽ trông coi nó cẩn thận. Nhưng còn cái khăn choàng thì sao? Cũng do bà của bà đưa cho à?

- Không, không phải. Bà đã tìm thấy nó vào buổi sáng sau đêm Bethan mất tích, nhưng bà không nói cho ai cả. Có nói thì cũng chẳng giúp được gì đâu. Bà đã giữ nó cho cháu.

- Tại sao?

- Cháu không đoán được sao? Bà biết rằng cháu sẽ cần đến nó.

Gwyn đánh bạo hỏi:

- Bà cũng là một phù thủy à Nain?

Nain lắc đầu đầy tiếc rẻ:

- Không. Bà không có năng lực. Bà đã thử nhưng không được.

- Vậy sao bà biết cháu có năng lực đó?

- À, bà đã biết ngay từ cháu ra đời. Đừng quên đó là ngày All Hallow Day(ngày thần thánh), ngày bắt đầu ngày lễ ăn mừng năm mới của người Celtic. Hôm đó bình minh thật sáng lạn, tất cả loài chim trên thế giới đều hát mừng. Giống như tiếng chuông, phải không? Chuông ngân vang trong không trung. Ba cháu phóng qua nhà ta và hét lên, “mẹ ơi, sắp sinh rồi”. Ông ấy đã rất lo lắng và hồi hộp. Khi chúng ta đến nơi, cháu đã sắp chào đời. Rồi khi cháu xuất hiện và ta nhìn thấy đôi mắt sáng ngời của cháu, ta đã biết. À, và Bethan bé nhỏ cũng biết, dù lúc đó nó mới bốn tuổi. Nó là một đứa bé thật kỳ lạ, thật hiểu biết nhưng cũng thật hoang dã. Đôi khi ta nghĩ hình như nó không thuộc về thế giới này. Nhưng nó rất yêu cháu. Cả ba cháu nữa, ông ấy rất tự hào về cháu. Một buổi sáng thật đặc biệt, phải không?

Gwyn lẩm bẩm:

- Nhưng giờ ba thậm chí không ưa nổi cháu.

Nain nhẹ nhàng trả lời:

- Ừ, và đó là điều chúng ta phải thay đổi, đúng không?

Gwyn vui mặt vào lòng bàn tay:

- Cháu không biết! Cháu không biết nữa! Làm sao một con nhện và một cái ống tiêu có thể giúp cháu chứ? Và cái thế giới khác đó muốn gì với chị Bethan chứ? Cháu lại vừa gây gổ với bạn thân nhất của mình. Cậu ấy không tin cháu.

Nain khiển trách:

- Bà đã dặn cháu không được tiết lộ bí mật của mình mà. Đừng lạm dụng sức mạnh của cháu. Cháu phải cô đơn một mình mới có thể đạt được điều mà trái tim cháu mơ ước...

Gwyn bực bội kêu lên:

- Ma thuật có ích gì nếu không ai biết về nó chứ? Và làm sao mà cháu có thể đạt được điều mà trái tim cháu mơ ước?

Nain không gợi ý gì thêm cho cậu.

- Cháu biết phải làm mà! Hãy nghĩ về cái khăn choàng. Nghĩ về việc sử dụng nó. Giờ thì cháu nên về nhà và ăn món súp đang nguội dần trên bàn ăn của mẹ cháu đi!

Không biết từ lúc nào, bóng tối đã bao phủ xuống căn phòng. Ngọn lửa trong bếp lò đã gần tắt hẳn, và những hòn than còn sót lại tỏa sáng như những viên đá quý nhỏ. Gwyn không muốn đi. Cậu vẫn còn muốn nói chuyện tiếp. Nhưng có vẻ Nain không cùng ý kiến với cậu. Bà thắp một ngọn đèn và bắt đầu đi lại trong phòng, di chuyển những món đồ và những cuốn sách không suy nghĩ, như thể bà đang cố quên hay cố nhớ một điều gì đó.

Gwyn nhắc người lên khỏi chõng nệm và đi ra cửa. Cậu chào bà:

- Chúc bà ngủ ngon, Nain!

Dáng người cao dong dỏng của Nain lập lòe trong màu đỏ và vàng của ánh đèn, thậm chí bà còn không quay nhìn về phía cậu. Nhưng khi cậu miễn cưỡng bước ra ngoài, tiếng nói vọng ra:

- Cysgwch yn dawel, Gwyndion Gwyn! Hãy ngủ yên!

Khi Gwyn về đến nhà, bàn ăn đã được dọn trống trơn. Đoán được cậu đã ở đâu, mẹ hỏi:

- Bà có cho con ăn gì chưa?

Gwyn trả lời:

- Chưa ạ. Con quên hỏi mất tiêu.

Bà Griffiths mỉm cười:

- Con thật là...

Bà đưa cậu một đĩa thịt hầm giữ nóng trên lò sưởi.

Gwyn không thể ăn hết đĩa thịt. Khẽ khàng nói với mẹ là cậu có bài tập phải làm, Gwyn rút lên lầu sớm.

Cậu không thể ngủ yên. Đó là một đêm kỳ lạ và hoang dại. Tiếng xào xạc của cây táo ngay dưới cửa sổ phòng quấy rầy cậu. Cậu mơ về Nain, mười tuổi nhưng đã khá cao, vận một chiếc đầm đỏ, mái tóc xoăn đen được buộc lại bởi một sợi ru băng đỏ tía. Bà đang lắng nghe câu chuyện của bà cố, một phù thủy với mái tóc hoa râm dài và hai bàn tay nhăn nheo đan vào nhau trong lòng. Và trên đó, một miếng táo biển nằm im, vẫn mềm mại và sáng lấp lánh như thể nó vẫn sống trong nước chứ không phải bị mắc cạn trên đùi một bà lão già cỗi.

Gwyn thở hắt ra. Cậu bật dậy, người cứng đờ vì sợ hãi. Cậu lần mò trong bóng tối tìm cái đèn bên cạnh giường và bật nó lên.

Arianwen đang ngồi trên cái ống tiêu bạc. Gwyn nhấc cái ống lên sát mặt. Cậu nhìn chăm chăm vào cái ống và con nhện, hy vọng chúng sẽ làm gì đó. nhưng chúng không trả lời. Cậu cẩn thận đặt chúng lên cái bàn bên cạnh giường rồi rời khỏi giường.

CHƯƠNG 7: CON THUYỀN BẠC (2)

Cái đồng hồ đen của Gwyn cho cậu biết đã 4 giờ sáng, vẫn chưa đến bình minh. Cậu thay đồ và mở ngăn tủ trên ra. Đã đến lúc dùng miếng tảo biển, tuy nhiên cậu lại rút ra chiếc khăn choàng của chị Bethan và, không biết tại sao, từ từ quấn nó quanh cổ. Cậu áp nó vào mặt và một lần nữa hít dài mùi hương hoa hồng. Cậu nhắm mắt lại và trong một giây, cậu gần như nghĩ rằng mình sắp tìm ra câu trả lời. Nhưng cậu đã quên đi câu hỏi. Đó là chuyện mà bà cậu đã nói, việc gì đó về chuyện dùng cái khăn choàng. Dù cố gắng hết sức, Gwyn vẫn cảm thấy cả câu hỏi và câu trả lời đều dần trôi tuột khỏi tâm trí cậu, cho đến khi những gì còn lại trong tâm trí cậu là cái khăn choàng và miếng tảo biển khô bụi bặm.

Nhét miếng tảo biển vào trong túi áo khoác, Gwyn xuống lầu và đi ra sân thông qua lối cửa sau.

Đã có ánh sáng nhạt xuất hiện trên bầu trời, tuy nhiên những con chim vẫn còn ngủ vùi. Tiếng động duy nhất lúc này là tiếng những con cừu di chuyển trên bề mặt đất núi thô cứng, và tiếng hàng rào bằng cây phủ đầy sương giá run rẩy trong không khí lạnh lẽo.

Hôm nay Gwyn không đi lên núi mà lang thang về phía Bắc, xuyên qua những dốc thấp và tìm kiếm ngọn gió đến từ phía biển. Ở đây dốc đứng và cằn cỗi hơn. Chỉ có một vài con cừu, không cây cối, cũng chẳng có trang trại nào. Những vách đá khổng lồ đâm mình ra khỏi bề mặt đất và những dòng nước lạnh giá chảy xiết cuốn mình qua những tảng đá. Gwyn ước gì có được một bức tường để cậu có thể an tâm nép vào.

Khoảng trống rộng lớn giữa mặt đất trống trải và bầu trời tối đen trước mắt cậu đe dọa sẽ cuốn và nuốt trọn cậu vào trong. Gwyn có cảm giác, chỉ cần lỡ chân một bước, cậu sẽ rơi vào thinh không.

Và rồi Gwyn ngửi thấy mùi biển. Ánh trăng dần thay thế bởi ánh bình minh và màu sắc bắt đầu xuất hiện trên những ngọn núi. Gwyn đang tiến đến phần sườn dốc phía Tây bằng phẳng hơn. Cậu bắt đầu leo lên, chậm chậm từng bước một, từ cánh đồng này sang cánh đồng khác, đi sát bên bức tường đá để những cơn gió hú Đông Bắc không làm cậu lạc lối.

Gwyn đã vượt qua những cánh đồng và đang đứng giữa một sườn dốc đầy dương xỉ điều hâu trải dài, khi một thứ gì đó trong túi cậu bắt đầu di chuyển và trượt qua những ngón tay. Rút tay ra khỏi túi, Gwyn nhìn chăm chăm vào phiến lá tím mềm mại mà mấy giây trước còn là một miếng tảo biển khô. Sự chuyển đổi thật nhanh chóng và kỳ lạ. Cậu đưa miếng tảo biển lên phía trước và im lặng nhìn những miếng lá nhỏ trơn tuột hình cánh hoa bay phấp phới trong gió như cánh chim. Rồi nó thoát biến mất; cơn gió đã giật nó khỏi tay Gwyn và cuốn ra biển. Rồi (đột nhiên) tất cả những con chim ở bên trên và bên dưới cậu thức dậy và đồng loạt kêu lên, trong khi bầu trời xám xịt bắt đầu lấp lánh ánh sáng. Trong giây phút đó, Gwyn biết cậu phải làm gì.

Cậu tháo cái khăn choàng ra và ném nó về phía bầu trời. Cậu gọi tên chim, gọi mãi, gọi mãi, vang vọng trên những con gió, trên cả vùng đất đang bừng sáng, và trên những khuôn mặt hốt hoảng ngược nhìn của lũ cừu.

Rồi, từ hướng Tây, nơi bóng đêm vẫn còn ngự trị bầu trời, nơi mặt nước vẫn còn đen ngòm bên dưới những đám mây nặng nề, một ánh sáng xuất hiện, ban đầu nhỏ xíu, nhưng nó ngày

càng lớn dần khi nó rọi về phía biển. Đó là một ánh sáng ấm áp, dịu nhẹ và mang màu bạc. Khi nó đến gần hơn, Gwyn có thể nhận ra hình dáng của một cánh buồm căng gió và mũi tàu của một con thuyền to lớn. Nhưng con thuyền không chạy trên nước. Nó lướt trên không trung ngay phía trên mặt biển, tiếp tục tiến lên cho đến khi nó đã ở đối diện với Gwyn và đang hướng về phía núi.

Một luồng không khí lạnh giá thình lình hất cậu thẳng vào một cây dương xỉ. Và khi Gwyn nằm đó, sốc và nhìn lên trên, thân hình đồ sộ của con thuyền bạc lướt qua ngay trên đầu cậu. Gwyn có thể thấy những miếng băng nhỏ lấp lánh như tia lửa rơi ra từ con thuyền. Cậu có thể thấy những họa tiết kỳ lạ hình hoa lá và sinh vật khắc trên vỏ tàu. Rồi những miếng băng rơi vào mắt khiến cậu phải nhắm mắt và cuộn tròn người lại, run rẩy trong cái lạnh giá buốt bao phủ quanh thân.

Một tiếng thịch vang lên, và mặt đất rung chuyển: một cái gì đó đã va quệt vào vách đá và phủ đầy không gian với tiếng thở dài.

Giấu mình sau rặng dương xỉ, Gwyn nằm im một lúc lâu trong cái lạnh, thân mình cuộn tròn, mắt nhắm chặt, quá sợ hãi và ngạc nhiên để có thể di chuyển. Cuối cùng, khi cậu đứng dậy, không khí lạnh ngắt đã biến mất. Gwyn nhìn đằng sau, xung quanh và phía trên đầu, nhưng không có gì trên ngọn núi. Có tuyết trên những cây dương xỉ và trong một cánh đồng bằng phẳng bên dưới, nhưng không hề có dấu hiệu của một con thuyền nào. Nhưng cậu đã thấy, nghe và cảm thấy cái lạnh giá buốt của nó trong không khí.

Gwyn bắt đầu chạy. Bây giờ trời đã sáng, nên cậu không gặp khó khăn gì để tìm đường về dọc theo những sườn dốc phía

bắc. Chẳng mấy chốc, cậu đã trở lại những cánh đồng quen thuộc. Nhưng khi đã về đến Ty Bryn, Gwyn ngừng lại trong giây lát rồi tiếp tục chạy xuống con đường, băng qua cánh cổng nhà cậu, băng qua nhà của Nain, cho đến khi cậu đến được cửa nhà của Lloyd. Cậu đẩy tung cánh cổng, chạy về phía căn nhà, và không để tâm gì đến chuông cửa, Gwyn dùng nắm tay mình đập cửa liên hồi. Cậu hét lên:

- Alun! Alun! Ra đây nhanh lên! Tớ có chuyện muốn nói với cậu! Ngay bây giờ! Nhanh lên! Nhanh lên!

Bên trong nhà, ai đó la lên giận dữ, hình như là ông Lloyd. Rồi cậu nghe thấy tiếng chân hối hả bước xuống cầu thang và tiến về phía cửa.

Cánh cửa trước mở ra. Bà Lloyd đứng đó trong bộ váy ngủ màu hồng với những ống cuộn tóc trên đầu, và khuôn mặt còn ngái ngủ. Bà hỏi:

- Chuyện gì vậy, Gwyn Griffiths? Có tai nạn à? Hay có hỏa hoạn?

- Không có hỏa hoạn đâu cô Lloyd. Cháu cần gặp Alun. Cháu phải nói với cậu ấy cái này. Chuyện khẩn cấp!

Bà Lloyd bực tức:

- Không hỏa hoạn, cũng không tai nạn? Vậy cháu làm gì ở đây thế? Nhà cô còn chưa ăn sáng. Sao cháu không đợi đến khi đi học?

Gwyn sốt ruột dậm chân:

- Vì có chuyện mà cô! Cháu phải gặp Alun.

Bà Lloyd tức giận định xua Gwyn đi về. Tuy nhiên, có gì đó về cậu bé đang căng thẳng đứng trong ánh bình minh làm bà ngần ngừ. Bà đành gọi:

- Alun! Con xuống đây đi. Bạn Gwyn Griffiths muốn gặp con. Mẹ không biết có chuyện gì, nhưng con nên xuống đây đi.

Tiếng ông Lloyd vọng xuống từ trên lầu:

- Đóng cửa lại cái coi. Khí lạnh tràn lên cả trên này nè!

Bà Lloyd kéo Gwyn vào trong nhà và đóng cửa lại.

- Vào trong đợi đi. Mấy đứa con trai tụi bây dạo này táo tợn quá đó!

Rồi bà cúi đi vào bếp, để lại Gwyn một mình trong bóng tối bên cạnh cánh cửa. Bên trong nhà Lloyd, không khí vẫn lạnh. Cái hành lang hẹp chật đầy xe đạp và giày dép. Mấy cái áo khoác treo lộn xộn trên mắc. Sàn nhà la liệt găng tay, bút ni, truyện tranh và đồ chơi hư. Có cả hai cái quần Jeans đầy bùn đất vắt trên thành cầu thang.

Alun hiện ra trên đầu cầu thang trong một bộ pyjama quá nhỏ so với khổ người. Với tay kéo áo che lại khoảng hở trước bụng cho đỡ lạnh, cậu dụi mắt bằng tay còn lại. Alun hỏi trong ngái ngủ:

- Chuyện gì thế?

Gwyn thì thầm:

- Cậu xuống đây. Đến gần tớ đi.

Alun miễn cưỡng lê bước xuống cầu thang và tiến lại gần Gwyn. Cậu bảo:

- Rồi đó, cậu nói đi.

Gwyn hít một hơi dài. Cậu cố gắng chọn lựa những từ đúng để Alun có thể tin cậu:

- Tớ vừa ở trên núi về. Tớ không ngủ được, nên tớ đã đi ra biển...

Alun kinh ngạc hỏi:

- Trong bóng tối à? Cậu đừng cảm thiet đó. đến tớ còn không dám làm thế.

- Có mặt trăng, nên trời cũng khá sáng...

Gwyn khựng lại một chút:

- Chuyện là, khi tớ ở đó, tớ...tớ...

- Cậu nói tiếp đi!

Alun vừa ngáp dài vừa xoa bụng và nghĩ về món cháo yến mạch nóng.

Gwyn cố tình ngập ngừng để tạo kịch tính:

- Cậu phải tin tớ... tớ đã thấy một con tàu vũ trụ.

Cậu chờ đợi một câu trả lời, nhưng Alun không nói gì.

Một lúc sau, Alun hỏi:

- Cái gì?

- Tớ thấy một con thuyền – nó hiện ra từ không trung – nó bay ngay trên mặt biển – nó màu bạc và có cánh buồm lớn – và nó rất lạnh, lạnh đến nỗi tớ không thở được. Tớ phải nằm cuộn người lại vì nó rất cần. Và khi tớ đứng lên, nó... nó biến mất.

Alun tiếp tục im lặng. Cậu nhìn xuống bàn chân trần của mình và gãi đầu.

Gwyn yêu cầu:

- Cậu có tin tớ không? Trả lời tớ đi!

Không có câu trả lời.

Gwyn cảm thấy như muốn khóc.

- Cậu không tin tớ phải không? Tại sao? Tại sao chứ?

Alun nói:

- Suyt! Mọi người nghe thấy bây giờ!

- Thì đã sao?

- Họ sẽ nghĩ cậu bị điên.

- Còn cậu? Cậu cũng nghĩ tớ điên chứ gì? Thật sự tớ đã thấy một con thuyền mà. Tại sao cậu không tin tớ?

- Tớ không biết. Câu chuyện của cậu nghe vô lý quá. Cái gì mà cánh buồm, rồi lạnh, rồi cả bay? Nghe ngớ ngẩn lắm. Tàu vũ trụ đâu phải thế.

Gwyn cảm thấy thất bại ê chề. Có vẻ như cậu lại sử dụng từ không đúng. Cậu sẽ không thể nào làm Alun tin được, không phải thế này, khi cả hai đang đứng trên một hành lang lạnh lẽo trước bữa ăn sáng. Cậu nói:

- Được thôi, vậy thì khỏi cần tin tớ. Nhưng đừng nói với ai, được không? Đừng nói với bất cứ người nào khác.

Alun trả lời:

- OK! OK! Cậu nên về đi. Mẹ cậu sẽ lo đó.

Gwyn mở cửa và bước ra ngoài, nhưng trước khi Alun đóng cửa, cậu lại dặn:

- Nhớ đừng nói với ai nhé!

Quá mừng rỡ vì thoát được Gwyn, Alun không nhận ra sự nghiêm trọng trong giọng nói của bạn. Cậu hứa đại:

- OK! Tớ phải đóng cửa đây! Tớ lạnh cóng rồi!

Cậu sẽ nhớ lại lời của Gwyn sau này – chỉ tiếc là quá trễ.

CHƯƠNG 8: EIRLYS

Alun đã kể. Thật ra cậu không có ý gì xấu cả, và cậu cũng chỉ kể với một người. Nhưng một người cũng đã là quá đủ.

Người duy nhất mà Alun kể chuyện là Gary Pritchard. Gary Pritchard đã kể lại cho nhóm bạn của nó: Merfyn Jones, Dewi Davis và Brian Roberts. Dewi Davis lại là người thích chọc ghẹo người khác nhất trường, nên chỉ hai ngày sau, tất cả mọi học sinh của trường tiểu học Pendewi đều biết chuyện về Gwyn và con tàu vũ trụ của cậu.

Tin đồn lan ra khắp nơi. Ở căn tin, lũ trẻ xì xào bàn tán và xăm soi nhìn Gwyn như sinh vật lạ, trong khi cậu chỉ có thể im lặng cắm cúi ăn, mắt không rời khỏi đĩa đồ ăn để lảng tránh những ánh mắt tò mò xung quanh. Trong lớp, bọn con gái cứ thấy cậu là lại cười khúc khích. Ngay cả đám trẻ con năm tuổi cũng huých nhau chỉ trỏ mỗi khi cậu đi ngang qua.

Và Gwyn làm mọi chuyện phai nhạt đi bằng cách không phủ nhận việc mình đã nhìn thấy con thuyền bạc, và cũng chẳng cố gắng giải thích hay biện minh gì. Cậu chỉ giữ khoảng cách. Hàng ngày cậu đến trường, học và làm bài tập trên lớp, ngồi một mình trong sân trường và không nói chuyện với ai trong giờ ra chơi. Cậu về nhà cho gà ăn rồi dùng bữa tối. Khi mẹ hỏi chuyện về trường lớp, cậu không đá động gì đến rắc rối của mình mà chỉ trả lời một cách chung chung nhất vì cậu không muốn bà phải lo lắng. Cậu không muốn mẹ biết mọi người nghĩ cậu bị điên. Nhận ra điều gì đó không ổn, bà Griffiths rất buồn và bực vì con trai đã không tin tưởng và kể cho bà nghe. Trước đây, cậu chưa bao giờ làm như thế cả.

Rồi một tối nọ, Alun đến tìm Gwyn. Cậu đã cố gắng bắt chuyện với Gwyn trên đường về nhà nhưng không thành công. Từ khi tin đồn xuất hiện, Gwyn luôn tránh mặt bạn. Sợ phải nghe những đứa trẻ nhà Lloyd cười nhạo, cậu luôn vọt nhanh qua chúng và chạy ù về trước.

Bà Griffiths rất vui khi gặp Alun. Bà nhanh chóng kéo Alun vào trong bếp và gọi Gwyn:

- Nhìn xem ai đến thăm chúng ta đây này! Lâu rồi mới thấy cháu đến chơi đấy, Alun. Cháu cởi áo khoác ra để cô cất cho!

Gwyn hét lên:

- Không!

Cậu nháy dựng lên và đẩy Alun ra hành lang trước khi đóng sập cánh cửa bếp lại sau lưng. Cậu nghi ngờ hỏi:

- Cậu muốn gì?

Alun lo lắng trả lời:

- Tớ chỉ muốn nói chuyện với cậu chút thôi.

- Có gì để nói chứ?

Alun đưa tay mân mê nút chiếc áo khoác, trả lời:

- Về chuyện mà cậu đã nói, chuyện cái tàu vũ trụ ấy. Cả mấy chuyện khác nữa.

Gwyn lạnh lùng nói:

- Cậu đâu có tin tớ. Và cậu đã kể cho người khác.

Alun tuyệt vọng thanh minh:

- Tớ biết! Tớ biết! Xin lỗi cậu! Tớ chỉ muốn nói về chuyện đó thôi.

- Để cậu có thể tung thêm nhiều tin đồn khác nữa à?
- Không... không có... tớ chỉ muốn...
- Cậu có thể về được rồi đó.

Gwyn mở cửa trước và đẩy Alun ra ngoài hiên. Cậu chỉ thoáng thấy khuôn mặt trắng bệch của Alun dưới ánh đèn hiên trong thoáng chốc trước khi đóng sập cửa lại. Rồi cậu nói vọng ra:

- Tớ bận lắm. Đừng đến làm phiền tớ nữa!

Đúng là Gwyn rất bận. Cậu và Arianwen. Mỗi tối, Arianwen đều dệt một cái mạng nhện to trong một góc phòng ngủ của Gwyn kéo dài từ mái nhà cho đến cái tủ áo. Và luôn có một cái gì đó bên trong mạng nhện. Một vùng đất xa xôi nhỏ xíu, những cái cây có hình thù kỳ lạ có màu trắng lấp lánh với những cái lá bằng băng, một cái hồ - hay đó là biển nhỉ? - với những tảng băng trôi và một con thuyền bạc và cánh buồm trông y như mạng nhện đang lướt đi trên mặt nước.

Và khi Gwyn đưa tay vuốt ve cái ống tiêu bạc, cậu có thể nghe thấy tiếng sóng vỗ bờ, tiếng băng giá ca hát khi gió thổi qua các ngọn cây, tiếng trẻ em í ới gọi nhau trên tuyết. Và, không một chút nghi ngờ, Gwyn biết mình đang nghe âm thanh của một thế giới khác.

Có một lần Arianwen dệt một cái mạng nhện lớn che phủ cả một bức tường. Tòa tháp trắng cùng những ngôi nhà quen thuộc Gwyn đã thấy trước đây lại hiện ra. Trẻ con ùa ra chơi đùa bên dưới tòa tháp. Những đứa trẻ với khuôn mặt thánh thiện, không la hét ầm ĩ như trẻ con trái đất mà gọi nhau bằng âm thanh nhẹ nhàng như tiếng nhạc. Tuyết bắt đầu rơi được một lát thì thành linh chúng đứng im và nhìn về một phía. Chúng nhìn thẳng vào mạng nhện. Chúng nhìn vào

Gwyn và mỉm cười, sau đó đưa tay vẫy chào cậu. Như thể có ai đó đã bảo “Nhìn kìa các em! Anh ấy đang nhìn các em đấy! Hãy vẫy tay chào anh ấy đi!” Những ánh mắt sáng ngời nhìn Gwyn đầy mời mọc, bỗng cậu thềm được ở bên cạnh chúng để được vỗ về yêu thương.

Nhưng ai đã bảo lũ trẻ quay lại? Cậu nhận ra cậu chưa báo giờ thấy một người lớn nào trong mạng nhện, cũng như chưa báo giờ nghe thấy tiếng họ. Ai đang chăm sóc những đứa trẻ? Có khi chúng chỉ thấy thứ đã gửi hình ảnh vào mạng nhện Arianwen. Một vệ tinh chẳng hạn, hoặc một con thuyền, một ngôi sao khác, hay một con nhện khác đang quay tròn trong không gian, và lũ trẻ chỉ quay lại chỉ để vẫy tay chào nó.

Oo

Vài tuần trước khi kết thúc học kỳ, ba đứa trẻ mới xuất hiện tại trường tiểu học Pendewi. Chúng là những đứa trẻ đến từ thành phố, hai cậu con trai đến từ gia đình nghèo đến nỗi không có chỗ cho chúng ở, và một cô bé nghe đồn đến từ một trại trẻ mồ côi. Cả ba đứa đều được ông và bà Herbert nhận nuôi, đó là một cặp vợ chồng tốt bụng có bốn cô con gái, một trang trại lớn và một lòng nhiệt tình muốn nuôi nấng những đứa trẻ kém may mắn hơn họ.

Join, Dafydd và Eirlys sẽ chính thức nhập học vào học kỳ sau, nhưng được phép đến làm quen trường lớp trong ba tuần trước kỳ nghỉ giáng sinh. Cô Pugh, hiệu trưởng của trường hơi bị bất ngờ vì ban đầu cô nghĩ chỉ có hai học sinh nam tám tuổi chứ không biết có thêm một học sinh nữ. Cho nên cô bé Eirlys được xếp vào lớp của Gwyn, một lớp vốn đã có đến 30 học sinh. Thầy James khó tính, giáo viên chủ nhiệm của lớp, ngay từ đầu đã luôn miệng phàn nàn lớp mình quản lý quá

đông. Thầy cho Eirlys ngồi tại một cái bàn bé xíu ở ngay dưới cùng của lớp học, nơi mà dường như chẳng ai để ý đến cô.

Vì quá nô nức chuẩn bị cho mùa giáng sinh, hầu hết bọn trẻ đều quên sạch những câu chuyện đồn thổi về Gwyn. Nhưng với Gary Pritchard và lũ bạn của nó, việc chọc gheo Gwyn thú vị hơn bất cứ chuyện gì khác mà chúng có thể nghĩ tới, nhất là khi chúng thấy được sự giận dữ bắt đầu xuất hiện trong cặp mắt đen của Gwyn.

Và rồi một thứ hai nọ, Dewi Davis đã đi quá xa. Đó là một ngày trời rất sáng và lạnh. Những bông tuyết trắng đã rơi đêm hôm trước bị lũ trẻ đá văng tung tóe khắp nơi và đã chuyển thành màu bùn xám xịt. Nhưng tuyết đã rơi lại trong suốt giờ học thứ nhất và ngừng rơi ngay trước giờ nghỉ, để lại cho lũ trẻ một khoảng sân trường phủ tuyết trắng bóc, tha hồ cho chúng chơi trượt tuyết và ném banh tuyết.

Dewi Davis chưa bao giờ có thể cưỡng lại trò ném banh tuyết, cũng giống như nó chưa bao giờ có thể cưỡng lại việc xô các cô bé mang vớ trắng vào các vũng bùn, hay việc bỏ các con trùng đất vào lưng những người yếu bóng vía. Nó bỏ khá nhiều thời gian và công sức vào quả banh tuyết dành cho Gwyn: nó nhồi và đập cho đến khi quả banh cứng như đá và bự như cái đầu của nó. Rồi nó đi vòng vong theo Gwyn trong sân trường, trong khi nạn nhân của nó còn đang mãi mê suy nghĩ và dùng chân vẽ lên những hoa văn khó hiểu trên tuyết.

Chẳng mấy chốc, mọi người đã nhìn theo Dewi. Lũ trẻ lùi lại phía sau và bắt đầu cười hí hửng nhìn trong khi Gwyn không chú ý gì mà vẫn lầm lũi đi trong tuyết. Ngừng lại khoảng 3 mét sau lưng Gwyn, Dewi gọi to bằng chất giọng chậm rì, ngọng ngịu:

- Hello, ngài ma thuật. Đạo này còn thấy con tàu vũ trụ nào nữa không?

Gwyn quay lại, nhưng trước khi cậu có thể nhìn thấy Dewi, một quả banh tuyết to đùng đã đập mạnh vào một bên mặt cậu, và một cơn đau xé buốt chạy dọc từ tai vào trong đầu Gwyn.

Lũ con gái đưa thì há hốc miệng kinh ngạc, đưa thì cười khúc khích, trong khi lũ con trai cười phá lên. Ai đó la lớn:

- Tiến lên, cho nó một trận đi!

Gwyn quay hẳn người lại và nhìn thẳng vào mặt Dewi, nhìn thẳng vào khuôn mặt mập ú ngu ngốc của nó với nụ cười khả ố trên cặp môi dày màu hồng đậm, và cậu muốn Dewi cũng phải bị đau. Gwyn giơ cao cánh tay phải nắm chặt của mình và chỉ thẳng về phía Dewi. Vừa giơ cậu vừa mở bàn tay ra, và một tiếng rít nhỏ vang lên, tuy bật ra từ bên trong cậu nhưng hoàn toàn không phải tiếng của cậu. Nó giống như tiếng một con thú hoang giận dữ.

Không có gì trong tay của Gwyn, không đá, không tuyết, tuy nhiên một cái gì đó đã bật ra từ tay cậu và đập thẳng vào giữa mặt Dewi. Cậu thấy mũi của Dewi bắt đầu phồng to và chuyển sang màu tím bầm. Cậu cũng thấy sự đau đớn và ngạc nhiên hiện ra trên mặt Dewi. Chỉ có cậu và Dewi biết rằng không có gì trong bàn tay cậu.

Rồi thành linh, cả lũ bạn của Dewi xông vào Gwyn. Đứa nào đó đâm vào mặt cậu trong khi một đứa khác thụi vào bụng cậu. Tóc Gwyn bị nắm kéo, tay cậu bị giật ngược về đằng sau cho đến khi cậu hét lên vì đau đớn. Rồi chân cậu bị đá văng khỏi mặt đất và cậu đổ ập xuống.

Lũ trẻ ngừng la hét: chúng nhìn chăm chăm vào Gwyn đang nằm bất động trong bùn lầy và tuyết. Rồi chuông réo lên, và gần như cùng một lúc, Dewi bắt đầu la hét. Lũ trẻ tán đi khi thầy James chạy lại chỗ Dewi và giúp nó đứng dậy. Thầy không nhận ra Gwyn đang nằm trong một góc sân.

Cả người Gwyn đều đau, nhưng đau nhất vẫn là cái đầu. Có vết máu trên nền tuyết trắng bên cạnh cậu và Gwyn cảm thấy hình như môi mình sưng to và nhầy nhụa. Nhìn khắp sân trường vắng lặng, Gwyn tự hỏi không biết có phải mình sẽ nằm đây cả ngày hay không. Có thể tuyết sẽ rơi tiếp và sẽ không ai thấy cậu cho đến khi tan học. Gwyn cố gắng gượng dậy, nhưng cậu chỉ có thể quỳ trên hai tay hai chân chứ không thể hơn vì lưng của cậu cứ nhói đau mỗi khi di chuyển.

Thình lình Gwyn nhận ra mình không đơn độc. Ai đó đang đứng ở bên kia sân. Ai đó với mái tóc dài màu bạc và một cái nón xanh. Đó là Eirlys. Cô bé bắt đầu đi về phía Gwyn, cô đi chậm rãi, như thể đang tiến đến gần một sinh vật mà cô không muốn nó cảm thấy nguy hiểm. Đến nơi, Eirlys cúi xuống và vòng tay quanh người Gwyn. Rồi không nói một lời nào, cô giúp Gwyn đứng lên. Nhìn thân hình mảnh dẻ của Eirlys, Gwyn không thể nào hiểu được sức mạnh của cô từ đâu ra. Bên dưới tay cậu, tóc cô thật mềm mại, như thể cậu đang chạm vào nước, và khi nhìn gần, khuôn mặt cô trắng bệch gần như tuyết. Gwyn chưa thật sự nhìn kỹ Eirlys trước đây, và bây giờ cậu đột ngột nhận ra mình đã biết Eirlys. Cậu có thể thấy cô ở đâu đó, nhưng cậu không thể nhớ ra chính xác là ở đâu.

Vẫn không nói một lời nào, họ cùng nhau băng qua khoảng sân trường trắng xóa. Tay Gwyn đặt lên vai Eirlys trong khi tay Eirlys quàng qua eo cậu giữ cho cậu thăng bằng, và dù

chân đau nhức, Gwyn vẫn cố gắng không vấp ngã hay để tựa mạnh vào cô. Khi đến cổng trường, Eirlys rút tay lại và gỡ tay Gwyn ra khỏi vai mình. Những ngón tay của cô lạnh như băng. Gwyn thở hắt ra khi chạm vào ngón tay cô. Eirlys hỏi:

- Có chuyện gì vậy?

Gwyn trả lời:

- Tay cậu lạnh quá.

Eirlys mỉm cười. Mắt cô có màu xanh biêng biếc, giống như nước biển vùng băng giá. Giống như lúc trước nó đã từng mang màu khác, nhưng giờ đây những màu sắc đó đã bị cuốn trôi đi.

Khi vào lớp, Gwyn bảo với thầy James là mình bị trượt chân trong tuyết. Eirlys không nói gì. Thầy James gật đầu và bảo:

- Vào học đi.

Eirlys và Gwyn đi về bàn của mình. Những đứa trẻ khác chăm chăm nhìn hai người. Thấy Dewi Davis vẫn ôm mũ, Gwyn nhớ ra cậu đã làm gì. Trong suốt những giờ học tiếp theo, dù đầu còn đau nhức, cậu vẫn nghĩ mãi về chuyện đó. Cậu đã dùng ma thuật đánh Dewi. Một cái gì đó đã biến ra từ tay cậu và bay vào mặt của Dewi, một cái gì đó đến với cậu từ Gwyndion, nhà phù thủy, và từ con trai của Gwyndion, người một thời từng cai quản Gwynedd. Và nó cũng là thứ đã biến miếng tảo biển thành con thuyền, cái ghim thành con nhện, và cái còi thành cái ống tiêu bạc. Gwyn nhận ra hai món đồ cuối cùng chỉ đơn giản đợi cậu giải thoát cho chúng: chúng đã ở đó suốt, chỉ đợi tiếng gọi của cậu. Nhưng khi trừng trị Dewi Davis, cậu đã làm điều đó bằng chính sức mạnh của mình. Cậu đã muốn làm Dewi cũng bị đau đớn, muốn nện vào khuôn mặt độc ác của nó, và cậu đã làm được, không

phải bằng một viên đá hay bằng năm đấm của mình mà bằng ý chí và sức mạnh của Gwyndion. Nếu đã có thể làm được như vậy, thì cái gì mà cậu không thể làm được?

Mãi mê suy nghĩ, Gwyn không nhận ra Eirlys đang nhìn cậu. Nhưng Alun Lloyd thì chú ý, và tự hỏi tại sao cô bé ấy lại nhìn Gwyn với đôi mắt xanh biếc của mình. Alun cảm thấy lo lắng và không yên tâm với những gì vừa xảy ra.

Vết thương của Gwyn bớt đau dần, và đến sau giờ học, cậu đã có thể tự mình khập khiễng leo lên xe buýt. Tuy nhiên, khi xuống xe, cậu không thể chạy về trước như bình thường. Cậu cảm thấy mình như bị mắc bẫy, với Alun nán lại phía sau và đang nhìn cậu. Alun hỏi:

- Cậu không sao chứ?
- Không sao.
- Có muốn tớ kèm cậu đi về không?
- Không. Đã bảo tớ không sao rồi mà.

Alun quay lại đối diện Gwyn và vẫn cố hỏi:

- Cậu chắc là mình không sao chứ?

Gwyn giận dữ nói:

- Bọn chúng không làm mình bị thương đến nỗi không tự đi được. Chẳng qua tớ không thể đi nhanh thôi.
- Vậy cô ấy sẽ giúp cậu phải không?

Alun đang nhìn vào ai đó đằng sau Gwyn. Gwyn hỏi:

- Ai cơ?
- Cô ấy!

Alun gật đầu về hướng con đường chính, sau đó quay lại và chạy lên đồi.

Gwyn liếc mắt nhìn đằng sau lưng để xem Alun nói về cái gì. Eirlys đang đi về phía cậu. Gwyn la lên:

- Cậu đang làm gì ở đây vậy? Sao cậu lại xuống xe ở đây?

Cô bé chỉ cười và tiếp tục đi.

- Cậu sẽ gặp rắc rối đó. làm sao cậu có thể về nhà bây giờ?

- Mình sẽ đi bộ.

- Ôi không!

- Cậu đừng lo!

Cô bé tiếp tục tiến đến và Gwyn phải chờ, vì cậu không thể quay lưng lại với cô.

Khi đã đến bên cạnh cậu, Eirlys nói:

- Mọi chuyện sẽ ổn thôi. Mình chỉ đưa cậu về. Với nhiều vết thương như thế này, biết đâu cậu sẽ cần ai đó giúp thì sao.

Cô gõ nhẹ vào tay Gwyn và bắt đầu giúp cậu đi lên đồi. Khi họ vòng qua một ngã quẹo và nhà của Nain thành linh hiện ra trước mắt, Eirlys đứng lại và nhìn ngôi nhà. Gwyn giới thiệu:

- Bà của tớ sống ở đây.

- Vậy à?

Những lời đó nghe không giống câu hỏi, mà giống như một câu trả lời tự động.

Eirlys từ từ đi ngang qua ngôi nhà. Cô đưa tay vuốt dọc theo bức tường đá làm văng những cụm tuyết nhỏ lên tay áo, tuy nhiên đôi mắt cô vẫn không rời khỏi ánh đèn tỏa ra từ cửa sổ dưới nhà của Nain.

Gwyn bỗng muốn mời Eirlys vào gặp bà, tuy nhiên trời đã bắt đầu tối và họ vẫn còn phải vượt qua cả một quãng đường hẹp đầy tuyết trước mặt. Cậu tự hỏi không biết lát nữa Eirlys sẽ về nhà bằng cách nào. Cậu hỏi:

- Bà... tên gì nhỉ? Người nhận nuôi cậu đấy? Bà ấy sẽ nói gì nếu không thấy cậu trên xe buýt?

Eirlys trả lời:

- Bà Herbert à? Bà rất tốt bụng. Bà sẽ hiểu mà.

Hai đứa trẻ nắm tay nhau khi gặp một ụ tuyết dày. Gwyn dẫn Eirlys lên một phần đất cao hơn ở cuối đường, và một lần nữa cậu thở hắt ra khi chạm vào bàn tay lạnh như băng của cô. Và khi Eirlys cười, âm thanh đó đã trở nên quá quen thuộc với Gwyn.

Eirlys có vẻ ngập ngừng trước trang trại, và khi Gwyn khẩn khoản mời cô vào trong, cô cẩn thận tiến đến gần nó với một vẻ tư lự khó hiểu trên mặt. Rất thường xuyên, cô lại đưa mắt nhìn về phía ngọn núi, nhưng cô không thể thấy gì ngoài một màn sương trắng.

Gwyn bảo:

- Cậu vào trong đi. Mẹ tớ sẽ làm cho cậu một tách trà nóng.

Cậu mở cửa trước ra và gọi lớn:

- Con về rồi đây, mẹ ơi. Xin lỗi vì đã về trễ. Con gặp rắc rối một chút với tuyết.

Tiếng mẹ cậu vọng ra:

- Mẹ cũng nghĩ là vậy.

Mẹ đang khuấy món ăn trên bếp lò khi Gwyn vào trong nhà bếp. Bà quay lại định nói gì đó, nhưng khi thấy cậu, bà kinh

hoàng hét lên:

- Mặt của con kìa! Có chuyện gì vậy?

- Con chỉ gây lộn với bạn một chút thôi. Thật sự không có gì nghiêm trọng đâu!

Đang sửa chữa vài món đồ điện tử trên bàn ăn, cha cậu đứng dậy và chuẩn bị la lên giận dữ. Tuy nhiên ông nhận ra Eirlys đang đứng trên ngưỡng cửa. Ông hỏi:

- Ai đây?

Gwyn nói:

- Đây là Eirlys. Bạn ấy đã giúp con. Bạn ấy đi cùng con từ trạm xe buýt về nhà để chắc rằng con không sao.

Bà Griffiths nói:

- Cháu thật tốt bụng, Eirlys. Cháu cởi áo khoác ra rồi ngồi xuống đây cho ấm. Cô sẽ làm cho cháu một bình trà nóng.

Bà giúp Gwyn cởi áo khoác. Vừa giúp, bà vừa căn nhắc về bộ quần áo đầy bùn đất của Gwyn và những vết bầm trên người cậu.

Eirlys bước vào trong phòng và cởi áo khoác và mũ trùm ra. Cô kéo một cái ghế lại gần bàn ăn và ngồi xuống đối diện ông Griffiths. Ông Griffiths đứng sững người ngạc nhiên nhìn cô, trong khi bàn tay to lớn của ông lần tìm cái đinh ốc nhỏ xíu. Cái đinh ốc lặn thoát khỏi tay ông và lăn ngang qua mặt bàn.

Eirlys cầm lấy cái đinh ốc và với người sang đặt nó vào tay ông. Gwyn nghe thấy tiếng thở hắt đầy ngạc nhiên của cha khi ông cảm thấy cái lạnh từ tay Eirlys. Cậu cười:

- Tay bạn ấy thật lạnh, phải không cha?

Ông Griffiths không trả lời. Ông ngồi xuống và tiếp tục làm việc. Bà Griffiths rót trà và mang một miếng bánh trái cây từ chạn bếp. Rồi mọi người bắt đầu nói chuyện về tuyết, về trường học và vụ gây lộn, và dù Gwyn không đưa ra được lời giải thích thỏa đáng nào, ông Griffiths vẫn không nói gì. Trên thực tế, ông thậm chí không nghe mọi người nói gì. Ông chỉ ngồi im lặng, và rất thường xuyên, ông lại ngước lên và nhìn chăm chăm vào Eirlys.

Khi trời tối, bà Griffiths lo lắng nói với Eirlys:

- Cháu nên gọi điện cho mẹ cháu đi. Chắc cô ấy đang lo lắng lắm.

Gwyn trả lời thay:

- Bạn ấy không có mẹ. Bạn ấy sống với bà Herbert.

Bà Griffiths lắc đầu đầy cảm thông:

- Ôi, tội nghiệp cho cháu quá!

Eirlys vui vẻ nói:

- Ông bà Herbert rất tốt bụng. Họ sẽ không phiền đâu. Họ nói sẽ đến đón cháu nếu cháu muốn. Dù sao thì ở đó cách đây không xa lắm.

Ông Griffiths thình lình đứng dậy và nói:

- Không cần làm phiền ông bà ấy đâu. Chú sẽ chở cháu về.

Gwyn rất ngạc nhiên. Cha cậu thường không bao giờ tình nguyện chở ai đi đâu. Khi ông Griffiths đi ra cửa sau để chuẩn bị xe, Gwyn thì thầm với Eirlys:

- Cậu may lắm đấy nhé!

Khi Eirlys đã cầm sẵn áo khoác, nón và cặp, tiếng động cơ rồ rồ của chiếc Land Rover đã vang lên trên đường.

Eirlys chào:

- Tạm biệt.

Cô bước tới và hôn bà Griffiths. Bà giật mình, hết như vừa thấy một hồn ma.

Bà vẫn đứng im trong bếp khi Gwyn và cô bé đi ra cổng. Ông Griffiths mở cánh cửa chiếc xe và bảo Eirlys:

- Cháu phải lên xe bằng cửa bên này, chứ bên kia tuyết dày khó lên lắm.

Gwyn chưa bao giờ thấy cha mình quan tâm đến trẻ em đến thế.

Eirlys bước ra đường, nhưng trước khi cô kịp bước lên xe, ông Griffiths đã vòng tay qua người đỡ cô lên. Trong một giây, hai bóng người hòa làm một, và vì một lý do nào đó, Gwyn bỗng cảm thấy lạc lõng. Cậu rời mắt ra khỏi khung cảnh trước mặt và nhìn về phía hàng rào cây đóng băng đang lấp lánh dưới ánh xe.

Bên trong nhà, chuông điện thoại bắt đầu reo lên. Rồi những bánh xe của chiếc Land Rover bắt đầu quay mạnh, và Gwyn phải nhảy ra xa để tránh bị tuyết ướt bắn vào người. Đã quá trễ để có thể nói lời tạm biệt.

Quay về nhà, Gwyn thấy mẹ đang đứng ngoài hiên. Bà nói một cách nghiêm trọng:

- Bà Davis ở Ty Coch vừa gọi. Bà ấy muốn nói chuyện với chúng ta ngày mai. Về chuyện cái mũi của Dewi.

CHƯƠNG 9: ARIANWEN BỊ CHẾT ĐUỐI?

B

à Davis nói:

- Chúng tôi phải để Dewi lại cho dì nó chăm sóc.

Dewi có rất nhiều dì. Gwyn tự hỏi không biết nó ở với người nào. Cậu cũng chẳng biết nên ghen tị hay tội nghiệp nó vì chuyện đó.

Nhưng ông Davis nói, gia đình Davis đến nhà Gwyn để “làm sáng tỏ mọi góc ngách vấn đề”.

Sáu giờ tối. Mọi người chỉ vừa dùng trà xong và Gwyn đã bắt đầu đói bụng. Tất cả ngồi quanh cái bàn trong nhà bếp: ông bà Davis, Gwyn và ba mẹ cậu – như thể họ đang cùng nhau chơi một ván bài hay một trò giải trí vô tư lự nào đó, chứ không phải đang căng thẳng bàn về chuyện cái mũi của Dewi.

Bà Davis bắt đầu chất vấn:

- Vấn đề ở đây là phải xác định rõ ai là người nói dối?

Ông Davis tiếp lời một cách nghiêm trọng:

- Gary Pritchard, Merfyn Jones và Brian Roberts, tất cả đều nói chúng thấy Gwyn ném đá về phía Dewi. Nếu đúng như vậy thì đó là một chuyện rất nghiêm trọng.

Bà Davis chen vào:

- Và rất nguy hiểm nữa.

Ông Davis ho khẽ nhắc vợ:

- Chuyện đó không cần nói họ cũng biết mà Gladys. Vấn đề bây giờ là, - ông cố tình ngừng lại một chút để nhấn mạnh tính nghiêm trọng của sự việc - chúng ta nên giải quyết như thế nào?

Bà Griffiths ngập ngừng hỏi:

- Cái... cái mũi của cháu nó bị thương nặng lắm à?

Bà Davis cảm phẫn nói:

- Tất nhiên phải nặng chứ. Bà nghĩ mũi bà sẽ như thế nào nếu bị nguyên một tảng đá đập vào?

Ông Griffiths ngắt lời:

- Chờ đã, ban đầu là một viên đá, giờ đã thành một tảng đá là sao? Mà chúng ta vẫn chưa biết rõ liệu Dewi có bị ném cái gì hay không? Biết đâu Dewi chỉ bị đập mũi vào đâu đó thì sao? Chúng tôi vẫn chưa nghe được lời giải thích của cháu ấy.

Ông Davis đập mạnh tay lên bàn:

- Vấn đề là ở đó. thằng Dewi thì bảo nó bị đập mũi vào chỗ nào đó, nhưng những đứa khác đều khẳng khẳng quả quyết Gwyn ném đá vào nó.

Bà Davis trở tay vào Gwyn và buộc tội:

- Hai người thấy không, thằng Dewi sợ Gwyn. Nó sợ con của ông bà sẽ làm một điều gì đó kinh khủng hơn với nó nếu nó nói sự thật.

Ông Griffiths xô ghế đứng bật dậy và nói:

- Nhảm nhí! Gwyn, mày cũng phải nói gì đi chứ?

Gwyn ngược lên nhìn cha. Trước đây chưa bao giờ ông đứng về phía cậu cả. Cậu cảm thấy tự tin hẳn lên. Bây giờ có mấy thằng Dewi ở đây cậu cũng không sợ nữa. Cậu nói:

- Con không có ném đá gì hết.

Ông bà Davis đồng thanh nói:

- Rõ ràng là có!

Ông Griffiths ngồi xuống. Hai gia đình ngó nhau không nói một lời nào.

Ông Davis là người lên tiếng trước:

- Rõ ràng là nó nói dối!

Vợ ông thêm vào:

- Nó phải bị trừng phạt. Phải cho hiệu trưởng biết chuyện này.

Ông Davis găm gù:

- Chỉ tiếc là ngày nay người ta không đánh đòn những đứa trẻ hư nữa.

Lần này đến lượt ông Griffiths đập bàn tức giận. Gwyn đứng dậy và đi qua lại trong phòng khi các bậc phụ huynh bắt đầu tranh cãi dữ dội. Cậu rất muốn làm một cái gì đó thật đáng kinh ngạc, và vì cậu biết mình có thể làm được nên càng muốn làm hơn. Nhưng cậu nên làm gì nhỉ? Búng tai ông Davis từ khoảng cách xa ba mét à? Hay kéo tóc bà Davis? Vô số chuyện cậu có thể làm. Nhưng rồi Gwyn nhớ lại lời Nain dặn. Cậu không được lạm dụng quyền năng của mình. Cậu chỉ nên sử dụng nó khi thật sự cần thiết.

Cậu nghe bà Davis nói:

- Mà có phải con trai ông bà bình thường gì. Mọi người đều nói nó thật kì dị, nếu ông bà hiểu tôi muốn nói gì. Cứ đi hỏi mấy đứa trẻ khác thì biết.

Lần đầu tiên trong buổi nói chuyện, cha mẹ Gwyn không thể nói năng gì. Nhìn bà Griffiths buồn bã, Gwyn không thể nào chịu đựng được nữa. Mấy ngày nay, bà đã biết có chuyện gì đó không ổn, và bây giờ bà sắp phải nghe chuyện con mình trong hoàn cảnh thế này.

Bà Davis vẫn tiếp tục nói:

- Nghe bảo Gwyn đã nói những điều rất kì dị, nếu ông bà hiểu tôi muốn nói gì. Tại sao người ta lại nói vậy? Rõ ràng vì con trai ông bà không bình thường.

Phải ngăn bà ta lại thôi. Gwyn đưa mắt nhìn mép ghế mà bà Davis đang ngồi, một mảng da lộ ra ngay trên đầu gối, nơi cái váy chặt cứng của bà không che phủ nổi. Cậu cong những ngón tay lại, sau đó nhấn chặt ngón cái và ngón trỏ với nhau. Chặt, chặt, chặt hơn nữa!

Bà Davis hét lên. Bà liếc nhìn ông Griffiths rồi kêu ngạo hỏi:

- Nhà ông có chó à?

Hai ông chồng ngạc nhiên nhìn bà, rồi quay sang nhíu mày nhìn nhau. Bà Griffiths trả lời:

- Vâng, nó đang ở trong nhà kho.

Bà Davis sốt sắng hỏi:

- Vậy còn mèo?

- Có một con mèo đực.

Bà Griffiths gật đầu chỉ về con mèo đang nằm trên ngưỡng cửa bên ngoài cửa sổ nhà bếp và nói:

- Chúng tôi gọi nó là Jone – chân – dài, vì khi nhỏ nó bị mất một chân khi đi trên đường. Cũng may là có bác sĩ thú y giúp.

Bà Davis liếc nhìn Jone – chân – dài rồi nhanh chóng quay mặt đi chỗ khác, cặp môi sơn hồng mím chặt khó chịu. Bà đứng dậy và bảo chồng:

- Đi về thôi anh!

Vẫn ngồi im tại chỗ, ông Davis ngạc nhiên nhìn bà.

Bà Davis yêu cầu:

- Anh đứng lên đi Bryn! Em muốn về!

Với một vẻ mặt sững sốt, ông Davis theo vợ ra cửa. Ông không hiểu sao cuộc nói chuyện lại bị cắt ngang đột ngột như vậy. Hay mọi chuyện đã được giải quyết lúc nào mà ông không hay?

Ông bà Griffiths cũng ngạc nhiên không kém. Họ im lặng tiễn những vị khách không mời ra đến tận cửa. Mọi chuyện có lẽ đã kết thúc bình thường nếu như bà Davis không lăm bằm với chồng:

- Ai đó đã nhéo đùi em!

Bà Griffiths thì há hốc mồm còn ông Griffiths thì găm lên:

- Cái gì?

Tuy nhiên ông Davis đã kịp mở cửa và đẩy vợ ra ngoài trước khi bà có thể làm mọi chuyện rắc rối hơn nữa, sau đó nháy ra ngoài theo vợ. Rồi cơn gió đóng sầm cửa lại, ngăn cách hai gia đình.

Ông bà Griffiths trở ngược vào trong nhà bếp và mệt mỏi ngồi gục xuống ghế. Phút chốc, họ bắt đầu bật cười trước tình huống hài hước vừa xảy ra. Khi mọi người đã cười xong, Gwyn nói:

- Cảm ơn cha đã tin tưởng con!

Cậu cảm thấy ngượng ngịu và không hoàn toàn chắc chắn cậu đã làm đúng.

Ông Griffiths nói:

- Chỉ cần mày vô tội là được.

Gwyn nhìn cha. Cậu không thể hiểu nổi sự thay đổi thái độ đột ngột này của ông. Một tuần trước đây, đừng nói tới che chở, ông thậm chí còn không tin cậu nữa kìa. Nếu là một tuần trước, thế nào cậu cũng bị cấm cửa trong phòng suốt bảy ngày và chỉ được dùng bữa với bánh mì và nước. Cậu bẽn lễn nói:

- Con phải về phòng làm bài tập đây!

Khi Gwyn vừa ra đến cửa, cha cậu thành linh hỏi:

- Cô bé ấy có đến chơi nữa không?

Gwyn hỏi:

- Ai cơ ạ?

- Mày biết là ai mà. Cô bé đến đây hôm qua ấy. Tao có thể chở cô bé về nếu...

Ông ngập ngừng trong giây lát rồi rụt rè nói tiếp:

- ... nếu cô bé muốn đến.

- Con không nghĩ là bạn ấy sẽ đến. Bạn ấy là con gái. Hôm qua cô ấy đến chỉ vì con bị thương thôi.

- Vậy à?

Có một ái gì đó gần như tiếc rẻ trong giọng nói của cha cậu. Chuyện gì với ông Griffiths vậy? Dù nó là gì đi nữa, Gwyn chắc chắn nó không liên quan đến cậu. Bản năng mách bảo cho cậu biết cậu không thể, và cũng không nên dùng quyền

năng của mình để tác động suy nghĩ của người khác. Nhưng dù sao cậu cũng đã thỏa mãn với cú nhéo ban nãy.

Gwyn nhớ rằng tính tình của cha mình thay đổi khi Eirlys xuất hiện. Nếu đúng như vậy, cô bé nên đến nhà cậu lần nữa, dù chỉ để cha cậu vui. Cho nên, bất chấp về nguyên tắc của cậu về sự có mặt của con gái ở Ty Bryn, ngày hôm sau Gwyn đã mời Eirlys đến trang trại chơi vào ngày thứ Bảy.

Với sự vui vẻ hiện rõ trong đôi mắt, Eirlys trả lời:

- Dĩ nhiên mình sẽ đến!

Gwyn ấp úng giải thích thêm:

- Cha mẹ tớ muốn cậu đến chơi, và... và tớ cũng vậy, dĩ nhiên rồi.

Thời tiết đã thay đổi. Tháng mười hai mang mặt trời đến thay cho tuyết lạnh. Những cơn gió ấm áp đượm mùi lá cây ướt cũng như mùi táo chín rục.

Gwyn dẫn Eirlys lên núi chơi. Trước đây, Eirlys chỉ có thể thấy ngọn núi mờ mờ trong sương mù và tuyết trắng lúc hoàng hôn. Giờ đây, cô có thể thấy những màu sắc mà Gwyn yêu thích, thấy những con chim ó bay là là săn mồi trên cánh đồng, và thấy những đám mây đỏ hồng hồng lững lờ trôi trên cao nguyên. Gwyn không ngờ rằng mình thích đi cùng một bạn gái đến thế. Nhưng dù sao Eirlys khác những cô gái khác.

Cả hai nhay qua, đôi lúc trượt mình trên những tảng đá ướt trong dòng suối. Gwyn và Eirlys chạy, tay giang rộng, dọc theo những bức tường gồ ghề không phủ hồ vữa, và làm thức giấc những chú cừu đang ngủ gật ở đó. cả hai đuổi theo những con quạ nhay nhót, như những tên trộm áo đen, trên những thân cây trụi lá. Thịnh thoảng cha của Gwyn đứng

nhìn hai đứa từ đằng xa, goặc đi kể bên với con chó cùng cây gậy bằng mận gai của mình, lắng nghe tiếng Gwyn và Eirlys chơi đùa. Rồi buổi tối, sau giờ ăn, ông bắt đầu có thói quen huýt sáo khi làm việc trong xưởng. Gwyn không nhận ra âm thanh đó. cả mẹ của cậu đang là quần áo cũng phải ngạc nhiên ngược nhìn.

Buổi tối, khi trời vẫn còn đủ sáng để có thể thấy được những hàng cây, hai đứa trẻ đi dạo trong vườn cây ăn quả, và Gwyn kể cho Eirlys nghe về Nain và năm món quà, về quyề năng cậu thừa hưởng từ Gwyndion, và về chuyện cậu đã đánh Dewi mà không cần dùng đến một viên đá nào. Cậu cũng kể cho cô nghe về con thuyền bạc đã gây cho cậu bao rắc rối ở trường. Không giống Alun, Eirlys tin cậu và không nghĩ chuyện một con thuyền rút xuống từ trên trời là điều kỳ lạ. Tuy vậy, Gwyn không đã động gì đến chuyện con nhện tuyết. Cậu vẫn e dè không kể hết mọi bí mật cho một người. Cậu bảo Eirlys:

- Tớ sẽ dẫn cậu đến gặp bà tớ!

Nain sẽ cho Gwyn biết cậu có nên nói về Arianwen hay không.

Buổi tối hôm đó, cậu hỏi xin cha mẹ cho Eirlys đến hà chơi lần nữa để họ có thể đi gặp Nain. Ông Griffiths đề nghị:

- Sao cô bé không ngủ lại nhà ta luôn cho tiện? Cô bé có thể ở trong phòng của Bethan.

- Không được.

Bà Griffiths đột ngột phản đối. Rồi bà ngập ngừng nói:

- Chỉ... chỉ vì căn phòng chưa được dọn dẹp.

Không ai nói gì thêm. Tuy nhiên, sau chuyến viếng thăm nhà Herbert, ông Griffiths đột ngột đề nghị:

- Hay chúng ta đề nghị Eirlys đến chơi trong mấy ngày giáng sinh? Cô bé có thể ở lại một hay hai ngày. Và từ giờ đến lúc đó, chúng ta sẽ có đủ thời gian chuẩn bị phòng cho cô bé.

Vợ ông phản đối:

- Không! Không được! Đó là phòng của Bethan.

Gwyn nhẹ nhàng cười:

- Nhưng chị ấy không có ở đây mà mẹ.

Mẹ cậu quở trách:

- Căn phòng đang chờ chị con.

Gwyn vẫn không bỏ cuộc:

- Nhưng Eirlys vẫn có thể ngủ tạm trong đó. con đã nhìn thử rồi, rõ ràng là căn phòng đã ổn. Giường đã trải gọn gàng, chăn bông cũng có sẵn. Tủ quần áo đã được lau chùi bóng loáng và tất cả các con búp bê đều ở trong đó cả. Để không thì uống lắm!

Bà Griffiths thét lên:

- Đúng! Tất cả các con búp bê đều ở trong đó.

Bà gục xuống một cái ghế, đầu cúi xuống, giấu mặt trong lòng bàn tay.

- Chẳng còn ai quan tâm đến Bethan nữa, cả hai người. Đó là phòng của con gái tôi, Bethan của tôi: giường của nó, búp bê của nó, chỗ của nó.

Chồng và con trai của bà đứng nhìn bà, buồn bã và bất lực. Làm sao họ có thể nói với bà rằng họ không cần sầu khổ vì

thiếu Bethan như trước, vì giờ đây họ đã có Eirlys.

Ông Griffiths nói:

- Chúng ta sẽ không bàn chuyện đó bây giờ nữa. Nhưng tôi đã hứa sẽ đón Eirlys ngày mai. Phải đối xử tốt với cô bé ấy. Đừng quên cô bé là trẻ mồ côi nhé!

Bà Griffiths trả lời:

- Tôi sẽ không làm Eirlys buồn. Tôi cũng thương cô bé. Nhưng cô bé không phải là Bethan của tôi.

Khi Gwyn dẫn Eirlys gặp bà nội vào buổi trưa hôm sau, Nain đã đợi sẵn ngoài cổng. Bà mặc một cái áo đầm màu xanh ngọc cùng đôi vớ màu đỏ tươi. Quanh cổ, bà đeo một chuỗi hạt màu xanh lá cỏ dài đến tận thắt lưng với móc khóa bạc. Và hai bên tai bà đeo đôi bông hình lồng chim nhỏ xíu bằng vàng. Mỗi cái lồng chim có một con chim bạc kêu leng keng bên trong.

Eirlys là người bị ấn tượng nhất. Cô trầm trồ khen:

- Trông bà thật đẹp quá!

Và cô đã chiếm được cảm tình của Nain.

Gwyn chú ý thấy bà nội không rời mắt khỏi Eirlys. Bà dõi theo mọi cử động của cô, mắt sáng rực như một con mèo nhìn một chú chim. Bà lẩm bẩm:

- Eirlys! Trong tiếng xứ Wales, Eirlys có nghĩa là "hoa giọt tuyết". Vậy chúng ta có một bông hoa tuyết ở bên cạnh.

Sau khi ngồi xuống dùng trà thơm mùi hoa và ăn bánh có vị quế cùng vị cây hương thảo, Gwyn kể cho bà nghe về con thuyền bạc và cái mũi của Dewi, trong khi Eirlys đi dạo quanh phòng. Cô vuốt ve những món đồ bằng sứ, những chuỗi hạt và những chậu cây; ngắm nhìn những bức tranh

trong cuốn sách phủ đầy bụi và ướm thử những chiếc khăn choàng đầu đầy màu sắc.

Nain không ngạc nhiên gì khi nghe kể về con thuyền bạc. Bà chỉ gật đầu và nói "À, đúng rồi!" bà hài lòng khi thấy lời tiên tri của mình dành cho Gwyn thành sự thật. Bà bảo:

- Cháu đã gần có được điều cháu muốn rồi đó, Gwyndion Gwyn. Nhưng hãy cẩn thận nhé! Đừng làm gì dại dột!

Gwyn hỏi bà:

- Cháu có nên kể với Eirlys về Arianwen không? Cả về chuyện cái mạng nhện và chuyện về thế giới khác nữa?

Nain nói:

- Dĩ nhiên rồi. Dù bà nghĩ cô bé ấy đã biết cả rồi.

Hai đứa trẻ rời nhà Nain trước khi trời tối. Nain tiễn cả hai ra tận cổng. Hai đứa trẻ bắt đầu đi lên đồi, bà gọi với theo:

- Hãy cẩn thận nhé!

Gwyn không nghe bà dặn, vì cậu đang kể cho Eirlys nghe chuyện con nhện tuyệt. Cậu nhớ ra đã mấy ngày rồi cậu không gặp Arianwen và tự hỏi nó đang ở đâu.

Khi hai đứa trẻ về đến trang trại, bà Griffiths đang ở trên lầu khâu lại đường viền trên tấm rèm phòng ngủ mới của bà. Ông Griffiths thì đang lau chùi chiếc Land Rover. Ông đã dùng nó để chở một bầy gà mái tơ từ trang trại nhà Lloyd sáng nay, chúng đã để lại một đống lộn xộn trên xe.

Gwyn bảo Eirlys chờ trong nhà bếp để cậu lên lầu mang ống tiêu bạc và con nhện xuống. Khi cậu trở lại, Eirlys đang ngồi trên chiếc ghế bành cạnh đó. Ánh sáng đã nhạt đi, nhưng một tia sáng nhỏ xíu của ánh mặt trời mùa đông đã luồn qua những nhánh lá đung đưa của cây táo và xuyên vào cửa sổ

nhà bếp. Tia sáng chiếu thẳng vào cô bé đang ngồi trên ghế, và Gwyn phải ngừng lại lấy hơi trước khi thốt lên:

- Cậu là cô bé trên mạng nhện, Eirlys!

Eirlys cười:

- Mình à?

- Đúng, chắc chắn là cậu. Tớ đã biết ngay từ đầu, nhưng tớ không thể hiểu làm cách nào mà... và cũng giống chị tớ nữa. Cậu từ đâu đến vậy, Eirlys?

Cô bé chỉ tiếp tục cười một cách bí hiểm và hỏi:

- Con nhện đâu rồi?

- Tớ không biết. Tớ đã tìm trong ngăn kéo, trên tủ áo và ngay cả dưới gầm giường nhưng vẫn không thấy nó.

Eirlys lo lắng hỏi:

- Nó có thể ở đâu cơ chứ?

Gwyn nhún vai:

- Tớ không biết. Trước đây nếu nó có đi đâu, nó cũng chỉ đi có một ngày rồi về. Còn lần này tớ đã không thấy nó gần cả tuần.

Cha cậu gọi từ cửa trước:

- Đến giờ về rồi Eirlys. Cháu chuẩn bị xong chưa?

Eirlys đứng dậy và nói:

- Cậu phải tìm ra con nhện, Gwyn. Nó rất quan trọng. Cậu sẽ cần đến nó để thấy những gì cậu muốn, và khi tớ...

Gwyn hỏi:

- Khi cậu thế nào?

- Bây giờ tớ không thể nói được.

Rồi Eirlys biến mất vào trong hành lang và chạy ra khỏi nhà trước khi Gwyn kịp nghĩ ra câu hỏi nào khác.

Cậu nhìn ánh đèn của chiếc Land Rover lập lòe trên đường một lát trước khi leo lên phòng. Lần này, cậu tung các tấm rèm, mò tìm dưới tấm thảm sàn. Không tìm thấy gì, Gwyn bắt đầu lo lắng. Cậu dốc ngược mọi ngăn kéo xuống đất. Arianwen không có ở đó.

Cậu đi xuống bếp gặp mẹ và hỏi:

- Mẹ có thấy con nhện không?

Bà Griffiths đang nhồi bột trên bàn ăn. Không nhìn lên, bà trả lời:

- Mẹ thấy quá nhiều nhện.

- Nhưng mẹ có thấy con nhện đặc biệt của con không?

Mẹ cậu vẫn tiếp tục công việc, bà nói:

- Mẹ có thấy một con, có thể là nó. Nhìn nó khác với mấy con nhện khác. Hình như nó màu xám.

Gwyn sửa lời mẹ:

- Màu bạc! Mẹ thấy nó ở đâu?

- ở đây, trên tấm rèm.

- Mẹ có bắt nó lại không?

Bà Griffiths đã nhào bột xong, nhưng bà vẫn không ngược lên nhìn Gwyn khi trả lời:

- Có! Con biết là mẹ không chịu được mạng nhện mà.

- Mẹ đã làm gì với nó?

Mẹ cậu thẳng thường nói:

- Mẽ vớt nó xuống ống thoát của bồn rửa. Nhấn nước nó!

Gwyn đứng im như trời trồng. Cậu không thể tin được điều mà mẹ cậu vừa nói. Chắc chắn bà chỉ đang nói đùa với cậu. Cậu nhìn bà, hy vọng trông thấy bà cười và chọc ghẹo cậu, nhưng bà vẫn tiếp tục xé từng miếng bột nhào và không nhìn cậu tẹo nào.

Và rồi Gwyn hét lên:

- Nhấn nước? Nhấn nước? Mẹ không thể làm thế!

- Mẹ đã làm thế rồi!

Cuối cùng mẹ cũng ngược lên nhìn cậu.

- Con biết mẹ không thích nhện mà. Tại sao con lại giữ nó lâu như vậy?

Bà không thể nói với Gwyn rằng bà sợ, không phải chỉ là con nhện, mà là cô bé kỳ lạ tuy không phải là con gái bà nhưng lại rất giống nó, và là người đang dần chiếm chỗ nó.

Gwyn nói như sắp khóc:

- Mẹ không hiểu gì cả. Mẹ không biết mình đang làm gì đâu.

Cậu chạy đến bên bồn rửa.

- Mẹ đã bỏ nó xuống đây à? ống thoát này dẫn đến đâu vậy mẹ?

Mặc cảm tội lỗi làm bà Griffiths giận dữ. Bà bướng bỉnh trả lời:

- Bể chứa nước thải. Và con không thể tìm nó ở đó. không có gì có thể sống được trong đó. con nhện chết rồi.

CHƯƠNG 10: CON NGỰA GỖ DỊ DẠNG

- Không! Không! Không!

Gwyn lao vọt ra khỏi nhà bếp và chạy lên phòng. Cậu thẫn thờ nhìn vào những góc tối tăm, nơi trước đây đã từng được phủ đầy bởi mạng nhện lấp lánh ánh tuyết từ một thế giới khác. Thiếu bóng chướng, căn phòng bỗng trở nên quá đổi trống rỗng. Nằm vật ra giường, Gwyn cố gắng tin rằng Arianwen sẽ không vĩnh viễn biến mất. Chắc chắn cậu có sức mạnh để mang nó trở về, đúng không?

Nhưng cậu đâu còn gì để trao đổi với ngọn gió. Cậu đã sử dụng hết những món quà của Nain: cái ghim, cái còi, miếng tảo biển, chiếc khăn choàng. Chỉ còn một thứ sót lại – con ngựa gỗ dị dạng.

Gwyn đứng bật dậy và hồi hả đi về phía tủ. Cậu cố gắng mở ngăn tủ trên cùng, nhưng nó lại bị kẹt. Cậu thử lắc mạnh nó, và cái ống tiêu bạc từ trên đầu tủ lăn xuống đất. Cậu cúi xuống nhặt nó lên, và khi cậu vừa chạm vào nó, một âm thanh giống tiếng thì thầm hay tiếng biển cả phát ra.

Gwyn lờ đi âm thanh đó. Đặt cái ống tiêu lên giường, cậu tiếp tục vật lộn với ngăn tủ. Thành linh nó mở bung ra, xem nữa là rút hẳn ra ngoài theo đà kéo mạnh của Gwyn.

Con ngựa gỗ đen đũi nằm ở bên trong, cô độc và dị dạng một cách kịch cỡm với thân hình thiếu hẳn đuôi và tai. Miệng nó mở hé như rên rỉ trong đau đớn. Gwyn bỗng cảm thấy tội nghiệp cho nó. Cậu nhặt con ngựa ra khỏi ngăn kéo và nhìn ku4 nó.

Gwyn thẫn thờ đọc lại miếng giấy ố vàng nhỏ xíu buộc quanh cổ con ngựa:

- Dim hon! Không phải cái này! Tại sao lại “không phải cái này”? Đó là tất cả những gì tôi có mà?

Trên giường, cái ống tiêu thăm thì:

- Không phải cái này! Không phải cái này! Không phải cái này!

Nhưng Gwyn đã không nghe.

Sáng hôm sau, Gwyn thức dậy với cổ họng đau nhức và một cái đầu nóng ran vì cảm lạnh.

Trong buổi ăn sáng, mẹ cậu dặn đi dặn lại:

- Con nên ở nhà ngày hôm nay, nếu không bệnh sẽ nặng hơn. Nếu bây giờ ra ngoài lỡ lây vi trùng bệnh cho ai thì rắc rối lắm.

Gwyn định mở miệng nói rằng ai mà chẳng mang vi trùng trên người, nhưng rồi lại thôi. Cậu cũng chẳng buồn gì nếu được nghỉ học một ngày. Ngoài ra, nếu Arianwen may mắn thoát khỏi bể chứa nước thải, nó sẽ cần một người bạn bên cạnh giúp đỡ.

Tuy nhiên, Gwyn vẫn còn giận mẹ lắm. Cậu hờn dỗi nói:

- Con không muốn cả ngày ở trên giường.

Mẹ cậu đáp trả:

- Mẹ không nói con phải ở trên giường.

- Con cũng không muốn ở nhà cả ngày.

- Muốn gì thì cứ làm đi! Mẹ chỉ nghĩ tốt cho con thôi!

Ông Griffiths dường như không nhận ra sự căng thẳng trong bàn ăn. Sau khi ăn sáng xong, ông đi ra ngoài lo việc vắt sữa, vừa đi vừa huýt sáo vui vẻ.

Gwyn đi lên phòng và mặc áo khoác ngoài vào. Bên ngoài, mặt trời tỏa sáng trong bầu không khí ấm áp. Cậu đi xuống lầu và đi ra ngoài qua phía cửa sau. Ở bên trái sân, dãy nhà kho co cụm lại một góc với một khu chuồng bò dài đối diện cửa sau. Bên phải sân, một bức tường đá sừng sững rào lại khu đất. Giữa bức tường có một cánh cửa to dẫn ra con đường lên núi, và ở đâu đó trong cánh đồng bên dưới cánh cổng là cái bể chứa nước thải.

Gwyn đi lang thang về phía cánh cổng. Rồi cậu leo qua nó và đi về phía cánh đồng.

Nằm cách mặt đất nửa mét, cái bể chứa nước thải như biển mất hẳn giữa hàng cây táo gai già cỗi. Những cái cây này già đến nỗi khắp thân thể, cành nhánh của chúng chẳng chịt vết sẹo thời gian. Tuy nhiên, năm nào cũng vậy, cứ đến mùa xuân, chúng lại làm Gwyn không khỏi ngạc nhiên khi đều đặn cho ra đời những bông hoa trắng căng đầy nhựa sống. Lũ cừu rất thích tụ tập quanh đây để nhấm nháp các cọng cỏ xanh mướt. Chúng ham ăn đến mức không chừa lại gì, kể cả cây ké dại, cho các sinh vật nhỏ đi lạc.

Ngừng lại bên một tahn6 cây ngay rìa, Gwyn cố đoán thử Arianwen đang ở đâu sau khi bị cuốn trôi qua ống thoát nước nhà bếp. Cứ tưởng tượng đến cảnh thân hình nhỏ xíu, trắng bạc của nó bị cuốn tròn theo dòng nước đen ngòm, hôi hám, cậu lại tức giận một cách tuyệt vọng.

Thọc tay vào sâu trong túi, Gwyn bắt đầu đi ngược lên núi. Con đường hướng lên trên, trong khi những cánh đồng bên cạnh nó trải ngược xuống thung lũng. Đi tiếp khoảng một dặm, Gwyn đến một đoạn cua gặt ở độ cao 10 mét so với cánh đồng bên dưới. Cậu ngừng lại ở đây và tìm chỗ dựa ở một bức tường đá thấp. Có một cái gì đó thô cứng bên trong

túi áo phải của cậu. Gwyn rút tay ra. Trong tay cậu là một con ngựa gỗ dị dạng. Có vẻ như cậu đã lơ đãng cho nó vào trong túi tối hôm trước.

Gwyn nhìn chăm chăm vào con vật tật nguyên tội nghiệp, rồi đưa mắt nhìn trang trại ở bên dưới. Từ ống khói, một làn khói mỏng bốc lên bầu trời xanh. Một con chim đen đang hót trong vườn, và cậu có thể thấy mẹ đang phơi đồ trong sân. Một cơn gió nhẹ thổi bay chiếc vỏ gối, và làm đung đưa một tấm rèm hồng ở khung cửa sổ trên lầu. Tất cả thật yên ả và bình dị. Nhưng rồi ánh mắt cậu bắt gặp hàng cây táo gai, và cậu bỗng cảm ghét sự yên bình đó: một sự yên bình sáng sủa, đẹp đẽ trong khi Arianwen đang chết dần chết mòn trong bóng tối.

Gwyn giơ tay phải lên, và bỗng do dự. Con ngựa gỗ như đang nhìn thẳng vào cậu với đôi mắt không mi hoang dại, mời mọc cậu trả tự do cho nó. Và nó nhe răng cười với cái miệng méo mó như đang nóng lòng chờ đợi. Thành linh Gwyn thấy sợ hãi về việc cậu sắp làm. Tuy nhiên, trong sự ngần ngừ, lo sợ của mình, nắm tay cậu thả lỏng ra, và ngay lúc đó, một ngọn gió mạnh đã kịp giật con ngựa gỗ nhỏ xíu bay ngang qua một đàn cừu. Chúng không thấy hay để tâm gì đến nó, tuy nhiên vài con ngược đầu nhìn lên khi cậu bé ở phía trên cao hét to:

- Đi đi! Đi và mang Arianwen về cho tao! Arianwen!
Arianwen! Arianwen!

Con ngựa gỗ vừa biến mất khỏi tầm mắt, và ngay lập tức, một tiếng rên rỉ nhỏ vang vọng lên khắp không trung. Một đám mây đen che kín mặt trời và những con cừu trắng trở nên xám xịt.

Gwyn quay lưng và tiếp tục đi, tuy nhiên chỉ được vài bước thì trời bắt đầu mưa. Ban đầu chỉ là vài giọt, rồi thành lình

mưa đổ ào ào xuống như trút nước, như thể một đám mây vừa vỡ tung trên đầu cậu, khiến cậu phải chạy ngược xuống núi. Khi Gwyn về đến nhà, nó đã trở thành một cơn giông tố dữ dội. Mẹ đang bê một đồng hồ ướm vào lại trong nhà và cậu nhào đến giúp bà một tay. Cậu sợ rằng chính mình là người đã mang cơn bão đến.

Và nó đúng là một cơn bão. Thật đột ngột, hung hãn và kinh hoàng. Nó đập ầm ầm vào khung cửa sổ và gầm rú như muốn xé toạc mái nhà kho làm kinh động những con vật bên trong. Nó lắc mạnh cánh cổng cho đến khi chúng mở bung ra và những con cừu sợ hãi chạy ùa vào trong vườn và trong sân. Bầy gà mái với những đôi cánh sũng nước vừa kêu oang oác, vừa đập cánh chạy vào trong chuồng. Và ngay khi đã vào trong chuồng, chúng vẫn tiếp tục kêu gào.

Bầu trời tối đen như mực. Bà Griffiths với tay bật đèn, nhưng nguồn điện không hoạt động. Họ chìm trong bóng tối và tiếng kêu hoảng loạn của những con vật sợ hãi mà họ không thể làm gì để giúp.

Ông Griffiths ào vào nhà qua cửa sau. Đôi giày to đùng của ông dính đầy bùn đất. Ông kêu lên:

- Con đường ngập đầy nước y như một dòng sông. Trước đây chưa bao giờ có chuyện như thế.

Vợ ông thì thào:

- Có chuyện gì vậy, anh Ivor? Ban nãy trời vẫn còn đẹp mà.

Ông Griffiths tỏ ra bình tĩnh. Ông trấn an vợ:

- Chỉ là một cơn bão bình thường. Mưa một chút rồi sẽ hết ngay thôi.

Gwyn không nghĩ như vậy. Cậu tự hỏi:

- Liệu có phải là lỗi của mình không?

Họ thả một cây nến rồi ngồi quanh bàn dùng trà. Dường như bà Griffiths là người duy nhất có thể nói được lúc này. Bà liên tục lẩm bẩm:

- Chuyện gì vậy nhỉ? Cứ như tận thế đến nơi ấy. Mà Gwyn lại đang bị cảm.

Buổi trưa, cơn bão dịu bớt. Trời không còn giông mà chỉ đổ mưa bình thường, và họ có thể chăm lo cho các con vật. Tuy nhiên, tiếng sấm chớp vẫn còn rền rĩ khắp trời, và con chó vẫn còn quá sợ hãi nên không giúp ích được gì nhiều. Mất bao nhiêu thời gian và công sức, Gwyn và cha mới có thể xua bầy cừu ra khỏi vườn và đi ngược ra cánh đồng qua những dòng nước đầy bùn đen sịt. Họ cũng mang được những con cừu cái vào trong một nhà kho trống. ở đó, tuy vẫn còn sợ sệt, ít nhất chúng cũng đã bình tĩnh lại.

Ông Griffiths nói:

- Chúng sẽ không thể sinh con nếu thời tiết cứ tiếp tục như thế này.

Cả cái sân đã trở thành một xoáy nước. Họ phải đốt một ngọn đuốc mới có thể tìm đường đến khu chuồng bò. Những con bò cái đứng run rẩy trong chuồng và rống lên từng hồi thảm thiết. Trong ánh đuốc, những ánh mắt trắng dã của chúng như phình to trên khuôn mặt đen ngòm. Dù căng đầy sữa, những con bò đều từ chối không cho họ đựng vào.

Ông Griffiths rất yêu những con bò đen này. Ông thích ở cạnh chúng và vắt sữa bằng tay chứ không dùng dụng cụ vắt sữa bằng điện như nhiều trại khác. Đứng giữa khu chuồng bò, ông gần như mất hết tinh thần trước tình cảnh thảm não của chúng. Ông lẩm bẩm:

- Rốt cuộc thì có chuyện gì chứ? Không thể chỉ vì cơn bão. Tao chưa b giờ thấy những con bò hoảng loạn thế này.

Gwyn đề nghị:

- Chúng ta có thể quay lại kiểm tra sau. Chắc chúng sẽ bình tĩnh lại khi trời hết mưa thôi.

Đóng cửa khu chuồng bò lại, cha cau nhận xét:

- Cứ như có ác quỷ bên trong vậy.

Họ lội nước đi ngược về nhà. Đến cửa bếp, họ để áo mưa và đôi ủng sũng nước lại ngoài hè. Những vũng nước theo chân họ vào trong phòng, tuy nhiên hôm nay bà Griffiths không quan tâm về chúng mà lo lắng nhìn qua cửa sổ ở phía bên kia căn phòng. Bà nói:

- Tôi lo cho Nain quá. Cửa trước nhà bà gặp gió nhẹ đã lung lay dữ dội rồi, giờ mưa bão thế này rồi... mà Ivor, cả mùa xuân vừa rồi, anh cũng chẳng chịu giúp bà sửa lại mái nhà như đã hứa nữa.

Chồng bà thở dài và ngồi phịch xuống ghế. Ông nói:

- Tí nữa tôi sẽ qua nhà bà xem sao.

Gwyn đề nghị:

- Để con đi cho.

Cậu tự hỏi không biết Alun và gia đình nhà Lloyd chống đỡ cơn bão như thế nào.

Gia đình Lloyd ở nhà đủ cả. Sợ con bọ ướn nếu đi bộ, bà Lloyd đã chạy xe đi đón chúng. Như vậy là tốt nhất, vì Iolo vốn rất sợ sấm.

Alun ở chung phòng với anh em mình. Cậu đang đứng cạnh cửa sổ trong phòng và nhìn mưa rơi trong khi ở phía sau lưng

cậu, hai đứa em sinh đôi đang ngồi bệt trên sàn và tranh cãi âm ỉ. Alun thích những cơn bão. Tiếng động và sự hung dữ của chúng luôn cuốn hút cậu. Alun nhìn những hàng cây đang vẫy mình trong gió mạnh và hy vọng một cây sẽ gục ngã. Và rồi cậu thấy một thứ gì đó.

Một ai đó đang đi trong cơn bão ở bên ngoài. Ai đó nhỏ bé và cô độc: một dáng người nhợt nhạt di chuyển chậm chạp trong cơn gió.

Người đó dừng lại ở phía bên kia đường đối diện cổng nhà Lloyd. Một khuôn mặt trắng bệch trong ánh sáng rọi ra từ khung cửa sổ ngược lên nhìn cậu, và Alun biết đó là ai. Chiếc mũ trùm đầu của cô bé đã tuột xuống, làm mái tóc màu tro ướt sũng của cô dính bệt lại với nhau trên bờ vai gầy gò. Một tay giữ ngực, trông cô bé có vẻ sợ hãi và kiệt sức.

Alun nhanh chóng kéo màn lại và quay lưng khỏi cửa sổ.

Gareth hỏi:

- Gì thế? Anh nhìn gì ngoài kia thế? Trông anh tếu lắm đó!

Alun trả lời:

- Không có gì. Anh chỉ nhìn cơn bão thôi.

Sion nhận xét:

- Nhìn anh cứ như vừa thấy ma ấy.

Trong lúc đó, Gwyn đang lo mang giày ở hè trước. Mẹ giúp cậu buộc chặt áo mưa quanh cổ. Bà nói:

- Đừng đi lâu nhé. Chỉ cần ghé qua xem bà có chuyện gì không thôi. Xong thì về thẳng nhà, không thì cảm nặng thêm đấy.

Gwyn nói:

- Con hết bệnh rồi. Nước mưa cuốn trôi căn bệnh đi rồi.

Cậu cố gắng cười trấn an mẹ, nhưng tiếng cười cứ nghẹn lại trong cuốn họng.

Gwyn chạy dọc theo rìa đường, nơi mặt đường cao hơn, và nhảy từ mô đất này đến mô đất khác với ánh đèn rọi sáng con đường trước mặt, để chắc chắn những dòng suối bùn vẫn chưa xâm chiếm những vùng đất khô ráo còn lại.

Khi Gwyn đến nhà của bà, cơn mưa thành linh ngừng lại, và ở đằng sau những đám mây, một tia sáng vàng vọt ma quái bò dọc đường chân trời. Xung quanh cậu, những hàng cây rỉ nước đứng im lặng, đen đúa giữa nền trời. Âm thanh duy nhất mà cậu có thể nghe được là tiếng hàng trăm dòng nước lớn, nhỏ đang hùng hục đổ xuống theo triền núi.

Không có ánh đèn trong nhà của Nain. Gwyn gõ cửa những không có tiếng trả lời. Cậu mở cửa và nhìn vào trong. Căn phòng tối tăm và lạnh lẽo. Có một cái gì đó không đúng ở đây, một sự tĩnh lặng ngọt ngào làm cậu lo sợ. Gwyn bật đèn lên và nhận ra nỗi sợ đó là gì.

Bên dưới lớp tro xám xịt, những báu vật của Nain nằm ngổn ngang, đổ nát. Những bức tranh treo tường đổ nát và méo xệch, còn những tấm khăn choàng sắc sỡ giờ đây đã trở thành những miếng vải vụn không màu sắc. Con chim hoàng yến nằm bất động ở đáy lồng, trong khi sàn nhà la liệt những mảnh kính vỡ, những trang sách nhòe chữ rách nát, những chuỗi hạt đứt lìa và những chậu cây hấp hối.

Một thứ khủng khiếp gì đó đã đến đây hành hạ và phá nát tất cả những gì thuộc về bà cậu. Tất cả những thứ bà đã chọn lựa, nuôi dưỡng và yêu thương đều bị hủy hoại.

Bên cạnh đống lửa lụi tàn, nơi mà từ đó tàn tro văng ra tứ tán khắp nhà, Nain ngồi co người trên một chiếc ghế. Nhìn bà như già đi và nhỏ bé hơn. Mái tóc đen của bà lốm đốm tro và khuôn mặt xám hắc đi.

Gwyn cẩn thận bước qua những món đồ đồ nát và đến bên cạnh bà. Cậu hỏi:

- Chuyện gì đã xảy ra vậy Nain? Cái gì đã ở đây?

Nain ngược nhìn cậu. Cặp mắt đen của bà nheo lại. Bà nói:

- Cháu biết rất rõ mà Gwyndion Gwyn. Cả cháu và bà đều biết cháu đã làm gì. Cháu điên rồi, cậu bé phù thủy hư!

- Cháu đã làm gì chứ Nain?

Dù ngoài miệng hỏi lớn, nhưng trong lòng Gwyn đã biết rõ câu trả lời.

- Cháu đã thả nó ra! Bà của bà đã tin bà, và bà đã tin cháu. Cháu đã phản lại niềm tin đó, Gwyndion Gwyn!

Gwyn bướng bỉnh nói:

- Bà muốn nói về con ngựa gỗ à? Vậy thì bà cứ nói thẳng ra đi! Hãy nói tên nó! Đó là tất cả những gì cháu có. Arianwen đã biến mất. Nó có thể đang chết đuối dần. Cháu phải mang nó về. Eirlys nói cháu phải làm vậy!

- Nhưng tại sao lại là con ngựa? Tại sao phải là nó?

Nain đứng bật dậy, và giọng của bà cũng bắt đầu lớn dần lên:

- Chẳng phải bà đã dặn cháu phải cất giữ nó cẩn thận sao? Chẳng phải bà đã dặn không thể thả nó ra sao? Con nhện sẽ trở về với cháu. Một sinh vật như nó không thể chết được. Nó

thuộc về cháu, và cháu có thể gọi nó về bất cứ lúc nào cháu muốn, nếu cháu thực sự cố gắng.

- Cháu không biết. Và cháu cũng không định thả nó đi. Ngọn gió đã giật lấy nó. Mà rốt cuộc cháu đã thả cái gì đi chứ? Và làm sao cháu có thể chặn nó lại?

Bà cậu trả lời:

- Chí có cháu mới biết cách, Gwyndion Gwyn. Và bà lo sợ cho cháu. Nó là thứ đáng sợ với quyền năng kinh khủng mà cháu phải bắt giữ nó lại.

- Nhưng không phải bà đã thấy nó sao? Nó đã ở đây mà. Tại sao nó lại tàn phá mọi thứ?

Nain gục xuống ghế.

- Vì bà đã cố ngăn cản nó. Khi bà nghe thấy tiếng động trong không khí, và tất cả những con chim ngừng hát, khi cơn giông bắt đầu tra tấn mặt đất và cây cối run rẩy trong sợ hãi, lúc này bà biết cháu đã làm gì. Bà đã tìm sách của bà cố để tìm ra cách ngăn chặn nó.

Giọng Nain hạ thấp xuống. Bà thì thầm nói:

- Bà đã đốt lá cây trong chậu. Ca một ít xương và quả chín. Rồi bà bắt đầu hát. Nhưng nó biết. Nó biết bà làm gì. Nó đã đi qua cửa vào nhà và đánh gục bà. Nó đập nát chậu và thổi tắt ngọn lửa. Nó rất giận dữ. Nó lồng lộn khắp phòng và đập nát tất cả những gì trên đường đi của nó. Rồi bỏ đi!

- Và bà không thấy gì à?

- Không gì cả! Cháu quên rồi sao, nó ở trong ngọn gió mà!

Gwyn im lặng. Cậu rất sợ về thứ cậu sẽ phải đối mặt, tuy nhiên cậu đã quyết tâm chuộc tội. Cậu nói:

- Cháu sẽ giúp bà dọn dẹp, Nain.

Bà gật lên:

- Để đó bà dọn được rồi! Mọi người đang cần cháu ở nhà.

Nhưng Gwyn không chịu đi về cho đến khi nào cậu giúp bà quét dọn xong đồng đồ nát trên sàn. Họ gom những chậu cây lại và đặt chúng vào trong nước, sau đó lau chùi đồ đạc và chỉnh lại những bức tranh thủng thớm. Gwyn nhặt những trang sách rách lên và đặt chúng lại vào trong các cuốn sách, trước khi bà cậu cẩn thận xếp chúng thành từng chồng ngay ngắn. Cậu gom những mảnh đồ sứ bị vỡ và bà gắn chúng lại, sẵn sàng để về sau có thể dùng keo dính lại. Cuối cùng thì căn phòng cũng có sức sống trở lại. Nhưng con chim hoàng yến vẫn nằm im dưới đáy lồng, cổ nó cong vòng và cặp mắt khép chặt.

Gwyn trôn trối nhìn con chim tội nghiệp. Cậu nói:

- Nó có thể làm thế này sao?

Nain trả lời:

- Nó có thể làm điều tệ hơn nữa kia. Giờ thì cháu về đi. Và mang theo cái này!

Từ bên dưới tấm nệm đang ngồi, bà rút ra một quyển sách màu đen:

- Bà đã giữ cho một thứ được an toàn. Bà biết cháu sẽ cần đến nó.

Khi Gwyn rời khỏi nhà bà, trời đã tối. Nước đã rút bớt và sấm chớp đã biến đi, tuy nhiên vẫn còn một sự hỗn độn trong không khí làm cậu bất an.

Cậu thở phào nhẹ nhõm khi thấy ánh đèn đã bật sáng trở lại bên trong trang trại. Căn nhà trông có vẻ ấm áp và an toàn hơn. Cha đứng chờ cậu ngay cửa. Ông nói:

- Màý có gặp cô bé không?

Trước khi Gwyn kịp trả lời, mẹ nói:

- Sao con đi lâu thế? Có chuyện gì sao?

Cậu giải thích:

- Con phải giúp Nain.

Gwyn định nói thêm nhưng cha cậu đã hỏi lại một cách lo lắng:

- Màý có gặp cô bé không?

- Cô bé? Eirlys à? Không, con không gặp bạn ấy trên đường.

- Vậy thì cô bé ở đâu chứ?

Cha cậu vội vã băng qua bãi cỏ và đi đến chỗ chiếc Land Rover. Ông nói vọng lại:

- Ông bà Herbert vừa gọi. Họ nói cô bé đã đi hai giờ trước đây. Ngay trong cơn bão. Họ nghĩ cô bé đến thăm màý vì màý không đi học.

Ông đi vào trong nhà để xe. Mấy giây sau, tiếng động cơ xe vang lên. Chiếc Land Rover vọt ra đường và phóng đi trên bùn lầy, cát đá.

Gwyn nghĩ:

- Hai tiếng? Và trong cơn bão? Có khi nào bạn ấy té ngã ở đâu đó mà mình không thấy?

Trong bếp, mẹ cậu đặt bốn tô súp lên bàn. Nhìn vẻ mặt lo lắng của Gwyn, bà nói:

- Đừng lo! Cha con sẽ tìm ra Eirlys.

Gwyn không thấy an tâm. Thứ đó vẫn còn trong không khí. Cái thứ đã tàn phá nhà của Nain.

Chỉ ít phút sau, họ nghe thấy tiếng chiếc Land Rover trở về. Gwyn chạy ào ra cửa. Cha cậu đã xuống xe. Qua cánh cửa mở rộng, ông đang bế một cái gì đó trên tay, một cái gì đó xám ngắt, đầy bùn đất.

Ông Griffiths băng qua cổng và đi ngược lên con đường trong vườn. Rồi ông bước vào vầng sáng phát ra từ ngọn đèn ngoài hè, và mọi người nhận ra ông ôm gì trên tay. Mái tóc màu bạc của Eirlys trở nên sậm màu vì bùn, khuôn mặt trắng bệch nhuộm vàng từ đất cát, và cô đã mất đôi giày trong cơn bão.

Gwyn gần như không thở nổi. Cậu nhận ra mình đã biết cô bé từ rất, rất lâu rồi. Cậu đúng là một phù thủy ngu ngốc nên mới không nhận ra chỉ vì mái tóc màu bạc và gương mặt trắng bệch của cô.

Ông Griffiths nói:

- Tôi tìm được cô bé trên đường, ngay cạnh bức tường nhà Lloyd. Không thể nào hiểu được vì sao họ không thấy cô bé. Lúc tìm được, cô bé đã bất tỉnh, có lẽ vì bị lạnh, nhưng tôi không thấy cái xương nào bị gãy.

Bà Griffiths chạy ào đến cái điện thoại trong bếp.

- Để em gọi bác sĩ Vaughan đến.

Chồng bà nói vọng theo:

- Cô bé sẽ ở đây, Glenys. Trong phòng của Bethan. Tôi không muốn họ mang cô bé đi.

Rồi ông bế Eirlys lên lầu. Gwyn đi theo phía sau dúng khăn giấy lau bùn đất và nước rơi ra. Gọi điện xong, bà Griffiths chạy lên theo. Phủ một cái khăn lên gối, họ nhẹ nhàng cởi áo khoác dính bùn rồi đặt Eirlys lên giường.

Họ đứng xung quanh giường và, không cần nói một lời, cũng không cần nhìn nhau, họ đều biết họ đã thấy cô bé đang nằm trên tấm chăn bông sáng màu. Họ đã thấy cô từ trước đó rất lâu. Họ biết rằng Bethan đã quay trở lại.

Ông Griffiths kéo thêm một cái ghế đến bên giường và ngồi xuống. Ông nói:

- Mọi người xuống nhà ăn uống gì đi. Tôi sẽ trông chừng cô bé cho.

Gwyn không di chuyển.

Cha cậu nói:

- Đừng lo lắng. Mọi thứ đã qua rồi.

Gwyn biết đó không phải là sự thật. Cậu không thể ăn gì. Cậu cầm đèn ra cổng chờ bác sĩ, và cậu thấy một cái gì đó màu đen nằm im bên cạnh hàng rào.

Gwyn cúi xuống và bế thân hình bất động của John – chân – dài lên. Đôi mắt của con mèo đen đã khép lại vĩnh viễn. Lỗ mũi của nó đầy bùn đất. Ba cái chân lạnh lặn của nó cuối cùng cũng không giúp nó thoát khỏi sự thịnh nộ của cơn bão, và nó đã chết đuối.

Gwyn hét lên với bóng đêm:

- Mày nghĩ mày là ai chứ, cái thứ độc ác kia? Tao sẽ bắt mày!
Mày hãy nhớ đấy!

CHƯƠNG 11: CÁI BẦY

B

ác sĩ Vaughan đến muộn. Ông phải đến thăm khám cho nhiều nhà tối hôm đó. một số tai nạn kỳ lạ đã xảy ra: té ngã, bọ phỏng và gần chết đuối.

Sau khi dùng ống nghe khám bệnh, ông cầm tay Eirlys lên xem mạch một lúc lâu. Có một cái gì đó làm ông bối rối. Cô bé gợi cho ông nhớ về một người khác mà ông đã từng lham1 tại ngôi nhà này, ngay trong căn phòng này, chỉ lhac1 người đó có làn da rám nắng chứ không phải trắng bệch như cô bé đang ngồi trước mặt này.

Bác sĩ Vaughan nói:

- Có vẻ cô bé đã hồi phục rồi đó. tuy nhiên, cô bé cũng nên nghỉ ngơi chừng một hai ngày.

Trước khi ra về, ông dặn dò bà Griffiths:

- Nhớ trông chừng cô bé! Tuy đã khỏe, nhưng mạch của cô bé còn yếu lắm. Yếu đến mức tôi gần như không cảm thấy nó. Cứ y như... không có mạch gì cả.

Gwyn được phép vào thăm Eirlys sáng hôm sau. Bên ngoài trời vẫn còn tối. Ngọn đèn ở bên giường vẫn còn bật sáng. Eirlys đang ngồi trên giường trong bộ váy ngủ cũ của Bethan. Mái tóc của cô đã được gội sạch và nhìn bạc màu hơn bình thường, Gwyn thầm nghĩ thật là la5khi chị không lớn thêm chút nào cả. Giờ đây cả hai đã lớn bằng nhau.

Eirlys đang nhìn ngắm mọi đồ vật trong phòng – những thứ giúp nói lên đây là phòng của Bethan: vài con búp bê trong những váy áo làm bằng vải cotton bạc màu ngồi im trên bàn

trang điểm, một vài bức tranh cây hoa chuông treo trên tường, một cái áo đầm vàng bọc trong lớp ni lon chống bụi vẫn mắc đằng sau cửa, và những tấm rèm in hoa lưu ly xanh và hồng mà Bethan đã chọn.

Họ không ngay lập tức nhắc về quá khứ. Họ nói về một thứ đã đến cùng với cơn bão và xô ngã Eirlys xuống vũng bùn, về sự hoảng sợ của các con vật, về căn phòng bị tàn phá của Nain, và về con mèo John – chân – dài tội nghiệp.

Gwyn kết luận:

- Tất cả là lỗi của tớ. Tớ biết đó là lỗi của tớ. Tớ đã đưa cho ngọn gió một thứ mà đáng lẽ tớ không nên đưa. Một con ngựa gỗ dị dạng cũ kĩ. Bà đã dặn tớ phải giữ kỹ nó, đừng bao giờ thả nó ra, nhưng tớ đã không nghe lời. Tớ muốn mang Arianwen về, và tớ đã nghĩ đó là cách duy nhất.

Eirlys nói:

- Theo mình nghĩ, nếu cậu muốn ngăn chặn thứ đó lại, cậu cần phải biết tên nó, cũng như biết nó là gì.

Gwyn nói:

- Tên của nó? Làm sao tớ biết được? Có đến hàng triệu khả năng, như Rumpelstiltskin chẳng hạn. Và chúng ta không có nhiều thời gian. Ai mà biết nó có thể gây ra thiệt hại gì trong khi chúng ta mãi mê tìm tên nó.

Eirlys chống tay lên cằm, giống như Bethan vẫn thường làm, và chậm rãi nói:

- Nếu cậu là người đúng như tên gọi của cậu, nếu cậu là Gwyndion, phù thủy trong truyền thuyết, thì có lẽ con ngựa gỗ đó cũng là nhân vật trong truyền thuyết. Có thể là con quái vật từ một câu chuyện có thật đã bị ai đó dùng ma thuật

nhốt vào trong con ngựa gỗ dị dạng để nó không ra ngoài gây hại cho mọi người.

Gwyn chau mày. Eirlys nói rất có lý. Đúng là con ngựa gỗ rất cũ kỹ.

Eirlys đột nhiên rướn người về phía trước và thềm thì hỏi:

- Vẫn còn một món quà khác, phải không? Nain tặng cậu năm món quà, nhưng cậu chỉ kể cho mình nghe về bốn món.

Gwyn nhìn thật kỹ cô bé đang ngồi trên giường của Bethan. Rồi cậu nói:

- Một cái khăn choàng màu vàng: cái khăn của chị, để mang chị về.

Cả hai nhoẻn miệng cười với nhau, và Gwyn bỗng cảm thấy nhẹ cầ người. Tựa như tất cả không khí nặng nề chôn chặt trong lòng cậu đã được giải thoát và cậu đã có thể thở được. Cậu có rất nhiều điều muốn hỏi, nhiều đến nỗi cậu không biết phải bắt đầu từ đâu.

Cuối cùng cậu hỏi:

- Chị đã ở vậy Bethan?

Cô bé trả lời:

- Chị không phải là Bethan. Có thể trước đây chị đã từng là Bethan, nhưng bây giờ tên của chị là Eirlys. Chị không thể nào làm Bethan trở lại được nữa. Chị đã ở bên ngoài kia.

Eirlys gật đầu chỉ về một mảng đen phân chia hai tấm rèm cửa.

- ở trên núi à?

- Không phải.

Eirlys có vẻ do dự không muốn nói. Rồi cô trả lời:

- ở ngoài kia, xa hơn những ngọn núi! Xa hơn bầu trời!
- Bằng cách nào?
- Em sẽ không tin đâu.
- Chị cứ nói đi. Em biết cảm giác thế nào khi người khác không tin mình. Hãy nói cho em nghe về cái đêm chị đi kiếm con cừu đen đi.

Mất mấy phút Eirlys mới bắt đầu câu chuyện. Gwyn kiên nhẫn chờ đợi trong khi Eirlys tìm cách để kể cho cậu nghe điều mà ít người sẽ chịu tin.

Cô chậm rãi nói:

- Chị không hề sợ hãi gì. Ngược lại chị cảm thấy rất phấn khích khi ở bên ngoài với ánh đèn rọi sáng trong mưa. Chị có cảm giác một chuyện gì đó có thể xảy ra. Một chuyện mà chị luôn muốn xảy ra, nhưng không bao giờ hiểu được đó là gì. Chị không tìm thấy con cừu đen. Chị đã gọi nó mãi. Nhớ không, em đã đặt cho nó một cái tên? Berry! Bởi vì nó có bộ lông đen ánh đỏ tía, giống màu trái cây chín mọng. Chị đã leo lên núi, cao và cao hơn nữa, để tìm nó, và trời bắt đầu lạnh. Chị đã quên mang găng tay, cho nên những ngón tay của chị bị lạnh cóng, đến nỗi phải khó khăn lắm chị mới cầm được đèn. Chị muốn dừng lại nghỉ và cho tay vào túi áo để sưởi ấm, nhưng chị không thể làm được vì phải cầm ngọn đèn. Và rồi chị thấy Berry. Nó đang đứng cạnh tảng đá lớn ngay phía cuối cánh đồng bằng phẳng. Chị gọi nó và giơ tay ra vẫy – và chị đã làm rớt cái đèn. Mọi thứ trở nên tối mù. Chị cố gắng đi trong bóng tối, nhưng chị bị té ngã và lăn xuống núi. Chị cứ lăn mãi, lăn mãi, không biết đã lăn đi bao xa, cho đến khi chị nắm được một búi cỏ.

Eirlys ngừng kể và đưa tay vuốt ve những miếng vá trên tấm chăn bông. Cô xé rộng bàn tay ra như muốn quay trở lại nơi mà cô đã một thời từng thuộc về nó. Rồi cô mơ màng nói tiếp:

- Chị nghĩ mình sắp chết rồi. Hoặc là do cái lạnh, do trượt ngã, hay do sự ẩm ướt. Nhưng rồi chị thấy một ánh sáng từ rất xa. Đó không phải là ánh sáng của một ngôi sao. Ánh sáng tiến lại gần hơn, và xung quanh nó cơn bão sáng lấp lánh như cầu vồng. Chị thấy một cánh buồm lớn và những sinh vật nhảy múa trên một con thuyền bạc, cũng như em đã thấy. Và chị muốn chạm vào nó. Chị đã rất, rất muốn được ở cùng nó.

Gwyn nài nỉ chị nói tiếp:

- Rồi sao nữa hả chị?

- Họ đã đón nhận chị!

- Ai cơ?

- Những đứa trẻ. Chỉ có điều họ không thực sự là trẻ con. Họ rất nhiều tuổi, và rất thông thái. Nhưng họ không bao giờ lớn lên – như chị. Họ đã mang chị đến một thế giới khác. Thế giới mà em đã thấy trong mạng nhện ấy!

- Còn Berry thì sao?

- Berry cũng ở đó. Nó cũng nhớ tên của mình, nhưng bộ lông của nó màu xám bạc chứ không đen tuyền. Và mái tóc cũng như làn da của chị cũng nhạt màu hơn. Và chị cũng không bao giờ lớn lên, cũng như nó.

- Nơi đó có tốt không chị?

- Tốt.

- Vậy tại sao chị quay lại?

- Em gọi chị mà, nhớ không? Lúc đầu, tiếng gọi của em rất nhỏ, nhưng sau đó, khi Nain đưa em năm món quà, tiếng gọi của em lớn đến mức tụi chị không thể lờ đi được. Mọi người đã gửi cho em con nhện tuyết vì em đã nhìn thấy chị. Nó là tất cả những gì tụi chị có. Đó cũng là cách chị có thể nhìn thấy em từ đó – bên trong mạng nhện!

Gwyn hỏi:

- Mạng nhện? Ý chị là có nhiều con nhện khác như Arianwen ở đó à? Chị sử dụng chúng như... TV à?

Eirlys nhìn cậu tội nghiệp:

- Không phải TV. Những cái mạng nhện của tụi chị tuyệt vời hơn như thế nhiều.

- Kể cho em nghe thêm về nơi đó đi! Em có thể đến đó không?

Lần này Eirlys lờ đi câu hỏi của Gwyn. Cô bảo:

- Hãy tìm Arianwen!

- Nhưng bằng cách nào? Mẹ đã nhét nó xuống ống thoát nước. Nó ở ngoài kia, đây đó dưới mặt đất. Em không còn món quà gì để đổi nó về được cả. Và em cũng không biết từ để nói.

Eirlys nhìn cậu, rồi nói:

- Em là một phù thủy. Em là Gwyndion Gwyn. Em có thể mang nó về. Hãy cố gắng đi!

Gwyn cảm thấy xấu hổ. Nhưng như được tiếp thêm lòng tự tin dưới ánh mắt xanh biêng biếc của Eirlys, cậu đứng dậy khỏi ghế và im lặng đi ra khỏi phòng.

Cậu xuống lầu và mang ủng vào. Trời đã ngừng mưa nên cậu không cần mang áo khoác ngoài. Cậu mở cửa trước, bước ra ngoài rồi nhẹ nhàng đóng cửa lại sao cho không gây ra tiếng động nào. Chỉ vài giây sau, cậu đã đứng cạnh hàng cây táo gai. Có một cái gì đó nặng nề trong bầu không khí. Nó bắt những nhánh cây xám xịt oằn mình xuống mặt đất che kín mọi lối đi chính giữa.

Gwyn do dự. Có thể nào ngay cả những cái cây cũng bị quý ám? Vội vã bước vào bên trong, Gwyn thở gấp như một cái gai trên thân cây đâm vào vai cậu.

Nền đất ẩm ướt bắt đầu đông cứng lại trong cái lạnh. Một màn sương trắng giăng mờ mờ trên mặt cỏ. Có ai đó hay một cái gì đó ở bên trong những hàng cây. Gwyn cảm thấy có cái gì đó kéo cậu ngược về phía những thân cây tua tua gai nhọn. Để chống lại sức kéo đó, cậu phải nhào xuống đất và bò vào chính giữa.

Một khi đã đến nơi, Gwyn không biết phải làm gì. Cậu cố nhớ lại mình đã ám thấy như thế nào khi đánh Dewi Davis, nhưng cảm giác lần này thật khác. Một cái gì đó đang cố đánh lạc hướng cậu, kéo tâm trí Gwyn ra khỏi điều mà cậu muốn làm. Cậu kê đầu xuống mặt đất lạnh cóng và lắng nghe thử, nhưng tất cả những gì cậu nghe được chỉ là tiếng không khí bên trên kêu lên rảng rặc như tiếng nổ đầy giận dữ của pháo bông. Và rồi chính cậu cũng bắt đầu nổi giận. Một nỗi căm ghét tột độ cái thứ đã giết chết John-chân-dài sôi sục trong lòng cậu. Gwyn đẩy nó đi bằng sức mạnh tâm trí mình, đẩy mãi, đẩy mãi, cho đến khi cậu cảm thấy nó biến mất khỏi đầu cậu. Bây giờ thì cậu đã có thể suy nghĩ. Gwyn nhắm mắt lại và nghĩ về những viên gạch ở bên dưới mặt đất, về dòng nước từ ống thoát nước nhà bếp đang chảy giữa những viên

gạch, và về con nhên bên trong dòng nước ấy. Cậu nhấc tay lên để cạnh đầu rồi thụt mạnh xuống. Và mình cảm thấy mình đang rơi xuyên qua lòng đất, càng ngày càng xuống sâu hơn.

Bà Griffiths đi vào phòng với ly sữa trên tay. Bà đưa nó cho Eirlys uống rồi bước về phía cửa sổ. Bà nhận xét:

- Tuyết lại rơi nữa rồi. Mùa đông năm nay đến sớm thật.

Eirlys nói:

- Cháu rất thích tuyết.

- Cô biết.

Bà Griffiths mỉm cười. Rồi đột ngột bà trông thấy một điều gì đó ngoài cửa sổ.

- Có ai đó ngoài kia. Ai đó nằm trên mặt đất, giữa tuyết trắng. Hình như là Gwyn?

Bà mở cửa sổ định gọi con, nhưng tình hình một cột ánh sáng chiếu xuyên qua tuyết và với một tiếng nổ chói tai, nó chiếu thẳng vào chỗ Gwyn nằm. Bà Griffiths kêu lên thất thanh và ngất xỉu trên sàn. Eirlys chạy đến bên bà, và cô là người duy nhất thấy được điều gì xảy ra giữa những hàng cây táo gai.

Eirlys thấy mặt đất sáng lấp lánh và bắt đầu rung chuyển, trong khi Gwyn, ới hai bàn tay giang rộng, bị hất tung trong gió như một chú chim nhỏ. Cô thấy tay Gwyn phát sáng trong tuyết, rồi mặt đất bên dưới cậu nứt ra. Vô số miếng băng nhỏ li ti từ vết nứt bay lên cao, tô điểm cho những tán cây xung quanh như những tràng hoa kim tuyến. Và giữa một trong số những cái cây đó, một cái gì đó lóe sáng rực rỡ hơn cả ánh sao. Eirlys biết rằng Arianwen đã an toàn.

Đến khi đó, Eirlys mới chạy đi lấy một cái khăn lạnh. Cô đặt nó lên trán bà Griffiths rồi nhẹ nhàng vuốt tóc bà.

Bà Griffiths tỉnh táo lại. Bà nắm tay cô bé và hỏi:

- Là cháu à? Chuyện gì xảy ra vậy? Cô đã thấy một chuyện rất lạ. Cô sợ lắm.

Eirlys trấn an bà:

- Chỉ là tuyết thôi. Đôi lúc, màu tuyết trắng xóa làm chúng ta thấy những thứ không thật.

Vẫn giữ chặt tay cô bé, bà Griffiths ngồi dậy. Bà nói:

- Thật tốt là có cháu ở đây.

Họ ngồi im trong vài giây: cô gái quý bên cạnh người phụ nữ, bình tĩnh và im lặng, cho đến khi bà Griffiths đột ngột đứng dậy và nói:

- Cô tệ thật, lại để cháu chăm sóc cho cô. Cháu là người bệnh, đáng lẽ phải ngược lại mới đúng. Cháu về giường nghỉ đi, không bác sĩ sẽ trách mắng cô mất.

Gwyn bước vào trong phòng khi mẹ vừa đắp chăn lại cho Eirlys. Người cậu đầy tuyết ẩm, nhưng cậu đang cười tươi một cách đặc trưng.

Mẹ hỏi:

- Gwyn, là con ở ngoài đó à? Sao lại nằm trong tuyết thế? Con điên à?

Cậu vui vẻ trả lời:

- Không, không điên. Con là phù thủy!

Bà Griffiths chặc lưỡi tỏ vẻ không hài lòng:

- Hết biết! Thịnh thoảng mẹ cũng không biết những gì bà Davis nói về con có thật sự là sai không nữa.

- Con có thể nói chuyện với Eirlys một chút được không?

- Đáng lẽ giờ này con phải lo đến trường chứ. Nhưng nếu con còn ở đây thì, được, các con có thể nói chuyện với nhau. Nhưng nhớ là phải thay đồ và lau khô tóc trước đấy!

Gwyn về phòng mình. Khi cậu quay trở lại với quần áo và đầu tóc khô ráo, cậu có mang theo quyển sách bìa đen của Nain. Cậu nói:

- Em kiếm được Arianwen rồi!

Rồi cậu giơ tay ra để con nhện bạc bò lên cái chân.

- Em phải đánh nhau một chặp mới giành lại được nó. Có cái gì đó cứ cố ngăn cản em.

Eirlys bảo:

- Chị có thấy. Em đúng là một phù thủy đó Gwyn!

Gwyn cảm thấy rất hạnh diện, và cũng có chút mắc cỡ trước lời khen của chị. Cậu nói tiếp:

- Em đã đọc qua sách của bà. Chị tin không, em có thể đọc được nó đấy! Trước giờ em cứ nghĩ em không đọc được.

- Vậy em đọc nó cho chị nghe đi. Chúng ta sẽ thử tìm xem cái gì ẩn nấp trong con ngựa gỗ.

Gwyn ngồi lên giường và bắt đầu đọc to những truyền thuyết xứ Wales cổ. Vừa đọc, cậu vừa dịch lại cho Eirlys nghe. Đó không phải là một công việc dễ dàng, tuy nhiên càng đọc, cậu càng dịch thuần thục hơn. Và Eirlys một lần nữa được nghe lại những câu chuyện mà trước đây, Nain đã ngồi vào

đúng Gwyn đang ngồi và kể cho cô nghe đến khi cô ngủ thiếp đi.

Cô nghe cậu chuyện về ông vua và các vị hoàng tử, phù thủy và những người khổng lồ, nghe cả câu chuyện về vua Arthur, nhưng Gwyn vẫn không tìm thấy ở đâu có nhắc đến con ngựa gỗ dị dạng.

Eirlys gợi ý:

- Đọc thử câu chuyện về công chúa Branwen xem! Chị nhớ có những con ngựa trong câu chuyện ấy. Chị không nhớ rõ chuyện như thế nào, nhưng chị nhớ câu chuyện thường làm chị khóc.

Gwyn bắt đầu đọc truyện về Branwen. Tuy nhiên chưa đọc hết hai trang, cậu đột ngột ngừng lại và nói nhỏ:

- Em tìm ra nó rồi. Nhưng câu chuyện thảm lắm, em không đọc nó đâu.

- Đọc cho chị nghe đi!

- Em không thể!

Gwyn nhìn trừng trừng vào trang sách. Mặt cậu ngấn lệ.

Eirlys khẳng khẳng nói:

- Cứ đọc đi!

Gwyn nói:

- Chị sẽ ghét câu chuyện này cho coi.

Và rồi cậu đọc:

- Efniesen, anh trai của Branwen, đi ngang qua những con ngựa của vua Ireland. Ông nói, "những con ngựa này của ai đây?" Những người lính trả lời, "chúng thuộc về vua Ireland. Ngài ấy đến đây để cưới em gái của ngài, công chúa

Branwen.” Và Efsisien hét lên, “không ai nói với ta về chuyện này cả. Không ai hỏi ý kiến của ta. Em ta sẽ không cưới vua Ireland!” Trong cơn tức giận, ông rút kiếm ra cắt tai và đuôi, lông mày và môi của những con ngựa, cho đến khi chúng hét lên vì đau đớn và không ai có thể chạm vào chúng!

Sự im lặng bao trùm căn phòng. Gwyn nói:

- Em đã nói rồi mà, nghe xong thể nào chị cũng buồn.

Eirlys kéo chặt cái chăn quấn quanh cổ. Cô kiên quyết nói:

- Không! Chúng ta buộc phải biết. Có thể là vị hoàng tử điên dại đó không bao giờ chết, mà bị nhốt vào trong con ngựa gỗ dị dạng vĩnh viễn vì những gì ông ta đã làm.

Gwyn nhớ lại:

- Nain bảo đã thử đốt con ngựa gỗ nhưng làm không được.

Eirlys gợi ý:

- Nó không thể bị hủy diệt, cho nên người ta đã đưa nó cho những thầy phù thủy để bảo quản. Họ là những người mạnh nhất vào thời điểm đó!

Cô ngừng lại một lát rồi nói:

- Giờ thì em đã biết em phải bắt ai lại rồi!

- Em biết tên, nhưng em không thấy được ông ấy. Làm sao em biết ông ấy ở đâu?

- Chắc chắn ông ấy vẫn ở trên núi. Em sẽ tìm được thôi. Em còn có Arianwen giúp em nữa mà!

Gwyn đi đến bên cửa sổ và kéo rộng tấm rèm ra. Trời đã sáng. Những bông tuyết bay ngang qua cửa sổ; một số nấn ná lại, nhảy múa nhẹ nhàng trên khung cửa trước khi lướt xuống cây táo bên dưới.

Thấy tuyết rơi, Eirlys bảo:

- Có lẽ em nên đợi. Sẽ có bão tuyết trên núi đây.

- Không! Em không được phép đợi. Chuyện gì đó sẽ xảy ra nếu em không chặn ông ấy ngay lại. Em sẽ không đi xa đâu. Em biết mình phải làm gì mà. Chị nói mẹ là em đến nhà Nain nhé.

Bà Griffiths đang lúi húi trong bếp khi Gwyn nhẹ nhàng xuống lầu, mặc áo khoác rồi mang ủng vào, rồi, lần thứ hai trong sáng hôm đó, lên ra khỏi nhà.

Ngay khi vừa ra khỏi cửa, cậu nhận ra sẽ không thể đi xa được. Eirlys đã nói đúng. Đang có một cơn bão tuyết trên núi. Gió và tuyết nện vào mặt Gwyn, khiến cậu phải nheo mắt lại và nhìn xuống chân mới có thể thấy đường. Nhưng cậu biết đường đi, và biết mình phải làm gì.

Khi đến chỗ bức tường đá mà cậu đã mất con ngựa gỗ cho ngọn gió, Gwyn ngấc Arianwen ra khỏi túi áo và giơ nó lên trong tuyết. Nó bám chặt vào tay cậu một lúc, cố gắng giữ mình trong gió mạnh.

Gwyn thì thầm:

- Đi đi!

Và rồi những từ lạ lẫm phát ra từ miệng cậu, những từ mà cậu chưa bao giờ biết và không hiểu ý nghĩa. Cậu bắt đầu đọc thần chú.

Con nhện lặn ra khỏi tay Gwyn và cuốn vào trong tuyết. Cậu dõi theo nó, một màu sáng bạc giữa những bông tuyết trắng, rồi cậu phải nhắm nghiền mắt lại vì bão tuyết. Đến khi cậu mở mắt ra, con nhện đã biến mất và gió đã bắt đầu dịu đi. Một sự yên tĩnh đột ngột bao trùm khắp nơi, như thể cả ngọn

núi đang nín thở hồi hộp chờ đợi. Những đám mây tuyết bắt đầu tụ lại quanh đỉnh núi. Ngày càng dày đặc hơn, chúng lăn xuống dưới trong một đợt khí lạnh khổng lồ. Trong vài giây, Gwyn gần như không thấy được tay mình. Cậu lần mò tìm bức tường đá. Nhưng thứ mà cậu tìm thấy là một cái gì đó mượt và cao – một cột băng!

Và rồi Gwyn ù té chạy. Trong màn tuyết trắng xóa che hết mọi tầm nhìn, cậu loạng choạng chạy xuống núi và tránh xa câu thần chú của mình. Arianwen đã bắt đầu dệt sợi!

Cũng vào lúc đó, có một người gõ cửa nhà Griffiths. Bà Griffiths ra, ở cửa và nhận ra Alun Lloyd đang đứng trên bậc cửa nhà mình.

- Phải Alun đó không?

Bà hỏi vì cậu bé choàng một cái khăn đỏ kín mặt đến tận mắt. Alun lí nhí trả lời qua lớp khăn choàng dày cộm.

- Vâng.

- Cháu cũng không đến trường hôm nay à?

Phải khó khăn lắm bà Griffiths mới nghe được câu trả lời.

- Không ạ, không có xe buýt – bão tuyết – có Gwyn ở nhà không ạ?

- Cháu giữ tuyết khỏi ủng rồi vào nhà đi.

Bà đỡ lấy cái khoác của Alun, giữ nó ở bên ngoài rồi đóng cửa lại. Bà bảo:

- Gwyn ở trên lầu với Eirlys đó. tội nghiệp, tối qua cô bé gặp tai nạn đến giờ vẫn còn nghỉ trên giường.

Alun nói:

- Cháu có nghe nói chuyện ấy. Cháu lên lầu được không?

- Dĩ nhiên là được rồi. Cánh cửa đầu tiên bên tay trái đấy. Nhưng nhớ đừng ở lâu. Cô bé vẫn chưa...

Alun đã phóng lên lầu trước khi bà Griffiths kịp nói hết câu. Mở cửa ra, cậu chỉ thấy một mình Eirlys.

Cô đang ngồi trên giường và đọc một cuốn sách.

Alun hỏi:

- Gwyn đâu rồi?

Cô bé trả lời:

- Cậu ấy ở nhà bà.

- Không có. Tớ vừa từ đó qua.

Hai đứa trẻ nhìn nhau qua tấm chắn bông.

Alun quyết định hỏi theo một cách khác:

- Cậu ấy có nhà không? Tại sao cậu ấy không gặp tớ?

Cô bé im lặng nhìn Alun, và cậu phải nhìn lảng đi chỗ khác để tránh ánh mắt xanh kỳ lạ của cô. Cậu không thích ánh mắt của Eirlys, nó làm cậu cảm thấy lạnh.

- OK, cậu không muốn nói với tớ chứ gì? Tớ xin lỗi về... về chuyện cậu bị tai nạn, và tớ... tớ đến đây để nói điều đó.

Alun liếc nhìn gương mặt trắng bệch của Eirlys, nhưng rồi nhanh chóng quay mặt đi. Cậu nói:

- Nhưng tớ muốn nói với Gwyn về chuyện đó. Tớ thực sự muốn nói chuyện với cậu ấy. Và nhất định tớ sẽ tìm ra cậu ấy. Tớ không quan tâm nếu nó tốn nhiều thời gian – cho dù phải vĩnh viễn đi tìm!

Alun quay ngoắt người lại và chạy ào ra khỏi phòng.

Vài giây sau, bà Griffiths nghe thấy tiếng cửa trước đóng sầm lại. Bà gọi hỏi:

- Alun về rồi à? Sao cậu ấy không ở lại chơi một lát?

Không nghe tiếng trả lời, bà quay trở lại công việc giặt giũ. Bà vẫn không biết Gwyn không có ở nhà.

Bên ngoài, Alun thấy dấu chân trong tuyết. Cậu bắt đầu đi lần theo chúng.

Vài phút sau, Gwyn trở về nhà. Thật im lặng, cậu cởi bộ đồ đầu tuyết và đi chân không lên lầu. Cậu bảo Eirlys:

- Xong rồi! Cậu thần chú đã bắt đầu!

Cô nói:

- Bạn của em đã đến đây.

- Alun à? Cậu ấy muốn gì?

- Muốn gặp em. Cậu ấy có vẻ rất giận!

Gwyn bắt đầu cảm thấy bất an. Có điều gì đó khủng khiếp đang xảy ra, cậu hỏi:

- Cậu ấy đi đâu rồi?

Eirlys cũng lo sợ không kém. Cô trả lời:

- Chị nghĩ cậu ấy đi lên núi.

- Nhưng em không thấy Alun. Chắc là cậu ấy đã không thấy đường trong tuyết.

- Cậu ấy sẽ đi lạc mất!

Gwyn hét lên:

- Bị mắc kẹt! Bị mắc kẹt và bị đóng băng!

Cậu phóng nhanh xuống lầu và chạy ra ngoài. Quá hoảng, cậu quên cả việc mặc áo khoác và ủng vào, cũng như quên đóng cửa trước. Vừa chạy, cậu gọi to tên bạn, gọi đến khản cả cổ. Tuyết đã trở thành một lớp sương mù dày đặc, và giống như một tấm chắn, vùi đi mọi âm thanh.

Khó khăn lắm Gwyn mới tìm được đường trở lại nơi cậu chạm vào cột băng. Giờ đây đã có một cột băng khác bên cạnh nó. Và thêm một cột băng, và một cột băng nữa. Chúng nhô lên quá cao để Gwyn có thể chạm tới, và quá sát để Gwyn có thể lách qua. Một bức tường băng! Gwyn đập vào bức tường, đá nó, cào xé nó bằng những ngón tay của cậu. Dù đã khản cả cổ, cậu vẫn không ngừng gọi tên Alun. Và rồi cậu ngồi phịch xuống đất. Cậu đã bị hạ gục bởi chính câu thần chú của mình.

CHƯƠNG 12: SỰ TRỞ VỀ

Khi Gwyn quay về nhà, mẹ cậu đang đứng chờ trước cổng. Mẹ trách:

- Sao con ra ngoài mà không chịu đóng cửa? Mà con làm gì ngoài đó vậy? Alun đâu?

Gwyn không thể nói cho mẹ biết sự thật. Cái bẫy đã được giăng, và giờ đây, không ai có thể làm được gì cho đến khi Arianwen giải quyết xong mọi chuyện. Mà biết đâu Alun đã về nhà rồi? Không có dấu vết gì chứng tỏ là Alun lên núi cả. Gwyn nói với mẹ:

- Con nghĩ là cậu ấy đã về nhà rồi!

Nhưng chiều hôm đó, ông bà Lloyd dắt theo Iolo đến nhà Gwyn tìm Alun. Gwyn thừa nhận:

- Vâng! Alun có đến đây. Có thể cậu ấy đã lên núi. Nhưng cháu không biết. Cháu không biết có chắc không nữa!

Giận dữ và sợ hãi, bà Lloyd hét lên đầy trách móc:

- Nó là bạn của cháu mà. Nó đến tìm cháu! Tại sao cháu không đi theo nó? Tại sao cháu không nói gì hết? Chẳng lẽ cháu không nhớ gia đình cháu đã lo lắng như thế nào khi Bethan mất tích sao? Alun nó đã mất tích bốn tiếng rồi! Cháu không quan tâm gì sao? Bộ cháu không quan tâm gì đến người khác sao, Gwyn Griffiths? Cháu đúng là một đứa trẻ quái dị! Quá quái dị!

Iolo bắt đầu khóc ầm lên. Những ngón tay của Gwyn bắt đầu ngứa ngáy như muốn làm một điều gì đó. Nhưng cậu không thể nào sử dụng phép thuật của mình vì cậu biết bà Lloyd đang rất hoảng loạn và sợ hãi. Bà không thể nào biết được

cậu cũng đang khổ sở giống như bà. Cậu lặng lẽ rời nhà bếp và đi lên phòng.

Gwyn không thể thấy gì bên ngoài cửa sổ ngoài một màn sương mù dày đặc. Cậu biết mình phải bảo vệ Alun, nhưng bằng cách nào chứ? Và rồi cậu nhớ ra một điều mà Nain đã từng kể về những phù thủy cổ đại:

- Họ có thể biến con người thành đại bàng!

Tại sao cậu không biến Alun thành một con chim, nhỏ thôi, và màu trắng để không bị phát hiện trong tuyết?

Gwyn đảo mắt nhìn quanh phòng tìm kiếm một thứ gì đó thuộc về Alun. Và cậu phát hiện ra một cuốn sách cũ kỹ mà Alun đã cho cậu mượn nằm im lìm trên kệ sách. Có vẻ nó không phải là một món đồ thích hợp lắm, tuy nhiên nó lại là tất cả những gì cậu có được trong lúc cấp bách thế này. Gwyn mang cuốn sách đến bên cửa sổ và giữ chặt nó. Cậu nhắm mắt lại và cố nghĩ về Alun, cố hình dung ra những đặc điểm của bạn: đôi mắt xanh, các đốm tàng nhan, và những ngón tay ngắn ngắn đỏ au thường xuyên bị Alun gặm trụi móng. Rồi cậu nghĩ về chim, một con chim nhỏ màu trắng tinh, và cố gắng lồng hình ảnh con chim trong tâm trí mình vào đôi mắt xanh, cái mũi đầy tàng nhan cùng mái tóc dày cộm của bạn, cho đến khi hình ảnh con chim và Alun trở thành một.

Gwyn không biết mình đã đứng bên cửa sổ bao lâu. Cậu không nhận thức được điều gì, không nghe thấy tiếng động gì, cho đến khi những người tham gia tìm kiếm đến nhà. tin tức ở Pendiwi thường lan đi rất nhanh, đôi khi người ta có thể cảm thấy nó trước khi được nghe nó. Mười người đàn ông đã tình nguyện tham gia tìm kiếm Alun. Sau đó cả bà Griffiths và bà Lloyd cũng tham gia đội tìm kiếm.

Cuộc tìm kiếm không kéo dài. Gwyn nghe tiếng họ trở về: những bước chân thất bại nặng nề bước đi trong tuyết, tiếng bàn tán đầy lo lắng, bi quan, và tiếng ấm nước cứ sôi mãi, sôi mãi và sôi mãi!

Vừa đói vừa tò mò, Gwyn rón rén đi xuống nhà. nhà bếp chật chội người, đến nỗi cậu không thể kiếm được một cái ghế trống nào, cũng như không thể với tay tới giỏ đựng bánh mì. Phải cố gắng lắm cậu mới có thể thó được một đĩa bánh quy trên bàn và mang nó ra cửa. Dựa người vào cửa, Gwyn chăm chú lắng nghe. Cậu chờ đợi một ai đó sẽ nhắc đến ngọn núi và thứ mà Arianwen đã tạo ra trên núi.

Mọi người tranh nhau nói cùng một lúc, tuy nhiên lại tránh nhắc đến điều mà họ muốn nói nhất. Là những người trưởng thành, họ không biết phải nói gì về một thứ không tưởng, một thứ ngoài tầm hiểu biết của họ.

Sàn nhà dưới bếp đầy nước, vụn bánh quy và tàn thuốc. Bên dưới bàn ăn, Iolo ngồi khóc tỉ tê, nhưng mọi người, như đã quen với âm thanh đó, đều không chú ý đến nó. Và Gwyn nhớ về một cuộc tìm kiếm khác vào bốn năm trước. Lúc đó, cậu cũng ngồi khóc dưới gầm bàn vì chị Bethan đã mất tích.

Và rồi những lời cậu muốn nghe cuối cùng cũng được nói ra.

- Ông có sờ thử nó không?
- Đúng là một thứ quái gở!
- Giống một cái mạng ấy!
- Hay là một đám mây?
- Không, không phải!
- Băng đá!

- Một đám mây đóng băng?
- Giống một bức tường hơn!
- Tôi chưa bao giờ nghe về thứ kỳ lạ như thế!
- Gọi cảnh sát đi!
- Họ thì làm được gì chứ?
- Chẳng thể thấy được gì ngoài đó!
- Dùng đèn pha rọi được không?

Gwyn lách ra ngoài nhà bếp và mang đĩa bánh lên phòng. Cậu nghe tiếng cảnh sát đến và tiếng Eirlys, vì là người cuối cùng nhìn thấy Alun, nói chuyện với họ.

Mọi người dừng nói hẳn khi Eirlys bước vào phòng. Họ lùi lại và nhìn chăm chăm vào cô bé gầy go với khuôn mặt trắng bệch. Nhìn cô mỏng manh hơn và nét gì đó không thực trong bộ váy ngủ màu trắng và chiếc khăn choàng được cho mượn màu xám. Họ đều nghĩ về một thời điểm khác, cũng trong căn nhà này, khi họ đến để đi kiếm một cô bé cũng giống như cô bé này. Rất giống cô bé này. Chỉ khác là Bethan có làn da rám nắng và đôi má đỏ hồng, và họ đã không bao giờ tìm thấy cô. Họ cúi đầu và cố nghe những lời nói nhỏ nhẹ của Eirlys. Và khi cô nói xong, họ thở dài và lăm bằm về sương mù và ngọn núi, trong khi cảnh sát Perkins phải xóa đi phần nửa bản ghi chú của mình. Là người thành phố, ông Perkins chỉ vừa mới đến nhận công tác tại thị trấn này không bao lâu. Ông cảm thấy mình như một người xa lạ giữa những người nông dân mê tín đang phấn khích trò chuyện với nhau. Và giọng nói vùng nông thôn của họ không mang lại cho ông thông tin bổ ích nào ngoài sự bối rối.

Cùng với đồng nghiệp của mình, cảnh sát Price, ông Perkins đi ngược lên con đường để tìm kiếm bất cứ dấu vết nào còn sót lại. Rồi họ quay lại và lái xe đi mà không hề nói gì.

Gwyn nghĩ thầm:

- Báo chí sẽ đưa tin về chuyện này. Họ sẽ gọi nó là một hiện tượng kỳ lạ, và rồi họ sẽ quên nó!

Từng người trong nhóm tìm kiếm chào tạm biệt, họ hứa:

- Sáng mai chúng ta sẽ tiếp tục. Thế nào cũng tìm ra cậu bé thôi!

Gia đình Lloyd là những người ra về cuối cùng. Khóc mệt quá, Iolo lăn ra ngủ. Ông Lloyd buồn bã bế nó về, trong khi vợ ông giờ đã thút thít khóc.

Đêm hôm đó thật dài. Gwyn không thể nào ngủ được. Cậu ngồi im trên mép giường, mắt nhìn chăm chăm ra cửa sổ. Eirlys đến phòng cậu sau đó. tuy không nói gì với nhau, nhưng sự hiện diện của cô giúp trấn an Gwyn. Ngay khi vừa định về phòng, một âm thanh vọng về từ phía núi: một tiếng kêu rền rĩ kéo dài!

Gwyn thì thầm hỏi:

- Chị nghe thấy tiếng gì không?

Eirlys hỏi lại:

- Hay đó là tiếng gió?

- Không, không phải là tiếng gió!

Tiếng kêu lại vang lên, lần này lớn hơn. Một tiếng gào rú bi thảm. Nó làm Gwyn lạnh cả xương sống. Eirlys nói:

- Giống như tiếng của một con thú hoang!

Gwyn thêm vào:

- Một con thú hoang bị sa bẫy.

Tiếng kêu nhỏ dần rồi mất hẳn, và Eirlys trở về phòng. Nhưng đến khuya hôm đó, nó lại vang lên, lớn hơn và khủng khiếp hơn, tuy nhiên chỉ mình Gwyn nghe được nó. Nó thúc từng hồi ta thán trong đầu cậu, và cậu phải lắc người qua lại tự dỗ mình và ráng chịu đựng nó. Dĩ nhiên cậu biết nó là tiếng của ai, và cậu đau khổ khi nghĩ đến hẳn sẽ làm gì Alun nếu bắt được cậu bé.

Và rồi cậu nhận ra âm thanh đó phát ra từ trong phòng. Từ cái ống tiêu bạc nằm trên chiếc bàn cạnh giường.

Gwyn nhảy xổ ra khỏi giường và giật lấy cái ống tiêu. Chạy đến bên tủ, cậu quăng nó vào trong và đóng chặt cửa lại. Nhưng việc đó chỉ vô ích. Đáng kinh hoàng hơn, âm thanh đó không những không mất đi mà còn ngày càng lớn hơn. Lớn hơn, lớn hơn nữa, cho đến khi cả cái tủ rung lên bần bật vì tiếng động.

Đưa hai tay lên bịt chặt tai lại, Gwyn loạng choạng đi ngược về giường. Cậu nghĩ:

- Hẳn biết về cái ống tiêu. Hẳn đang dùng nó để chống lại mình. Nhưng hẳn sẽ không thoát được! Hẳn sẽ không thể! Không thể! Arianwen và mình mạnh hơn hẳn!

Cuối cùng thì âm thanh cũng ngừng lại hẳn. Mệt đừ người, Gwyn nằm vật ra giường và ngủ thiếp đi ngay trên bộ áo ngủ chưa kịp mặc.

Cậu bị đánh thức bởi một âm thanh khác: một tiếng gõ nhỏ ngắt quãng trên cửa sổ. Ai đó đang ném banh tuyết vào kính.

Cậu đi đến bên cửa sổ, mở cửa và nhìn ra ngoài. Một ai đó đang đứng bên cạnh cây táo gai, nhưng cậu không nhìn rõ mặt. Cậu hỏi:

- Ai đó?

Và tiếng trả lời vọng lên:

- Alun!

Gwyn phóng xuống lầu và mở tung cửa trước.

Alun đang đứng trên hè. Nhìn cậu xanh xao, nhưng không có vẻ gì là bị đông cứng. Cậu đang cầm một thứ gì đó màu đen và nhỏ xíu trên tay. Đôi mắt cậu có vẻ trống rỗng, như thể cậu không biết rõ tại sao và bằng cách nào cậu có mặt ở đây. Cậu bước vào trong nhà và khi cánh cửa đóng lại đằng sau lưng, cậu im lặng đi theo Gwyn vào trong nhà bếp. ở đó, cậu đặt thứ mà cậu vẫn cầm mãi trên tay xuống bàn ăn. Đó là con ngựa gỗ dị dạng!

Gwyn nhìn trừng trừng vào con ngựa gỗ. Rồi cậu nhẹ nhàng hỏi Alun:

- Cậu đã ở đâu vậy?

Alun hất đầu về phía cửa sổ:

- Ngoài kia!

- Tớ biết là ở ngoài kia. Nhưng là ở đâu?

Alun quệt mũi trên tay áo khoác. Có vẻ cậu không muốn trả lời thêm một câu hỏi nào nữa. Nhìn áo khoác ướt sũng nước của bạn, Gwyn bảo:

- Cậu nên cởi nó ra cho ấm.

Alun cởi áo khoác ngoài, giày và vớ ra. Rồi cậu ngồi bệt xuống ghế và lại đưa tay quệt mũi, lần này là trên tay áo sơ

mi. Gwyn căn môi nhìn bạn. Cậu biết giờ có ép Alun nói cũng không ích gì. Cậu sẽ phải chờ đến khi bạn mình sẵn sàng để nói. Cậu bảo:

- Ước gì cậu có thể nói với tớ.

Alun gãi đầu. Cậu nói:

- Khi thật! Chính tớ cũng không hiểu nổi chuyện gì đã xảy ra. Nó quá kỳ lạ! Tớ đã đi theo dấu chân của cậu trong cơn bão tuyết, và tớ đã đi lạc. Khi tớ quay đầu lại để đi về thì tớ... tớ không thể. Có một cái gì đó ở đó, giống như những song sắt, rất cứng nhưng lạnh như đá. Ban đầu mây phủ đầy khắp nơi nên tớ không thể thấy gì. Nhưng rồi mọi thứ sáng dần lên, và tớ nhìn thấy được cái gì giam cầm mình. Nó là một cái lồng, với nhiều song cửa xen kẽ nhau theo một họa tiết nào đó, giống như là một... một...

Gwyn hỏi thử:

- Một cái mạng nhện?

Alun quay sang nhìn bạn. Cậu nói:

- Đúng! Cậu biết về nó, đúng không? Mà cũng buồn cười thật. Tất cả những chuyện mà cậu kể, chúng đều là sự thật, đúng không?

- Ừ, chúng đều có thật.

- Vậy thì chắc cậu cũng biết về người đàn ông đó?

Gwyn bước lại gần:

- Người đàn ông nào? Có một người ở trong đó với cậu à?

- Ừ, có một người đàn ông ở trong đó với tớ. Ông ấy làm tớ sợ. Ông ấy có mái tóc màu đỏ, và mặc rất nhiều thứ bóng loáng: đồ trang sức, với một cái áo choàng và một cái dây

thắt lưng bằng vàng có treo lủng lẳng một thanh gươm rất to. Và ông tay dùng nắm tay đập ầm ầm vào những song cửa, cào cào chúng, rồi đập đầu bôm bốp và la hét ầm ĩ. Cậu biết không, thật sự tớ đã rất sợ hãi. Nhưng ông ấy lại không thấy tớ. Nghe thì có vẻ buồn cười, nhưng tớ cảm thấy mình rất nhỏ bé, và hình như có một... một thứ gì đó ấm và mềm bao quanh người. Dù sao thì ông ấy vẫn cứ tiếp tục la hét và đập phá suốt mấy tiếng. Tớ đã ngủ thiếp đi, và khi tớ thức dậy, ông ấy vẫn chưa chịu ngưng lại, vẫn rên rĩ và than khóc mãi. Và rồi một chuyện kinh khủng xảy ra!

Gwyn chờ đợi. Khó khăn lắm cậu mới có thể kiềm nén được sự hồi hộp của mình. Nhưng cậu không ám hỏi gì.

Alun tiếp tục kể:

- Ông ấy bắt đầu biến mất. Người ông ấy co rút lại và mờ dần đi. Những song sắt bằng bằng cũng vậy. Cuối cùng không còn gì nữa ngoài trừ...

- Ngoài trừ cái gì?

Alun chỉ vào con ngựa gỗ:

- Cái này!

Gwyn nhìn con ngựa gỗ nằm chỏng chơ trên bàn, đen đũi và dị dạng. Cậu nghĩ thầm:

- Con vật tội nghiệp! Tao biết mày rất, rất muốn được thoát ra ngoài, nhưng tao không bao giờ có thể thả mày ra.

Mọi chuyện đã kết thúc. Bỗng nhiên, cậu cảm thấy rất mệt mỏi.

Có âm thanh vọng xuống từ đằng trước nhà. gwyn bảo:

- Họ đã tìm cậu suốt: cha cậu và cha tớ.

Alun trả lời:

- Tôi biết!

- Cả ông Davis, và cha của Gary Prichard, ông Ellis, và cả ông Jones nữa. Và bà Prichard cũng đến cùng mẹ tôi đi kiếm. Mẹ cậu nữa. Dẫn theo cả Iolo. Tôi thật sự không hiểu sao mẹ cậu lại dẫn nó theo. Nó làm ồn quá trời.

Alun gật đầu tỏ vẻ thông cảm.

- Nó thì lúc nào cũng vậy.

Bà Griffiths bước vào bếp. Bà kinh ngạc khi nhìn thấy Alun ngồi đó, vui vẻ và hồng hào. Nhưng chuông cửa reo lên trước khi bà kịp nói gì. Gia đình nhà Lloyd đã đến để tiếp tục cuộc tìm kiếm.

Bà Griffiths chạy ào ra mở cửa. Bà la lớn:

- Nó về rồi. Cháu Alun nhà ông bà an toàn rồi. Cháu nó chẳng có vẻ gì bị thương cả.

- Đâu? Nó đâu?

Bà Lloyd chạy vào bếp và vòng tay ôm chặt con trai. Alun cố gắng trấn an mẹ, giọng cậu bị nghẹt lại do bị mẹ ôm quá chặt:

- Kìa mẹ, con ổn mà!

- Chuyện gì xảy ra vậy? Con đã ở đâu? Mọi người đã đi tìm con. Bà mẹ cứ sợ con bị chết cóng đâu đó!

Alun vặn vẹo trong vòng tay mẹ và nói:

- Con chỉ ở nguyên một chỗ thôi. Con đâu có muốn bị lạc, cho nên con đã nấp sau mấy tảng đá – trong một cái hang. Trong đó cũng rất ấm, thật đấy!

Bà Lloyd bắt đầu quấn Alun kín mít trong khăn và áo như thể cậu là một đứa trẻ con ốm ngửa. Rồi bà đỡ cậu ra hành lang, vừa đi vừa lo lắng nói liên tục với chồng bà và ông Griffiths. Trong khi bà nói, Alun ngoảnh lại nhìn Gwyn và bảo:

- Tớ cũng tìm thấy cái này ở ngoài đó.

Và cậu đặt vào lòng bàn tay bạn một thứ gì đó lạnh lạnh – con nhện tuyết!

Gwyn nắm tay lại xung quanh con nhện. Alun thăm thò bằng giọng nói khàn khàn:

- Đừng nói với ai về... về những gì tớ vừa kể nhé!

Gwyn nhe răng cười:

- Tớ không nói đâu! Một người dở hơi là đủ lắm rồi!

Alun toét miệng cười lại và kịp giơ tay ra dấu đồng ý trước khi mẹ cậu kéo cậu ra khỏi cửa.

Mọi chuyện đã diễn ra theo ý ông Griffiths. Eirlys đến nhà Gwyn ở trong mùa giáng sinh. Đó là một mùa giáng sinh đáng nhớ. Cây cối phủ đầy tuyết trắng, và ánh mặt trời làm cả ngọn núi sáng bừng lên lấp lánh. Một cây thông giáng sinh to đùng, to nhất so với các cây giáng sinh những năm trước, đã được đặt trang trọng tại phòng khách. Nó được trang trí với những bóng đèn hình nến, những ngôi sao bạc và những bánh kẹo nhà làm được gói trong giấy bóng đủ màu sắc.

Lò sưởi được đốt lên và họ cùng nhau chơi trò Monopoly, trò Scrabble, và cả những trò chơi tự chế khác để kéo dài cuộc vui. Và Griffiths chơi những bản nhạc giáng sinh trên cây đàn piano cũ kỹ lâu ngày không chỉnh phím với cái đầu cần ảm ướt. Và khi lâu ngày không chơi đàn, nên đôi lúc bà cũng đánh trật nhịp. Tuy nhiên, không vì thế mà mọi người mất

vui. Gwyn và Eirlys được phép uống rượu Pân (rượu pha nước nóng, đường, sữa, chanh và gia vị). Hơi ngà say, cả hai ngó nhìn Nain cười khúc khích. Nhìn bà cũng giống một cây thông giáng sinh với vô số chuỗi hạt đeo cổ và vòng đeo tay, chân sặc sỡ màu sắc.

Ngay trước khi họ đi ngủ, Eirlys nhìn ra ngoài cửa sổ. Cô dõi mắt lên ngọn núi trắng xóa đang sáng rực dưới ánh trăng và thầm thì nói:

- Nó làm chị nhớ nhà!

Chỉ mình Gwyn nghe cô nói. Cậu biết Eirlys không nói về xứ Wales. Lần đầu tiên cậu nhận ra rằng có lẽ cô bé sẽ không ở lại với gia đình cậu vĩnh viễn.

Ngày đầu năm mới, cả hai đi dạo ngoài cánh đồng. Đó là một ngày trời se lạnh. Trong khi Eirlys chờ ở ngoài vườn, Gwyn chạy lên lầu lấy đôi găng tay mà cha cậu tặng hôm giáng sinh. Chúng có màu xanh và bạc với lớp lông thú viền ngoài, và Gwyn quý chúng hơn cả cái đồng hồ màu đen của mình.

Mở ngăn tủ ra, Gwyn nhìn thấy Arianwen và cái ống tiêu bạc bên trong. Nhìn chúng vô hại thế này, ai có thể biết được chúng thực sự có thể làm gì? Một thứ vượt hàng triệu dặm đường hay hơn thế để đến đây, trong khi thứ còn lại đến từ 72 đầu dó trong quá khứ xa xôi. Và Gwyn biết rằng, chúng sẽ luôn ở bên cạnh cậu. Khi cậu quay lưng lại, cái ống tiêu thầm thì một điều gì đó. như thể nó muốn nói:

- Đừng đi!

Gwyn cười và mang găng tay vào. Cậu hứa:

- Tao sẽ không đi đâu cả!

Cha mẹ cậu đang ở ngoài vườn với Eirlys. Đứng bên cạnh công, họ vừa thăm thì nói chuyện với nhau vừa đưa mắt nhìn lên núi. Họ không thấy Gwyn đi ra, và cũng không nghe thấy được tiếng cậu đóng cửa trước.

Rồi cậu nghe Eirlys nói:

- Cháu sắp phải đi rồi. Cháu phải trở về nhà của cháu hiện nay.

Cha mẹ Gwyn không nói gì ngay lúc đó. dường như họ quá sửng sồ trước thông báo của Eirlys. Rồi bà Griffiths đưa tay ra nhẹ nhàng vén tóc cô bé vào gọn trong mũ và hỏi:

- Cháu nhất định phải đi sao, Eirlys? Cháu không thể ở lại à?

Eirlys lắc đầu.

Ông Griffiths hỏi:

- ở đó cháu có hạnh phúc không?

- Vâng! Cháu rất hạnh phúc ở đó!

Họ không hỏi cô sống ở đâu. Dường như họ không muốn biết. Và rồi Gwyn lo ó phá tan sự im lặng:

- Chúng ta đi thôi! Tớ với cậu thi chạy đua đến chỗ những hàng cây đằng kia đi!

Và Gwyn chạy vụt qua họ, ra ngoài thông qua cánh cửa mở rộng.

Eirlys đuổi theo cậu đến hàng cây táo gai. Tại đó, Gwyn thả Ariwanwen ra. Tuyết đã tan, để lộ lớp cỏ xanh mượt. Không còn vết tích gì cho thấy mặt đất đã từng rung chuyển và những tảng băng nhỏ a94 bay vụt lên từ lòng đất như những ngôi sao lấp lánh.

Gwyn nói lớn suy nghĩ của mình:

- Tại sao Arianwen lại không tự thoát được nhỉ? Nó cũng có sức mạnh riêng mà.

Eirlys trả lời:

- Nó không là gì cả nếu không có em. Nó cần suy nghĩ của em để giúp nó.

- Vậy không lẽ nó chỉ là con nhện bình thường thôi sao?

- Ồ không! Không có sinh vật nào ở thế giới chị là bình thường cả!

Thế giới của chị? Eirlys lại nhắc đến nó. Gwyn rụt rè hỏi:

- Bao giờ chị đi?

- Hôm nay!

- Hà? Sao sớm vậy? Đừng đi!

Eirlys nhìn lên bầu trời. Cô nói:

- Họ đang đến đón chị. Ngay cả với sức mạnh của em, chị cũng chỉ có thể ở lại đến hôm nay thôi.

- Chị có muốn đi không?

Eirlys thở dài một cách thỏa mãn.

- Rất muốn!

- Nhưng còn cha mẹ thì sao?

- Họ hiểu mà. Chị đã nói sẽ quay lại nhà của chị hiên nay mà.

Gwyn gật đầu và nói:

- Họ không muốn biết sự thật đâu!

- Chị nghĩ họ biết. Nhưng họ đã quá lớn để có thể nói về nó.

- Và họ không phiền lòng chuyện chị lại đi sao?

Eirlys lắc đầu và cười với cậu:

- Giờ thì chuyện giữa em và cha đã ổn cả rồi. Cha đã biết chị vẫn an toàn. Đó là tất cả những gì ông muốn biết.

- Còn ông bà Herbert thì sao?

- Chị chỉ là một trong những đứa trẻ đến ở nhờ nhà ông bà một thời gian thôi. Hiên giờ họ nghĩ chị đã đi rồi đấy chứ.

Gwyn không nhận ra họ đã bắt đầu đi ngược lên núi. Khi họ vượt qua ngã queo đầu tiên và trang trại đã biến mất hoàn toàn khỏi tầm mắt, cậu đột ngột dừng lại và nhìn chăm chăm vào con chim cắt bất động giữa trời. Bên dưới con chim, những bóng mây đua nhau bay qua đỉnh núi phủ tuyết. Một chiếc xe tải chở đầy cỏ khô vàng óng đang từ từ chạy qua những cánh đồng xanh rờn bên dưới chân núi.

Gwyn hỏi chị:

- Chị sẽ không nhớ tất cả những thứ này sao?

- Không! Chị thích nơi chị sống.

Gwyn nhận ra cái lạnh trước khi cậu nhìn thấy gì. Cậu nói:

- Có lẽ em sẽ ngừng ở đây thôi.

- Đi với chị thêm một đoạn nữa đi mà!

Eirlys nắm tay cậu. Bàn tay cô lạnh hơn bình thường, nhưng cậu để nguyên cho cô kéo đi ra khỏi con đường mòn và xuyên qua đàn cừ trên đồng. Và rồi cậu thấy ánh sáng lấp lánh xuyên qua những đám mây xám khổng lồ, và cảm thấy hơi gió lạnh ngắt phả lên mặt. Cậu bảo chị:

- Chị đi đi! Em ở đây thôi!

Cậu cố gắng keo tay lại, nhưng Eirlys không thè tay cậu ra. Họ đang đi đến cánh đồng bằng phẳng, nơi mà bốn năm

trước, nơi mà Bethan đã đến tìm con cừu đen.

Gwyn la lớn:

- Bỏ tay em ra!

Những ngón tay của Eirlys nắm chặt lấy cánh tay cậu. Cậu vùng vẫy, nhưng nắm tay của cô cứng như thép với một sức mạnh không chống cự lại được. Giờ đây cậu đã thấy con thuyền. Nó đang từ từ hạ xuống qua những đám mây với những cánh buồm lộng gió và những sinh vật nhảy múa trên thân tàu. Những miếng băng vụn rơi xuống mặt đất như mưa, và lũ cừu sợ hãi chạy tán loạn qua hai đứa trẻ và ra khỏi cánh đồng.

Gwyn van nài:

- Thả em ra!

Tiếng Eirlys thăm thì trên tiếng rên rỉ của gió:

- Đi với chị! Đi!

Gwyn hét lên:

- Không! Em muốn ở đây! Không! Không! Không! Để em yên!

Eirlys quay lại nhìn Gwyn và cười, nhưng những ngón tay Gwyn bấu chặt hơn vào cổ tay cậu.

- Đi!

Cô thở dài nói:

- Đi với chị đi mà em! Chị cần em, Gwyn! Tụi chị cần em - ở đó!

- Không!

Người Gwyn bắt đầu run lên bần bật. Qua làn nước mắt, cậu đã thấy con thuyền đã đứng sừng sững phía sau lưng Eirlys

như một đám mây khổng lồ sáng lấp lánh. Thành linh một giọng nói bên trong người cậu vang lên:

- Gwyndion sống Ở ĐÂY!

Và cậu giật tay ra khỏi nắm tay của Eirlys và quăng mình xuống đất.

Cậu nằm đó với đôi mắt nhắm nghiền, ôm chặt đôi tay đau nhức vào lòng. Khi cái lạnh cắt da và những âm thanh đầy đe dọa biến mất, cậu ngồi dậy và mở mắt ra nhìn, tại nơi mà Eirlys vừa đứng trước đó, cậu thấy cái khăn choàng màu vàng và miếng tảo biển nằm lẫn lóc trên tuyết. Cậu nhặt chúng lên và cho miếng tảo biển vào túi áo, nhưng cái khăn choàng đã đông cứng lại, nhìn y như là một cây gậy kì dị.

Gwyn đi lang thang xuyên qua những cánh đồng cho đến khi cậu về lại con đường mòn. Và ở đó, tại ngã queo cuối cùng, cậu thấy Alun đang đứng cạnh bức tường đá. Alun hỏi:

- Cái gì thế?

- Khăn choàng của ai đó. Nhìn nè, nó vẫn còn đông cứng!

- Cô ấy đâu rồi?

- Đi rồi!

- Vậy à?

Họ cùng nhau đi về trang trại trong im lặng. Ông Griffiths đang đứng ngoài hé khi hai đứa trẻ về đến nơi. Ông hỏi:

- Cô bé đi rồi phải không?

Gwyn trả lời:

- Vâng ạ!

Và trước khi cha cậu quay vào trong, cậu nói:

- Con sẽ không đi đâu đâu! Con sẽ không bỏ đi đâu cả, cha ạ!

Ông Griffiths mỉm cười:

- Cha biết! Và cha mừng vì điều đó, Gwyn. Rất mừng!

Họ cùng nhau vào nhà. Một căn nhà không còn trống rỗng nữa.

Kho ebook online

<http://isach.info>